

ΠΡΟΣ ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΜΟΝΟ – ΕΤΟΙΜΑ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΥ

Δημητρίου Διαμαρτυρία
ή μήπως Ουτοπία ;
Κραυγή Αγωνίας ή Ματαιοπονίας ;

ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗΣ
ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ

*Πρακτικός λόγος
Από καρδιάς και όχι από χειλέων*

ΤΟ ΔΙ' ΗΜΑΣ

ΔΙ' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΕΣΧΑΤΟΝ ΑΙΣΧΟΣ

ΤΟΜΟΣ 60^{ος} σειρ. θ'. +(ι'.+κ'.) μέρος β'.

*«Το που είναι ο γείτονας, το ξέρεις μη θορώντας, πότε ομιλών ή
βήχων, έτσι και τα μελλούμενα, τα όντα προ των τοίχων, διό λέγει:
‘τον λέοντα γνωρίζεις και μόνο εξ ονύχων’».*

*«ο Θεός δώη σοι δύναμιν του σιωπάν εν πάσι εκ βάθους,
και χάριν του ειδέναι πότε λαλήσαι άνευ φόβου και πάθους»*

*«Αυτιά έχουν μα δεν ακούν ,
Αισθήσεις μα δεν νοιώθουν ,
Μάτια κι αν έχουν δεν θορούν
Κι αν χρυσοκέντητα φορούν ,
Στο νου τους λάθη κλώθουν».*

*«Ρόγα τη ρόγα ,σταγόνα τη σταγόνα ,άκρα την άκρα, στάχυ το
στάχυ, στα πόδια σας απίθωσα , όσα έφερα στη ράχη, διό εγέρθητι,
διότι δεν κάναμε αυτά που έπρεπε όταν έπρεπε».*

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΟΚ. ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

ΕΚ ΚΗΠΩΝ ΚΥΜΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ ΟΡΜΩΜΕΝΟΣ

12^{ος} / 2020

ΠΡΟΛΕΓΟΜΕΝΑ

Πνευματικά ερανίσματα

1

«Όσο την γειά σας έχετε, μη τηνε πολεμάτε,
πλούτος είν' που κατέχετε, μην τον υποτιμάτε».

2

«Απ' τα ίδια, τα επιτήδεια και ανεπιτήδεια δει έκαστος ειδέ-
ναι πως έχει, ίνα γνω ποσώς, το εαυτού γνώθι, κατέχει».

3

«Ο μη ειδώς την εαυτού δύναμιν αγνοεί εαυτόν». (δσκμν)

4

«Ο τα του 'ουρανού' νέφη ορών, ούκ αφήνει ουδέν παρορόν».

5

«Οι ενέργειές μας, καλές ή κακές, φορτίζουν το περιβάλλον
μας, και το περιβάλλον μας φορτίζει το περιβάλλον αυτού, και
ούτω καθ' εξής, και τοιουτοτρόπως, αυτό καθ' αυτό το
σύμπαν φορτίζεται ανάλογα, θετικά ή αρνητικά, και μας αν-
ταποδίδει τα ανάλογα με την διαταραχή της αρμονίας του».

6

«Την κατ' οικονομίαν Του χάριν, παραχωρεί εις έκαστον εξ
ημών ο Θεός, διά την σωτηρίαν του καθενός».

7

Ως ο αναζητητής, του κάλλους, της αλήθειας, του φωτός, της
ζωής, της φωτιάς που θερμαίνει, αλλά και του φωτός που
αναζητά μια χαραμάδα για να απλωθεί· σαν το νερό της
πηγής που ζητά διέξοδο, το περιβάλλον του υπ' αυτού για να
ποτισθεί· αλλά και σαν την αγάπη που ψάχνει μια αγκαλιά να
την περιμένει· έτσι Σε βλέπω μέσα μου, Ελλάδα μου καημένη,
ως να βρεις και πάλι την σην οδόν με οδηγόν, την Υπέρμαχόν
σου Στρηγόν.

8

«Οι νεκρωθέντες τω πνεύματι, εν τη Χώρα επληθύνθησαν,
και τρέχουν και φόρα, παρ' ότι κατηφόρα»

Δημήτριος ο Ανορθογράφων,

γράφων περί αγράφων, εμμέτρως και διά παραγράφων.

Προσευχή, για όλους και για κάθε στιγμή:

«Δώσ' μου Θεέ μου δυο ζωές, για να σε μελετήσω,
 κι αν δεν με φτάσουνε αυτές, δυο άλλες θα ζητήσω,
 κι αν δεν με φτάσουνε κι αυτές, δυο άλλες Θεέ μου δώσ' μου,
 και αν δεν μου φτάσουν; όσες δει Θεέ μου χάρισέ μου». —

ΕΙΣΑΓΟΓΙΚΗ ΣΗΜΕΙΩΣΗ

«Απ' τα έργα μου ,άλλα μεν εισηγητικά καταγγελτικά ,απαγγελτικά,
 προαγγελτικά ,παραγγελτικά ,διαμαρτυρικά ,άλλα απολογητικά ,ηθικοδι-
 δακτικά ,επιστολικά ,αγωνίας ,αγχοτικά ,καταγγελτικά λόγω
 τερατοπράξεων των ισχυρών της γης ,(αλλά και ελάχιστα, για την
 απερίσκεπτη απόρριψη αποβλήτων και την αλλόγιστη χρήση
 φυτοφαρμάκων ,την εξαντλητική άρδευση και την απερίσκεπτη
 κατασπατάληση των φυσικών πόρων των ανοχών και αντοχών της
 Φύσης)αγωνίζονται κάτι να σας πουν.»

Το έργο μου

«Το έργο μου ,δεν είναι έργο ποίησης ,
 Έμμετρος λόγος είν' οργής ,
 Θυμού και αγανάκτησης ,
 Πόνος ,για χάους χαραυγής ,
 Αγάπης ίσως και στοργής ,
 Και πίεσης θαυματουργής .»
 'Μήνυμα επανανάστασης'. —

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΣΕΙΡΑΣ Ι΄.

- 01^η ι Προς Μ.Μ.Ε. Ποιότητα δημοσιογραφίας
02^η ι Πόσο γνωρίζουμε τον Θεό;
03^η ι Πώς γίνεται ένας γίγας Λαός να έχει νάνο πρωθυπουργό;
04^η ι Η Εκκλησία ενώνει και η Πίστις σώζει
05^η ι Ω καιροί ώ ήθη
06^η ι Η περιπέτεια της γλώσσας μας
06^{ηα} ι Η περιπέτεια της γλώσσας μας
07^η ι Διά τα κατ' εμέ
08^η ι Παρακμή και κρίση
09^η ι ένα βήμα προ του χαμού;
10^η ι ΠΕΡΙ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ
11^η ι Σωκράτια μηνύματα
12^η ι Πλατωνικά μηνύματα
13^η ι π. Ιερώνυμε Β'. ευλογείτε: Πού πάμε;
14^η ι «Λόγε Θεού, εν τη αγάπη τη ση στερέωσόν ημάς».
15^η ι Η ΣΙΩΠΗ
16^η ι Προς το Διοικητικό Συμβούλιο της Αεροπορικής Ακαδημίας
17^η ι ΠΝΕΥΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
18^η ι Αναμνήσεις
19^η ι ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΛΟΥΚΑ
20^η ι Οι σημερινοί Έλληνες
21^η ι Γράφω μ' οργή
22^α ι Αποφόρτιση
23^η ι Προς το Υπουργείο Παιδείας
24^η ι Εγέρθητι καθαρθέντα Λαέ
25^η ι Ανάσταση
26^η ι ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΑ
27^η ι Αυταπάτης θύματα εσμέν

Σελ. Α/Α Τίτλος έργου

- 7 Περί του έργου του ανορθογράφου
 9 1^η θ Εις Οινός Άριστος»
 10 2^α θ Μ. Κωνσταντίνος, Ιουστινιανός*, Ι.Καποδίστριας
 12 3^η θ Η ώρα του χωρισμού
 13 4^η θ Η Ουσία
 15 5^η θ Που πήγαν τα Πάτρια:
 17 6^η θ Έθνος, Πατρίδα, Πατριωτισμός
 18 7^η θ Επερχόμενοι
 19 8^η θ Λόγμα
 20 9^η θ Νέα Κατεχόμενα
 24 10^η θ Διασκευές
 25 11^η θ Το θεώρημα του παπαγάλου
 26 12^η θ Μη ομαλή η νέα εποχή
 27 13^η θ Έρχεται ώρα
 28 14^η θ Η φωνή που πονεί
 30 15^η θ Μεταμόρφωση
 31 16^η θ Πάσχα
 32 17^η θ Οίδε γάρ ο πατήρ υμών ών χρειαν
 33 18^η θ «Μέγιστον κακόν η διαβολή»
 35 19^η θ «Ειρήνη, ασφάλεια, ευδαιμονία».
 36 20^η θ «Ποιος έκανε το έγκλημα ;
 38 21^η θ Τα καλλίτερα χρόνια της ζωής μας
 39 22^α θ Συνανθρωποφαγία – συνενοχή
 40 23^η θ Το Ελληνόπουλο
 41 24^η θ Προσευχή, για όλους και για κάθε στιγμή
 42 25^η θ Εξομολόγηση
 43 26^η θ Ο αδελφός* μου κι εγώ
 47 26^η θ Παιδεία τα πάντα ει
 48 27^η θ Γρηγορείτε
 49 28^η θ Οι παθητικοί αντουργοί εγκλημάτων διαρκείας
 50 29^η θ Δεν ασχολούμεθα με την πραγματική ουσία ...
 51 30^η θ Προς τι ολιγοπιστούμε
 52 31^η θ Ποίον το νόημα της Δόξας του Θεού;
 53 32^α θ Υμείς εστέ το άλας της γης
 54 33^η θ Υμείς εστέ το φως του κόσμου
 56 34^η θ Φως ποιμένων, ποιμνίου και Εκκλησίας
 58 35^η θ Κακή προαίρεση, αίρεση και διαίρεση
 60 36^η θ Έθνος, Πατρίδα, Πατριωτισμός
 62 37^η θ Περί της εικόνας του Θεού
 64 38^η θ Ω Θεσμοί, (Προς πάντα ενδιαφερόμενον)
 66 39^η θ Ως τότε το μέγα λάθος, παραμονής ...
 67 40^η θ Ο τον αγαθών συκοφαντών ού αυτόν τραυματίζει
 68 41^η θ Η παραβολή του χαμένου προβάτου
 69 42^α θ Μη είς κενόν την χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς
 72 43^η θ Εποχή εκτροπής
 73 44^η θ Σκοπός και αγωνία του Απ. Παύλου
 74 45^η θ Στις σύνθετες ερωτήσεις και προκλήσεις, σύνθ...
 75 46^η θ Το βλέμμα Σου το Άγιον μη αντανέλεις αφ' ημών

76	47 ^η	θ	Παίδες και Θυγατέρες Ελλήνων	
77	48 ^η	θ	Φύγετε ανομία	
78	49 ^η	θ	Έκστος εφ' ο ετάχθει	
79	50 ^η	θ	Αναστύλωση του πνεύματος και επανάρθρωση	
80	51 ^η	θ	Ο Ελληνικός Λαός (ο Ιερός Λόχος του Κυρίου)	
81	52 ^α	θ	Ο κάθε άξιος άνθρωπος	
82	53 ^η	θ	Το έσχατο αίσχος, της προδοσίας	
83	54 ^η	θ	Οι δολοφόνοι του τόπου μας	
84	55 ^η	θ	Ουδείς Θεόν ίδεν	
85	56 ^η	θ	ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ Π. Π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ	
87	57 ^η	θ	ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ Μητροπολίτου Καλαβρύτων	
88	58 ^η	θ	Εκατομμύρια θύματα	
89	59 ^η	θ	ΙΝΑ ΤΙ ΕΦΡΥΑΞΑΝ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΛΑΟΙ ΕΜΕΛΕΤΗΣΑΝ...	
92	60 ^η	θ	Ως ο αναζητητής	
93	61 ^η	θ	Τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα, γνώθι με Πέτρε	
94	62 ^α	θ	Ο Γόρδιος Δεσμός του Μ. Αλεξάνδρου	
96	63 ^η	θ	Απλή Καθαρεύουσα	
97	64 ^η	θ	Τον παλαιόν άνθρωπον απεκδύσασθαι	
98	65 ^η	θ	(ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΩΝ ΑΓΡΑΦΩΝ)	
102	66 ^η	θ	Α' Κορ. ιστ' 13-14): «Στήκετε ἐν τῇ πίστει»	
105	67 ^η	θ	Ο ἄδικος κριτής	
107	68 ^η	θ	Πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα ευρήσει ...	
112	69 ^η	θ	Ο υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ευρήσει τὴν πίστην;	118
70 ^η		θ	Κραυγὴ πόνου καὶ αγωνίας	126
71 ^η		θ	Πλὴν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα ευρήσει...	130
72 ^α		θ	Ολίγα λόγια, γιὰ αὐτὰ πού ἐπρωχέσαμε.	132
73 ^η		θ	Ἑλληνα, κλέφτη καὶ ληστή, Θρησκείας καὶ Ἱστορίας σου	134
74 ^η		θ	«ΙΝΑ ΤΙ ΕΦΡΥΑΞΑΝ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΛΑΟΙ ΕΜΕΛΕΤΗΣΑΝ	137
75 ^η		θ	ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΙ	
140	76 ^η	θ	άξιος άνθρωπος	
141	77 ^η	θ	Ιωνάς προφήταυσε	
142	78 ^η	θ	εθνικές και διεθνείς εξουσίες	

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Περί του έργου του ανορθογράφου

«Σε υμνούμεν σε ευλογούμεν σοι ευχαριστούμεν Κύριε, για όσα μας έδωσες και για όσα δεν μας έδωσες, και δεόμεθά σου, ο Θεός ημών, όπως μας συγχωρήσεις διά παν μη ευάρεστον ον εποιήσαμεν, εν λόγω ή έργω ή διανοία, εν γνώσει και αγνοία, εκούσιόν τε και ακούσιον, κατά νου, κατά μέρα, κατά νύκτα, κατά παντί τόπω, τρόπω, και χρόνω και πάση ηλικία, ως μόνος αγαθός και φιλόανθρωπος και ελεήμων Θεός, ότι προς τούτο εκών έλαβες σάρκα ίνα πάντας προς ζωήν επαναγάγεις, ης οι αθληταί τυχόντες απαύστως μέλπουσι, συ των Μαρτύρων και πάντων των Αγίων, και ημών των αθλίων λέμε εμείς, Χριστέ, το κραταίωμα».

Όθεν, τον πόνον των ομοεθνών μη δυνάμενος φέρειν, και ορών τους εν απογνώσει βιούντας και εσκοτισμένους τη διανοία, τι μέλλουσι πράξαι ένεκεν των όσων φέρει το κακώς νοούμενο συμφέρον· και μάρτυς γενόμενος, φόνου, φόνων και αυτοχειρισθέντων, και πολλών καθ' ημέραν παντίων εγκλημάτων· αλλά και των κατακλυσμιαίων δεινών ένεκεν· την έκκλησιν ταύτην ποιούμαι, ίνα κοινωνούς υμάς καταστήσω, των ανησυχιών ενός τιποτένιου και αυτοαπομονωμένου και εν πολλοίς παρεξηγημένου, μη ορώντες και την ιδικήν των κατάντιαν, διό δι' ημάς πένθος και λύπη διακατέχει με, της ημών στενοκεφαλίας ένεκεν.

«Θεός, ο εγείρων από κοπρίας πτωχούς και από γης αναστών πένητας», ούτως ηυδόκησεν, διό, τίθημι εαυτόν ενώπιον υμών.

Και εμπνεόμενος απ' τους ήρωες της πλούσιας Ιστορίας μας, οι οποίοι με την Δαυϊτική τους δύναμη, ποτέ δεν υπελόγησαν τους εκάστοτε Γολιάθ, και το πολλαπλάσιον του εκάστοτε εχθρού, και ευγνωμονών τους αρχαίους μας διά την Κλασικήν Παιδείαν αυτών αλλά και ως λάτρης της Ελληνοορθοδοξίας και ταπεινός ικέτης των Αγίων Πατέρων, αναλαμβάνω βαρύ έργο και ξένο προς τις δυνάμεις μου και τις γνώσεις μου, αλλά και μέχρις θανάτου ζηλωτής αυτών υπάρχων, από Καθήκον και Χρέος, καν με διακατέχει δέος για όσα υπολείπομαι.

Χρέος και Καθήκον, αλλά και με πίστη, ότι Άγγελος συνοδός, θα οδηγεί την ταπεινή μου γραφίδα, άρχομαι έργου ανωτέρου, φοβερού τε και σπουδαίου. Αν δε ωφελήσω έστω και έναν συνάνθρωπό μου, τότε θα έχω προσφέρει και εγώ κάτι τις εις τον ταλαιπωρούμενον υπό βαρβάρων ημεδαπών και αλλοδαπών, αυτόν τόπον.

Παρακινούμενος λοιπόν από γνήσια αγάπη και άδολη σκέψη και αγωνία, προς τους μικρούς ιδιαίτερα, τους μη υπευθύνους για όσα μέλλουν να φορτωθούν, όλα τα έργα μου με αγάπη τους αφαιρώνω.

*Διό, επιθυμώ συν Θεώ, να μοιραστώ μαζί σας, κάποια
στοιχεία που βγαίνουν από μέσα μου, αλλά και κάποια που
αποκόμισα από ‘αθλητές’ προγενεστέρων εποχών, ώστε εάν
με αυτά φανώ ωφέλιμος, σιωπηλώς, θα πει, ότι καλώς
έπραξα, ως πηλός». —*

Επιστολή 1^η θ

«Εις Οιδινόε Αριστο»

Αλλά τις έβαλε εις πράξιν, την συμβουλήν του θειοτάτου
αρχαίου ποιητού;

Εκ της παρούσης ημών γενεάς τις ημύνθη περί Πάτρις;
Ημύνθησαν περί Πάτρις οι άστοργοι ημών πολιτικοί, οι εκ
περιτροπής μητριοί, του ταλαίπωρου ορφανισμένου γένους;
Άμυνα περί Πάτρις δεν είναι αι σπασμωδικάί κακομελέτητοι
και κακοσύντακτοι επιστρατεΐαι.

Ουδέ τα σκωριασμένης επιδεικτικότητος θωρικτά.
Άμυνα περί Πάτρις θα ήτο η ευσυνείδητος λειτουργία των
Θεσμών.

Άμυνα περί Πάτρις θα ήτο η Εθνική αγωγή, η χρηστή
Διοίκησις, η καταπολέμησις του ξένου υλισμού και του
πιθηκισμού, του διαφθείραντος το φρόνημα, και εκφυλίσα
ντος σήμερον το Έθνος· θα ήτο η πρόληψη της Χρεοκοπίας.
Τις ημύνθη περί Πάτρις;

Και τι πταΐει η γλαύξ η θρηνούσα επί ερειπίων;

Πταΐουν οι πλάσαντες τα ερείπια. Και τα ερείπια τα έπλασαν
οι ανίκανοι κυβερνήται της Ελλάδος. —

(Από το άρθρο: ‘‘Οιωνός’’, στη εφημερίδα Ακρόπολις, της 1.1.1986)
Γραμμένο απ’ τον Αλέξανδρο Παπαδιαμάντη, προ εκατό ετών).

Επιστολή 2^α θ

Μ. Κωνσταντίνος, Ιουστινιανός*, Ι. Καποδίστριας

(Διαμορφωμένη από άρθρο της εφημερίδας «Ορθόδοξος Τύπος» της
12/4/2019

[*= Ο Ιουστινιανός 527-565μ.Χ., σαν κληρονόμος της αυτοκρατορίας του Μ. Κωνσταντίνου, συνδύασε με θαυμαστό τρόπο την ένωση, ιεροσύνης και βασιλείας, το θείον και το ανθρώπινο, την θεωρία και την πρακτική της διοίκησης της αυτοκρατορίας, την οργάνωση και την εφαρμογή των νόμων. (εξ ου και η Ιουστινιανός νομοθεσία).

Εάν μελετήσουμε τα γεγονότα της εποχής του Ιουστινιανού, θα οδηγηθούμε αβιάστα στο συμπέρασμα, στο πόσο επηρέασε και την σύγχρονη πορεία του Γένους μας, μέσα στην συνειδητή βίωση της ορθοδόξου πίστεως.

Ο Ιουστινιανός τροχοδρόμησε διά της θεολογίας όλην την ιστορική πορεία της Ρωμιοσύνης, και δι' αυτής αποδεικνύεται πόσο απαραίτητο είναι να γνωρίζει κάθε κυβερνήτης θεολογία, η οποία είναι η «τέχνη των τεχνών και επιστήμη των επιστημών», η μόνη λύση, όχι μόνο των πνευματικών, αλλά και όλων των βιοτικών προβλημάτων.

Ο Ιουστινιανός διά της Ε'. Οικουμενικής Συνόδου (553 μ.Χ.), αποκάθαρε την Ορθοδοξία από τις Αιρέσεις, και ενώ καταδίκασε διάφορες αιρέσεις, δεν κατάφερε να καθαιρέσει τον ορθόδοξο πάπα Βιγίλιο ο οποίος δεν προσήρχετο ποτέ στις Συνόδους αλλά και υπέσκαπτε παντιοτρόπως το έργο της.

Εάν το επετύγχανε δεν θα τολμούσαν μετά από μερικούς αιώνες οι Πάπαι να εγείρουν θέμα «παπικού αλάθητου», αφού εν τη πράξει θα είχε γίνει σαφές ότι η Ορθοδοξία δεν ταυτίζει τα πρωτεία τιμής και το αλάθητο της Θεολογίας και την ποιμαντική ορθότητα, στον Πάπα ή Πατριάρχη.

Αυτόν τον Ιουστινιανό οδοδείκτη της ορθοδόξου διακυβέρνησεως ενστερνίσθηκε και ο Αγ. Καποδίστριας, αποκαθαίροντάς την, εκ των ανωφελών μετέπειτα προσμίξεων, και κατάφερε με θαυμαστό τρόπο την διακυβέρνηση του λαού μας, απαλλαγμένη από του σάλου της ευρωπαϊκής κομματικής λαίλαπας, η οποία ζητούσε να διαφεντεύει της Χώρας μας με τους κομματικούς εκπροσώπους (ας θυμηθούμε ότι τα κόμματα ήταν : Αγγλόφιλο, Γερμανόφιλο, Γαλλόφιλο, Ρωσόφιλο), που προκαλούσε τρικυμία και ζάλη, στην κρίση για τις πολιτικές του επιλογές.

Διά της μελέτης του έργου του Ιουστινιανού, κατόρθωσε να σχεδιάσει τον τρόπο οργάνωσης και διακυβέρνησης της Ελβετίας με το σύστημα των Καντονίων-αλλά και τον τρόπο διακυβέρνησης της Ελλάδας, και να καταφέρει ταχύτατα να συγκροτήσει κράτος απ' την αφάνεια, και να οργανώσει αυτό μετά απ' το χάος.

Ο Καποδίστριας λοιπόν είναι ο διάδοχος του πνεύματος της διακυβερνήσεως του Ιουστινιανού , και με την δυναμική αυτού το πνεύματος της Ορθοδόξου πίστεως, δεν οδηγηθήκαμε στο αθεϊστικό πολιτικό κίνημα της Δύσης, η οποία αντάλλαξε, την Ορθότητα της χρηστότητας, με την αθλιότητα της ακορεστίας.

Αυτόν τον άγιο Καποδίστρια κατασπάραξαν οι σωτήριές μας μεγάλες δυνάμεις, και από τότε εντρόπως και εντέχνως, πολυμόρφως και πολυτρόπως, κάθε φορά που πάμε να σηκώσουμε κεφάλι, μας κατατρώγουν, συνεπικουρούμενοι, από τους ντόπιους πολιτικούς εγκάθετους κομματικούς ηγετίσκους, με αποτέλεσμα από αυτή την συναλλαγή, να γευόμεθα, τους ιδιαίτερα πικρούς, ή άλλοτε άγευστους καρπούς της, όλοι εμείς που έχομε το θλιβερό προνόμιο να ζούμε την σημερινή εποχή. Ως τότε; –

Επιστολή 3^η Θ

Η ώρα του χωρισμού

1

Σε όσους στον κόσμο αγάπησα, τούτα τα λόγια λέω,

δοξολογώ, μονολογώ, παραλογώντας κλαίω.

2

Φίλοι μου δεν εχόρτασα, στον κόσμο αυτόν αγάπη,
κι αν την ζητούσα στα όνειρα, μου ήταν αυταπάτη.

3

Χόρτασα περιφρόνηση, πνεύματος κατρακύλα,
ανθρώπων ακατάλληλων, της εποχής σαπίλα.

4

Τώρα πια 'φεύγω', σαν 'ξένος κι ορφανός',
μονάχος τριγυρίζω,
δρόμους καινούργιους περπατώ,
κόσμους άλλους γνωρίζω.

5

Ποθώ νερό να δροσιστώ, Θεού, που αναζητάω,
φτερού να γίνω πούπουλο, γύρω του να πετάω.

6

Να ποτιστώ, να φωτιστώ, να πεί, καλωσορίζω,
λέγοντας πως εσένανε, 'πό κάπου σε γνωρίζω.

7

Να μου το πει με μια φωνή, ως τρέχει ο ρυάκι,
ν' αγαπηθώ ως αγαπά, να δροσιστώ λιγάκι. —

Επιστολή 4^η Θ

Η Ουσία

Πουθενά ο ανθρωπομορφισμός των θεών, σε όλο τον κόσμο,
δεν αναπτύχθηκε περισσότερο, από όσο στην Ελλάδα.

Δεν ήταν δυνατόν να συμβεί διαφορετικά. Πώς ήταν δυνατόν, μία φυλή η οποία γεννήθηκε με το αίσθημα της τέχνης, που αγαπά το φως (την αλήθεια, την γνώση, την σοφία), το χρώμα (την πληρότητα), το σχήμα (την αρμονία), και κάθε τι άλλο που αποτελεί την γοητεία και την χαρά της αισθητής ζωής, μία φυλή που δεν είναι καθόλου ονειροπόλος, και ρεμβώδης, να περιοριστεί κατά την πρώτη περίοδο της γονίμου και πλήρους ζωηρών συναισθημάτων ζωής της εις αφυρημένα νοήματα, διά να εκφράσει το αίσθημα του θείου το οποίον την εγέμιζε, όταν αντίκριζε το θαυμάσιο θέαμα των όντων; Πώς ήταν δυνατό, προ της ζωής της φύσεως, της ποικιλίας και της επ' άπειρο επαναλήψεως των φαινομένων της, να υποθέσει ότι ο δημιουργός και κύριος αυτής, ήταν ένα Ον, άμορφον, ακίνητον, χωρίς ορισμένη θέση στο Σύμπαν και χαμένο μέσα στην απροσμέτρητη άβυσσο (χάος), που γεννά τον ίλιγγο και στις πλέον ισχυρές διάνοιες;

Οι Έλληνες πίστευαν ότι διέκριναν παντού και πάντοτε παρούσα την ενέργεια μυστηριωδών όντων, ακόμη και εις τον πλεονασμόν του θρησκευτικού των αισθήματος, που έφθανε μέχρι της υπερβολής.

Κατέστησαν την Θεότητα τόσον πολλαπλή, όσον πολλαπλά ήταν και τα φαινόμενα τα οποία καθημερινώς παρουσιάζονταν προ των οφθαλμών των.

Συγχρόνως δε προς αυτά είχαν επίγνωση της αξιοπρέπειας και της ευγένειάς των και διά τούτο απέδωσαν εις τα φανταστικά αυτά όντα ανθρωπίνη μορφή, δηλ. τα χαρακτηριστικά της ελληνικής φυλής η οποία ήταν η ωραιότερα από όσες έζησαν κάτω απ' τον ήλιο.

Οι θεοί λοιπόν του Ομήρου, μοιάζουν με τα τέκνα των Ελλήνων.

Έχουν σώμα όπως και οι ίδιοι, έχουν πάθη ανθρώπινα, ο τρόπος ζωής των είναι αυτός όπως των ηρώων.

Εκ πρώτης όψεως αντίληψη αφελής και πολύ χυδαία.

Μεταξύ όμως του θείου αυτού όντος και του ανθρωπίνου, τα οποία είναι ανάλογα από ορισμένες πλευρές, υπάρχει άβυσσος.

Το σώμα τούτο το οποίον έδωσε η ελληνική φαντασία στους θεούς της και που φαίνεται ότι κατεβάζει την θεότητα εις τον άνθρωπο, τρέφεται με τροφή η οποία ουδέν έχει γήινο στοιχείο. Και αυτό είναι η Ουσία!

Η ουσία λοιπόν διαφεύγει των νόμων της γενικής αλλοιώσεως και μεταμορφώσεως εις τους οποίους υπόκειται κάθε σώμα που ζει επί της γης.

Είναι αναλλοίωτος και άφθαρτος. Τα θεία αυτά όντα είναι περισσότερο πνεύματα παρά σώματα, εάν κανείς σκεφθεί την υπερφυσική ταχύτητα που διέθεταν και την οποία ο ποιητής συγκρίνει με την ταχύτητα των κινήσεων της ανθρωπίνης σκέψεως.

Με ένα μόνον άλμα κατέρχονται από τον ουρανό εις την γη και δρασκελίζουν το διάστημα.

Πετούν με την ταχύτητα της αστραπής εις όλα τα σημεία του κόσμου, ευρίσκονται παντού, και ο άνθρωπος δεν να κάνει ούτε ένα βήμα χωρίς να τα συναντήσει».

Άθελά του ο Γερμανός μυθολόγος – ιστορικός, μας λέγει την θείαν αποστολήν της ελληνικής φυλής από αρχαιοτάτων ετών, και ότι η θειότητα, προσπαθούσαν οι Έλληνες, να χαρακτηρίσει την κάθε τους ενέργεια.

Και ότι την υπό κάθε μορφής θειότητα την επρόσμεναν εξ ουρανού, σε κάθε τους αίτηση. Ποία η ουσιώδης διαφορά με τα σημερινά; Καμία. –

(κείμενο διαμορφωμένο, π.ε.)

Επιστολή 5^η Θ

Που πήγαν τα Πάτρια;

Δεν μπορεί να είναι έτσι, και δεν επιτρέπεται, μια ωραία οικογένεια να ενδιαφέρεται μόνο για την καλοπέραση των παιδιών της και για φιρμάτη ένδυση – υπόδηση, και να μην

παρακολουθεί την σχολική πορεία των παιδιών της, και να μην ελέγχει το τι μπορούν να μάθουν τα παιδιά και τι τους σερβίρεται από την εκάστοτε κυβέρνηση ειδικά των άθεων, που αυτός ο κόσμος μετά πάθους ψηφίζει, όχι γιατί τους πιστεύει (εκτός από ένα 3 – 5%) αλλά γιατί θέλει να τιμωρήσει τους άλλους, και με το να ικανοποιήσει το πάθος του αυτό καταφέρνει να μεγαλώνει την καταστροφή του.

Έπαψε πλέον να ενδιαφέρεται για το καλό του πλησίον και της πατρίδας, κατάφεραν και του προκάλεσαν σύγχυση στις αξίες του και του στραγγάλισαν τις προσδοκίες, και δεν εννοεί να καταλάβει ότι πρέπει να γυρίσει πίσω να ξαναμπει στο δρόμο των Πατεράδων του, για να ξαναπαρει πίσω την πατημένη του αξιοπρέπεια και περηφάνια, την δική του ελληνοπρέπεια.

Ναι δεν μπορεί να έχεις παραλάβει μια ένδοξη πατρίδα και να μην την υπερασπίζεσαι, γιατί έτσι βολεύει το επιτροπείο των βρυξελλών, το νεας μορφής ΚΚ.

Ναι δεν μπορεί να έχεις τόσους πνευματικούς θησαυρούς, και να απαγορεύεις να χρησιμοποιηθούνε!

Ναι δεν μπορεί να έχεις εύκρατο κλίμα και να σου απαγορεύουν τις καλλιέργειες.

Ναι δεν μπορεί να έχεις δαιμόνια πνεύματα και να κλείνεις τα εργοστάσια για να επιτύχεις τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό!

Ναι δεν μπορείς να έχεις ζωντανή Θρησκεία και να είσαι προ πολλού πεθαμένος!

Ναι δεν μπορεί να έχεις σοφή Κλασική Παιδεία, και τα παιδιά σου να βγαίνουν σαν γηρασμένα!

Ναι δεν μπορείς να έχεις Θεόδοτη γλώσσα, και εσύ να της βγάζεις τα μάτια(μη νοώντας ότι έτσι βγάζεις τα δικά σου μάτια, γιατί αντί περιμένει αυτούς που θα της είναι άξιοι, για να δώσουν πάλι στον κόσμο, νέους Σωκράτες, νέους Περικλήδες, νέους σοφούς διδασκάλους του κόσμου. Γιατί η μωρία όπου να 'ναι τελειώνει, δεν αργεί, και θα φανεί η νέα Αυγή της σοφίας κατά Θεόν εν πάσι.

Πόσο κακό προέκυψε από τους πολιτικά αναθεματισμένους, γ. ράλλη και α. παπανδρέου, που κατέργησαν την γλώσσα την απλή καθαρεύουσα του 1961, και τα ιδανικά, και γενήκαμε, συμπαθάτε με, όλοι βόδια.

Ναι, οι πνευματικοί μας ταγοί, μας κάνανε όλους μοσχάρια, έτοιμα προς σφαγήν αδιαμαρτύρητα.

ΥΓ. Να διαφυλάξει τους θησαυρούς μας τους πνευματικούς η Ιερά μας κιβωτός (Εκκλησία), γιατί θα χαθούμε σαν φυλή.

*Εάν Αυτή το πιστέψει και το κάνει, αφήστε τους λύκους να ουρλιάζουν, τα κρέατά τους θα φάγουν, γιατί;
Γιατί χονδρικά πρέπει να καταλάβουμε ότι δεν επιτρέπεται να αγωνιζόμαστε να χτίσουμε ξένα σπίτια, γκρεμίζοντας τα δικά μας, και όπως λέει και λαϊκή παροιμία: «όποιος λυπάται τα ξένα κρέατα τρώει απ' τα δικά του». —*

Επιστολή 6^η Θ

Έθνος, Πατρίδα, Πατριωτισμός

*Λέξεις εύχρηστες αλλά και δυσανάγνωστες, διό και δυσεξήγητες και ευκολοπαρεξήγητες, κατά την σημερινή εποχή.
«Έθνος είναι σύνολον ανθρώπων, ομοιογενές, με δεσμούς κοινής καταγωγής και με κοινό ιστορικό παρελθόν, κοινό*

πολιτισμό και ιδανικά, κοινή γλώσσα και κοινή θρησκεία, και κοινό αίμα,

«Η Ελλάς είναι η μητέρα του πνεύματος της ελευθερίας και της δημοκρατίας, και όλες οι άλλες δημοκρατίες είναι θυγατρικές ή εκγονικές. Γι' αυτό μη σκοτώνετε την μητέρα που τροφοδοτεί τις θυγατρικές και φωτίζει τις εκγονικές, γιατί χωρίς αυτήν οι θυγατρικές και οι εκγονικές θα γεννήσουν τέρατα. Μη σκοτώνετε λοιπόν την μητέρα του πολιτισμού την Θεόσταλτη, γιατί θα μείνετε με τις κόρες του υλισμού και του πνευματικού αφανισμού και του κανιβαλισμού». —

Επιστολή 7^η Θ

Επερχόμενοι

Άκοποι και αδούλευτοι, την φτώχεια θα μοιράσουν αντί πλούτου· ανεύθυνοι και άπειροι, τον κόσμο θα περιγελάσουν· άναρχοι και αναρχικοί, τα σύνορα θα σπάσουν κι ό,τι όρθιο θα χαλάσουν. Ουαί, τοις υπό τοιούτων αρχομένοις.

*Αλλά, πώς, ενώ τιμίω αίματι, πάσης Ελλάδος, ελευθερώθημεν
 πάντες, όμως Κυρίου, και προγόνων φωνήν ούκ ακηκόαμεν;
 Πώς ημεείς υμείς, μη αναζωσάμενοι τας οσφύας της διανοίας,
 τον αγώνα τον καλόν ούκ ηγωνίσθημεν;
 Πώς; Ενώ ού χρυσίου ή αργυρίου, ή άλλου φθαρτού, ημεείς
 ελευθερώθημεν; Αλλά εν τιμίω αίματι;
 Άρα, μη συσχηματίζεσθε τοις πρότερον τοις εν τη αγνοία, αλ-
 λά τοις εν τη αγνεία τα αγνά ποθούντες και κακοπαθούντες.
 Και αναζωσάμενοι τας οσφύας της διανοίας ημών, νήφοντες,
 τελείως ελπίσατε επί την φερομένην εν ημίν χάριν, εν φόβω
 Θεού, και τον παροικίας χρόνον αναστρέφετε.
 Εκ καθαράς καρδίας αλλήλους αγαπήσατε εκτενώς. Ότι, πάσα
 σαρκί ως χόρτος, και πάσα δόξα ανθρώπου ως άνθος χόρτου·
 εξηράνθη ο χόρτος, και το άνθος αυτού εξέπεσεν· το δε ρήμα
 Κυρίου μένει εις τον αιώνα. Διό, άγιοι εν πάσι αναστροφή
 γενήθητε · διότι γέγραπται, Άγιοι γίνεσθε, ότι εγώ Άγιος ειμί».
 (ιδε και Α΄. Πέτρου, α΄.1-β.6)*

Επιστολή 8^η Θ

Δόγμα

Δυο αδερφάδες δίδυμες, Ελλάδα, κόρες έχεις.
Και με αυτές τις δίδυμες, το τέλειο παρέχεις.
Στου κόσμου όλες τις γνωστικές κι αγνωστικές φυλές.
Σε σπίτια όσους κατοικούν και σε όσους σε σπηλιές.

Σ' όλους τους απολίτιστους και σ' όλους τους σοφούς,
Σ' όλους παντού τους άπιστους και σ' όλους τους πιστούς,
Σε βασιλείς και άρχοντες, πένητες και φτωχούς,
Σε ζηλωτές και σε ληστές, και σε σκιές όσοι κάθονται
Θανατερού κακού, σε ερευνητές που ψάχνουνε με φάνους
Και φακούς, Θεού πηγές να εύρουνε και της ζωής σκοπούς,
Να υπηρετούν το τέλειο, που κάνει μας σοφούς,
Με τρόπον, τον ευθεία και με νοήματα Ουσίας μ' αξία,
Τούτες είναι οι κόρες σου, Κλασσική Παιδεία κι Ορθοδοξία.
«Κι ενώ αυτές υπηρετούν το “είναι” το δικό μας,
Να τις υπηρετούμε κι εμείς, ως σαν το σπιτικό μας».
Το εαυτών είναι τους, νια εντολή, νια παρακαταθήκη.
Που βάζει ειρήνη στους λαούς και το σπαθί στην θήκη.
Ετούτες μεταλάβει τες, όλη η Οικουμένη.
Κι αυτή θα είναι εκ Θεού, «ώρα ευλογημένη». —

Επιστολή 9^η θ

Νέα Κατεχόμενα

Τάφους συλημένους και τόπους Πάφιους κατεχομένους, παρά
 ποίων; Υπό των αιωνίων βδελλών και φαρμακερών φιδίων.
 Πού Εκκλησίες; Πού περιουσίες; Πού χώματα και αρώματα;
 Πού πονεμένα και αιματοβαμένα;

Πού κλαμένα και ιδρώτοποτισμένα;
 Που καταλεηλατημένα και καταρημαγμένα;
 Πού τα όνειρα εκατομμυρίων προσφύγων;
 Πού τα κόκαλα εκατομμυρίων Ελλήνων;
 Πού τόσο αίμα πού τόσο κλάμα; Πού τέτοιο δράμα;
 Ω Άγιον, Αγίων Γένος, ώ φυλή τάλαινα
 Πότε, με φτερά λευτεριάς και θείας αύρας,
 πότε, υπό σκλαβιάς φτερά θανάτου μαύρα.
 Πότε εν αγνεία, πότε δανειστών δεσμία,
 πότε σε τρομερού δυνάστη την ακόρεστη μανία.
 Σταυροί και τάφοι γεμάτοι οι τόποι,
 σπόροι αείφοροι ολούθε σκόρπιοι.
 Μέχρι και σήμερα την εποχή του πολιτισμού και του εκσυγ-
 χρονισμού, με Σταυρούς και Τάφους γεμάτοι οι τόποι, από
 ανθρώπους που σκορπίζουν τον τρόμο, και εξ αιτίας αδικι-
 ών, όπου των απλήστων ο πλούτος, πλουτίζει των απλών την
 ζωή από πόνο, του πολιτισμού απλώς, των θυμάτων,
 αλλάζουν οι τρόποι. Πού; Εκεί όπου, η Χριστού διδασκαλία
 διαρκείας αιώνων; Πόσες θυσίες αγώνων, πόση η σκληρο-
 καρδία ανόμων!».

Της Ιωνίας οι ψυχές των μαρτυρησάντων ανθρώπων,
 μυσταγωγούνται στην μυστική λειτουργία που κάμουν οι
 ψυχές των κληρικών, των εκτελεσθέντων απανθρώπως υπό
 κατάρας υπανθρώπων, στα ερείπια των εκκλησιών.
 Υπανθρώπων, κατάρας φορείς και εκτρόπων σπορείς. Διό και
 μέλλουσι διαλυθεί οι τουρκοφυλής, ως και οι τουρκοφιλείς.
 «Θαυμαστός ο Θεός εν τοις αγίοις αυτού». ψαλ.ξζ'.36
 Το Βυζάντιο, χάρις εις την Εκκλησία δεν έπεσε επί εκατον-
 τάδες χρόνια, και η Ευρώπη, χάρις εις το Βυζάντιο εσώθει, η
 με ψυχή καταχθόνια. Και κατόρθωσε σιγά – σιγά να εκπολι-
 τισθεί, πάλι με την συνδρομή και την ακτινοβολία του Βυζα-
 ντίου.

Η Εκκλησία μας υπήρξε η μυστική και σωτήριος δύναμις.
 Η ευρώπη όμως δυστυχώς, ελησμόνησε την ιστορία. Και
 επότισε αργότερα και ποτίζει ακόμη και σήμερα, με της
 αγνωμοσύνης της την χολή, τον σωτήρα της. τώρα δε ήλθε η
 ώρα να γνωρίσει τι έργο της προσέφερε ο Ελληνισμός επί
 χιλιάδες χρόνια, που σαν φράχτης την προστάτευε από την
 επέλαση των βαρβάρων.

Κρίμα, μεγάλη η αχαριστία προς την ελληνική Ορθοδοξία, και
 μεγάλο όμως και το κόστος της αχαριστίας της αυτής.
 Ο λόγος του αγίου Παλαιολόγου που είπε προς τους βαρβά-
 ρους, «την πόλιν σοι δούναι ούτ' εμόν εστιν, ούτ' άλλου

των κατοικούντων εν ταύτη· κοινή γαρ γνώμη πάντες αυτόπροαιρέτως αποθανούμεν και ού φεισόμεθα της ζωής», δεν ήταν μια απάντηση για λογαριασμό της Κωνσταντινούπολης, ήταν μια απάντηση που αφορούσε ολόκληρη την ευρώπη, αλλά ποιος να τα καταλάβει αυτά τότε; Ποιος; Ο Παπισμός; που μας πολέμησε και μας πολεμά ακόμη, ή ο αυταρχισμός και η αλαζονεία των ευρωπαίων που μας έβλεπαν και μας βλέπουν σαν αναλώσιμα πειραματόζωα!... **«Κύριε ελέησον και φείσθητι της κληρονομίας σου».**

Ας μην ξεχνάμε ότι από τα χρόνια της τουρκικής δουλείας, ενώνονται ο Σταυρός με την Σημαία, ο Χριστός με την Ελλάδα.

Τώρα, πώς βρίσκονται σήμερα έλληνες να τα λησμονούν όλα αυτά, είναι να απορεί κανείς.

*Τότε η Εκκλησία έσκυψε και πείρε το σπασμένο σκήπτρο του Αυτοκράτορα και το έκαμε ιστό της σημαίας· επήρε την βασιλική πορφύρα και την ύψωσε στον ιστό ως εθνικό φλάμπουρο. Επήρε το στέμμα και το έκαμε αρχιεράτικη μίτρα με τον δικέφαλο αετό, που συμβολίζει την διπλή εξουσία, την εκκλησιαστική και την εθνική. Η Εκκλησία επήρε την ιστορία και την δίδαξε στην νεολαία της ελλη-νικής φυλής. Αλλά προς τι τα αναφέρουμε τώρα αυτά; Τώρα η αναξιότητά μας ετοιμάζει το επιτύμβιο: **«ενταύθα κείνται ανάξιοι κληρονόμοι ενδόξων προγόνων».***

Μα γιατί ορέ; ως θα έλεγε ο άγιος Θ. Κολοκοτρώνης· αντισταθείτε, αντισταθείτε πριν χαθείτε από αυτούς τους δειλούς που μας κυβερνούν. Αντισταθείτε για αυτά που κληρονομήσαμε επί χιλιάδες χρόνια, αντισταθείτε για αυτά που τροφοδοτείτε με πολιτισμό όλο τον κόσμο, αντισταθείτε πριν σας βάνουν στο μίζερ και χαθείτε. ο Ελληνισμός, είναι παγκόσμιος ανασασμός, ο χαμός του Έλληνα, όσο κι αν αγωνίζονται τα δόλια επιτροπεία, έχει αντίθετο τον Θεόν, και στέλνει πάντοτε μήνυμα παγκόσμια, γιατί έχει θεϊκή αποστολή, γι' αυτό και δεν χάθηκε τόσους αιώνες.

*Αντισταθείτε για να πεθάνουμε σαν Έλληνες και όχι σαν αναλώσιμα, αντισταθείτε μέσα από την Εκκλησία, μέσα από αυτήν μόνο θα σωθείτε. Και γνώτε ότι, **«το δέντρο των ιδανικών, κατά περίεργον τρόπον, τότε μόνον αναπτύσσεται και ζη, όταν ποτίζεται με το αίμα και το κλάμα των μαρτύρων του καθήκοντος, της αξιοπρέπει-ας, της πίστης που διδάσκει «αγαπάτε αλλήλους»...***

Επί τουρκοκρατίας ποιος κράτησε της φυλής μας την ουσία;

Η Εκκλησία. Η Εκκλησία στο πρόσωπο του Πατριάρχη αναλαμβάνει την προστασία του έθνους.

Ποιος φρόντιζε για την ασφάλεια των σκλάβων; Ποιος για την Παιδεία; Ποιος για την τήρηση του εθνικού φρονήματος; Ποιος για την εκτύπωση βιβλίων για να μη σβήσει η ελληνική γλώσσα; Ποιος προετοίμασε τον ελληνισμό για την εθνεγερσία του 1821; Η Εκκλησία. Αυτή μας υπηρέτησε και μας υπηρετεί, και αυτήν οφείλουμε να την υπηρετούμε για την μακροήμερευση και ορθή ύπαρξή μας.

Μήτηρ και τροφός της Πατρίδας, εστί η Εκκλησία μας. Ποιος δεν γνωρίζει τις θυσίες των αγίων ρασοφόρων της Εκκλησίας μας πριν και μετά το 21;

Εθνομάρτυρες: Γρηγόριος ο Ε΄, ο Πατριάρχης που αρνήθηκε να φύγει και να εγκαταλείψει το ποίμνιό του λέγοντας:

«Μη με προτρέπετε να φύγω, μάχαιρα θα περάσει τους δρόμους της Κωνσταντινουπόλεως και των άλλων πόλεων των Χριστιανικών επαρχιών...ο θάνατός μου θα ωφελήσει περισσότερο, παρά η ζωή μου ...πηγαίνω εκεί που με καλεί ο μέγας κλήρος του Έθνους και ο Πατήρ ο ουράνιος, ο μάρτυς των ανθρωπίνων πράξεων». Και τον κρέμασαν την ημέρα της αναστάσεως στην κεντρική πύλη του Πατριαρχείου, ο Χρυσόστομος Σμύρνης, ο Ησαΐας επίσκοπος Σαλώνων, ο Παπαφλέσσας (Γρηγόριος Δικαίος), ο Διάκος, ο Καψάλης, ο ΓέροΣαμουήλ στο κούγκι, ο ηγούμενος Γαβριήλ στη Μονή Αρκαδίου, και εκατοντάδες ανώνυμοι μοναχοί και κληρικοί, όπου τολμούσαν να προστατέψουν τις μονές και τις ενορίες τους από κάθε εχθρό της Πατρίδας, της Πατρίδας της οποίας ξεπουλάνε σήμερα και την αναπνοή της, οι **‘προοδευτικοί, αλλά και οι τάχα δικοί της’**, χωρίς αντίσταση από κανένα παιδί της, μέχρι σήμερα, 28/9/16».

*Εις μνήμην, αρχιμ. Γ. Παυλίδη
Υ.Γ.*

1. Διό λέγει: «ο μεν κωλύσας αίτιος, ο δε μη Κωλύσας την αίρεσιν της ψυχής κρίνει δικαίως, ίνα ότι μάλιστα ο Θεός μένη ημίν κακίας αναίτιος».

2. «Πτωχεύσατε πνευματικά, και σας δένουν με ψευτοδεματικά, και εσεείς κάθεστε σαν τα υποτακτικά, αρκούμενοι σε επιφανειακά χαχανητά.

Ενεργοποιείστε το Ελληνικό πνεύμα που ανορθώνει τας καρδίας υμών, μπειτε στις Εκκλησίες με αναζητήσεις από καρδίας και μορφοποιηθείτε ίνα ομοιωθείτε τοις ανθρώποις του Θεού και ουχί του μισόκαλου, και μην ξεχνάτε πως όπως υπάρχουν Άγγελοι του Θεού, έτσι υπάρχουν και άγγελοι του

μισόκαλου, ως επίσης και άνθρωποι του Θεού και ανθρωπόμορφοι του μισόκαλου(αυτού που μισεί ό,τι καλόν). Διαλέγετε με ποιους θα προχωράτε, οι μεν οι του Θεού «πορίζονται αγαθά πολλώ κρείττωνα και πλείονα και μακροημερεύουν, οι δε του μισόκαλου, δουλικά εν τοις πάθεσι παθαίνουν επί τα χείρωνα και συντόμως πεθαίνουν». (σημ.γρφντζ: το να παραμένετε κοντά στον Θεόν...αυτό από μόνο του σας προστατεύει).

3. «Έρχεται η οργή του Θεού επί τους υιούς της απιστίας». –

Επιστολή 10^η θ
Διασκευές

«Τις αν ημάς δύναται να μας ξαναφέρει στις εντυχισμένες ημέρες του παρελθόντος κατά τις οποίες ο Θεός μας προφύλασσε από θλίψεις και συμφορές; Όπου το χέρι του Θεού μας οδηγούσε και μας προστάτενε σαν φως μέσα στα σκότη της άγνοιας. Ακόμη και όταν γλεντούσαμε ανέμελα, η Θεία

πρόνοια επόπτευε τις ενέργειές μας και γελούσαμε ευτύχισμένοι· τό της χρείας το μέτρον απολαμβάνοντες και μη πέραν της χρείας εις πλεονεξίαν να υπαγόμεθα. Κάθε μέρα με τιμή χαιρετούσε ο ένας τον άλλον, πότε με χιούμορ πότε με σοβαρότητα και κάθε λόγος μας διεκρύνετο από υπευθυνότητα. Όταν συναντούσαν τους μεγαλύτερους τα νέα παιδιά τους σεβόντουσαν, τους δε γεροντότερους βοηθούσαν, και ήταν τιμητικό γι' αυτά να τους ζητηθεί κάποια χάρη απ' τους μεγάλους. Οι επιστήμονες, οι πρεσβύτεροι, οι ιερείς, οι καθηγηταί, οι δάσκαλοι, ήταν πολύ σεβαστοί απ' τους νέους, οι οποίοι, από λόγους συστολής, αδυνατούσαν να αρθρώσουν λέξη και απέφευγαν να τους συναντήσουν. Όσοι δε ήκουαν τους μυαλωμένους της εποχής, εμακάριζαν εαυτούς για τις σοφές συμβουλές των, και διά λόγους συστολής εκωλούσε η γλώσσα τους και αδυνατούσαν να αρθρώσουν λέξη. Όλοι σεβόντουσαν τους σοβαρότερους γιατί και οι πιο ισχυροί προστάτευαν κάθε αδύνατο ή αδικημένον.

Οι αδικημένοι, οι αδύνατοι, οι χήρες, τα ορφανά, πολλές ευχές ηύχοντο για τους σεβασμιώτερους.

Λες και είχαν ενδυθεί ως ένδυμα την δικαιοσύνη και ως αναδιπλουμένη εσθήτα την ορθή κρίση.

Όπως ο Ιησούς οδήγησε κρατώντας από το χέρι τον τυφλό και τον έβγανε έξω της κόμης για να τον θεραπεύσει, έτσι και οι μυαλωμένοι πρέπει να μιμούνται τον Ιησού και να γίνονται τα μάτια των τυφλών και τα πόδια των χωλών.

Ας συμπαραστεκόμεθα κι εμείς στους αδύνατους και ας αγωνιστούμε για την πάσχουσα Πατρίδα μας.

Να ριζώσουμε καλά την προσπάθειά μας, μέχρι να τρέφεται από καρδιές από τις οποίες θα εκπηγάζει αγάπη και ανδρεία γι' αυτήν. Εξελέξαμε αυτόν τον τρόπο δράσης και ταυτίσαμε την ζωή μας με αυτά τα ιδεώδη. Ας κατασκηνώσουμε και ας παραμείνουμε ως φρουροί και στρατιώτες προστατεύοντες τους σκοπούς μας, και να συνδράμομε τους έχοντας ανάγκην πνευματικήν αλλά και υλικής βοήθειας, ηθικής συμπαράστασης και ιερής υποστήριξης. —

Επιστολή 11^η θ

Το θεώρημα του παπαγάλου

Ήταν προς όφελος του Τσαρλατάνου το ότι τα εύπι-στα άτομα πολλαπλασιάζονταν και οι ομάδες των οπαδών του έφτασαν σε τέτοια τρομακτικά νούμερα, ώστε να εξασ-φαλίζουν όλο και περισσότερες προοπτικές για θριάμβους.

Με την τρομακτική ανάπτυξη και την εξάπλωση της γνώσης, οι μάζες των ημιμορφωμένων – δηλαδή η μωρή πιστή λεία των αγύρτηδων – αυξήθηκαν και αποτελούν πια την πλειοψηφία.

Η πραγματική δύναμη μπορούσε να βασιστεί στις επιθυμίες τους, στις γνώμες τους, στις προτιμήσεις τους και στα όσα απέρριπταν.

Η αυτοκρατορία του τσαρλατάνου είχε επεκταθεί με τον ίδιο ρυθμό εξαιτίας της διάδοσης της γνώσης.

Εφόσον δρούσε με βάση τις επιστημονικές αρχές, όσο και αν τις διαστρέβλωνε, παράγοντας χρυσό με μια τεχνική που την δανείστηκε από τη χημεία και χρησιμοποιώντας τα υπέροχα βάλσαμά του σε συνδυασμό με ιατρικά μηχανήματα δεν ήταν δυνατόν να έχει απήχηση σε ένα τελείως αμόρφωτο κοινό. Οι αγράμματοι φυλάγονταν από τους παραλογισμούς του εξ αιτίας της κοινής τους λογικής. Το πιο εκλεκτό κοινό το αποτελούσαν οι ημιμαθείς, αυτοί που είχαν ανταλλάξει την κοινή τους λογική με παραπλανητικές πληροφορίες και είχαν μια φευγαλέα επαφή με την επιστήμη και την εκπαίδευση κάποια στιγμή, για λίγο και χωρίς επιτυχία...

Η μεγάλη μάζα της ανθρωπότητας πάντα είχε μια προδιάθεση να θαυμάζει τα μυστήρια και αυτό ισχύει ιδιαίτερα για ορισμένες ιστορικές περιόδους, όταν οι ασφαλείς βάσεις της ζωής έμοιαζαν να σείονται και οι παλιές αξίες – οικονομικές και πνευματικές – αποδεκτές από παλιά σαν κάτι σίγουρο, δεν ήταν πια αξιόπιστες.

Επομένως ο αριθμός των κοροϊδών του τσαρλατάνου πολλαπλασιαστικέ – οι ‘‘αυτόχειρες’’ – όπως τους απεκάλεσαν άλλοι». –

Επιστολή 12^η Θ

Μη ομαλή η νέα εποχή

«Ανώμαλη εποχή, ανωμάτων κατά φύσιν, και ανωμάλου λογικής, κατάντησαν έναν λαό, αδρανούντα παρά φύσιν».

Δεχτήκαμε και γίναμε οι ‘κώλοι’ μας καθηγητές, και σαν γονείς ανεχθήκατε τους τέτοιους καθοδηγητές, και στα παιδιά

σας επιτρέψατε τοιούτους των μυαλών τους δια-χειριστές, και ψάχνετε τους τίποτα να βολέψουν τα παιδιά σας, γιατί αντί για φώτα τους δώσατε την οκνότητά σας.

Αφήσατε τον πλούτο σας σε λάθος διαχείριση, και γίνανε υπάλληλοι τα τέκνα σας, σε λύκων επιχείρηση.

Δεν είναι ο λόγος αρκετός τούτα για να τα σώσει, μα ούτε και η ελλόγιμη, η αγάπη σας η τόση.

Δεν φταίει λοιπόν ο πλούτος σας(τα παιδιά σας), στην πράξη,

Φταίτε εσείς που δεν έκανε τι, τίς, τα ζαβά για να πατάζει,

Έχετε ανάγκη να μπείτε σε εν δυνάμει Τάξη ή ένα κάρο στα μπάζα να σας πετάζει.

Διότι γέγραπται: «τα σημερινά γεγονότα, δείχνουν τις χθεσινές προσπάθειες».

Διό, ως μας λέγει και ο αείμνηστος Ιών δραγούμης, εις το βιβλίο του, «Μαρτύρων και ηρώων αίμα», εις το

οπισθόφυλλο: «Η ξυπνήστε, ή σαπίστε εκεί που είστε». —

Επιστολή 13^η θ

Έρχεται ώρα

1

Έρχεται ώρα που ο Θεός θα αφήσει όλους τους Αγίους,

Να πολεμούν να μάχονται κοντά στους λίγους επιγείους.

2

Έρχεται ώρα π' ο Θεός μέτωπο θε να στήσει,

εις την ηλίου δύση,
να τιμωρήσει άφιλους όλης της υφηλίου,
φίλους του υπεναντίου.

3

Έρχεται ώρα που ο Θεός θα αφήσει τους Αγγέλους όλους,
Να πολεμούν ομαδικώς μαζί με τους δ ι α βολ ους.

4

Θα φαίνονται να μάχονται πως πολεμούν ομάδα,
Και θα φανούν στους άθεους πως έχουνε φιλιώσει,
Μα για αίτια αντίθετα, μες σε πολέμου δίνη, έκαστος μάχη
δίνει.

5

Τα Άγια οι Άγγελοι με αγώνα θε να σώζουνε,
τα λίγα που έχουν μείνει.
Και όλα τα δ αιμ όνι α, παντου 'φωτιές' θα βάζουνε,
θα σπρόγγουν, θα μπουχνίζουνε βία,
όλους τους αχάριστους,
να πέσουνε στις πίσσας το καμίνι. —
26/8/2017

Επιστολή 14^η θ

Η φωνή που πονεί

Μην νοιάζεστε για τά παιδιά μόνο για το καλό φαγητό και το
φιρμάτο ρούχο. Νοιαστείτε περισσότερο για το αν παίρνουν
'έλληνική' κατά παράδοση τροφή, για να μην χαθούν σαν
Έλληνες σε λεωφόρους σύγχυσης, αδέξια σε καμιά στροφή.

Να μεριμνάτε και για τον Εκκλησιασμό τους ανελλιπώς, για να ξέρουν να βρουν τον δρόμο αν κάπου τα χάσουν, ή να μπορέσουν να σηκωθούν αν πέσουν, ή να σταθούν όρθια αν τα πελεκήσουν ανθρωποφάγοι, και αν θέλετε, να ζήσουν να γεράσουν. Αλλά και ακόμη για να μην σας γίνει εχθρός σας άθελάτου, (ανομούντες διακενής).

2

Πόσο τυφλοί γεγόναμεν!

Σε όλη μας την ζωή, βλέπομε μπροστά μας στις άγιες εικό-νες τον Κύριο, να κρατά στο ένα χέρι το ευαγγέλιο και με το άλλο να ευλογεί. Και δεν καταλαβαίνομε ότι ευλογώντας μας, μάς υποδεικνύει να μελετήσουμε το Ευαγγέλιό Του για να γνωριστούμε, λέγοντάς μας πως εγώ, σας ξέρω από κοιλίας μητρός· εσείς πώς αλλιώς θα με γνωρίσετε; Πώς να είμαι μαζί σας ενώ δεν θελήσατε να με γνωρίσετε; Θεού η κραυγή προς πηλίνα ώτα, πολύ δεν μας πάει;». 10/8/2017

3

«Οι σημερινοί παίδες, παρά το άωρον της ηλικίας των, πονηρίας διδάσκαλοι εισίν».

4

«όσον περισσότερο εκζητώ την ανυπαρξία μου εις τα κοσμικά, τόσο η πονηρία σκανδαλίζει τους ανθρώπους».

5

Προς μερίδα μεγάλη του ιερού κλήρου: Όσον απαξιώνετε το λειτούργημά σας και την αποστολή σας και υποχωρείτε εις τον εκμοντερνησμό της εκκλησίας και την εκκοσμήκευση, τόσο δίνεται χώρο – πεδίο δράσης, στους άθεους–άπιστους. Και τόσο αυτοί σαν εξουσία θα σας πελεκάνε, διότι δεν ενεργείτε προς το συμφέρον του λαού, ώστε να δικαιολογείτε την υπόστασή ην περιφέρετε».

6

Προκειμένου να παράξει πολιτισμό μια χώρα, θα πρέπει να ισχύουν εν εαυτή οι πατροπαράδοτοι νόμοι συμπεριφοράς (ήθη, έθιμα, παραδόσεις, αξίες και ιδανικά, ο δε κόσμος να ζη στο περιβάλλον του το αυτόχθονο, δεν χρειάζεται να γίνουμε όλοι δούλοι της τεχνολογίας και πολιτισμένοι πλασματικά, όντες φαρισαίοι και ανθρωποφάγοι. Το ξηριακό φυτό ή δέντρο κάνει πιο νόστημους καρπούς. Οι δε ξένοι της κάθε χώρας, οφείλουν μέγαν τον σεβασμό σε ότι βρήκαν, ανθρώπους και τρόπους ζωής, προς προαγωγή ενός γενικού πολιτισμού που να συμβαδίζει με τους ανθρώπους όλους, και είναι λάθος ηθικό να συγχέουμε την εξομοίωση με τον εξισοτησμό αυτοχθόνων και ξένων. Ισότητα ναι, ίδιοι ποτέ.

Και τούτο προς άμιλλα, προς κορυφήν, του καταφθάσαι πού, ποτέ.

7

Η απουσία των κληρικών απ' τις ενορίες, τους δημιουργεί την τυφλότητα αυτών, ώστε να μη βλέπουν τους ανθρώπους της ενορίας τους που υποφέρουν, αλλά και την άμβλυνση των αισθημάτων των πιστών προς τα Άγια και ιερά.

8

«Θυμός, μέθη ψυχής εστί».Χ

9

«Πας μέθυσος αταμίευτα(αφερέγγυα) φθέγγεται». Μέχρι την δεκαετία του εξήντα (μεταξύ γυναικών που μάλωναν) ακουγόταν συχνά η λέξη: Ατελώνιστη, δηλ. λόγια χωρίς έλεγχο λογικής, αφερέγγυα). –

Επιστολή 15^η θ

Μεταμόρφωση

Γιατί έγινε η Μεταμόρφωση του Σωτήρος; «Ίνα όταν σε ίδωσι σταυρούμενον, το μεν πάθος νοήσωσιν εκούσιον, τω δε κόσμω κηρύξωσιν ότι συ υπάρχεις αληθώς του Πατρός το απαύγασμα». Δια δε της ημών μεταμορφώσεως θέλουσιν

νοήσει οι βλέποντες και ακούοντες, ότι εκουσίως και ημεῖς
την στενήν οδὸν ἐπορεύθημεν, καὶ διὰ τῆς ἡμῶν
μεταμορφώσεως σαλλοὶ Κυρίου ἀνεδείχθημεν.

Εἶπεν δε Κύριος, πρὸς τοὺς ἀποστόλους: «Σπουδάσω δε καὶ
ἔχειν ὑμᾶς μετὰ τὴν ἐμὴν ἐξοδὸν τὴν τούτων μνήμην ποιείσθε.
Οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες
ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου, δύναμιν καὶ παρουσίαν,
ἀλλὰ γενίκαμε ἐπὶ τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος, καὶ τοῦ
Πατρὸς λέγοντος· οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός εἰς ὃν
ἐγὼ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε. ὧ καλῶς ποιείτε προσέχον-
τες αὐτῷ ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν αἰχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ
(μεταμορφώσεως) ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ
ἐν τοῖς καρδίαις ὑμῶν». Β΄. Πέτρου, 10-19

3

«Οἱ Ἰουδαῖοι ἐκάλουν εαυτοὺς τέκνα Ἀβραάμ, ἀλλὰ ἔργα
Ἀβραάμ οὐκ ἐποιοῦν. Διότι, «τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ οὐκ
εἶχον». Ἰωάν.ε΄.38-44

Ὡς καὶ οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες, λέγουσιν ὅτι εἶναι ἀπόγονοι
σοφῶν καὶ ἡρώων, ἀλλὰ οὐδὲν ὅμοιον αὐτῶν ποιοῦσιν.
Καὶ ἀκόμη, ὅλοι θέλομε νὰ λεγόμεσθε Χριστιανοί, ἀλλὰ
ἀγωνίζεται ὁ ἕνας νὰ φάῃ τὸν ἄλλον· ἀλήθεια, πόση ὑποκρι-
σία καὶ ψεύδος, φαρισαϊσμός καὶ ἀσέβεια, καὶ ἀπάτη! Πόσο
ωραῖοι! Ἀλλὰ μοιραῖοι, διότι, τὸ τῆς ξηρανθείσης συκῆς
φέρομεν ὅμοιον».

«Τάραξον ἡμᾶς Κύριε, ὅτι κακίαν περιτεθήκαμεν κόρυθαν».
Οὐ γὰρ ἐβλέψαμεν ὅτι, «ὁ Ἰησοῦς, ὅσον περισσότερον ἐζήτει
νὰ κρύψει εαυτόν, ὑπὸ τὸν πέπλον τῆς ταπεινοφροσύνης,
τόσον περισσότερον καθίστατο γνωστός, καθ' ὅτι ἡ φήμη τοῦ
διέτρεχε τὰς πόλεις καὶ τὰ χωριά, πρὶν ἤδη φθάσει». Ἡμεῖς
φεν, παντοῦ κράζομεν, οὐάου. ο *tempora* ο *mores*!

«Παν μυστήριον, εἰς γνῶσιν Αὐτοῦ, συνάγει πάντα», ἡμεῖς
δραπέτες τῆς γνώσεως – τῆς κοπώσεως, διό ἀξιοὶ τῆς
πτώσεως. –

Επιστολή 16^η θ

Πάσχα

«Θανάτου εορτάζομεν νέκρωσιν, Ἰδοὺ τὴν καθαίρεσιν, ἄλ-
λης βιωτῆς, τῆς αἰωνίου, ἀπαρχὴν, καὶ σκιρτώντες ὑμνούμεν
τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν πατέρων, Θεὸν καὶ υ-
περένδοξον».

«Διότι, βασιλεύει αλλ' ούκ αιωνίζει Άδης του γένους των βροτών. Σὺ γάρ Κύριε, τεθείς εν τάφῳ, κραταίε, ζωαρχική παλάμη, τα του θανάτου κλείθρα διεσπάραξας». Ημεῖς δε ακαταπαύτως βοώμεν,

Ω, Πάσχα! Ανάσταση, προς ελπίδα και αγιότητα,

Ω, Πάσχα! Διάβαση, απ' την προσωρινότητα στην αιωνιότητα,

Ω, Πάσχα! Διάβαση, απ' το σκοτάδι στο φως,

Ω, Πάσχα! ζωής το πολυσήμαντον,

Ω, Πάσχα! Διάβασις θαλλάσσης το πολυκόμεντον. —

(Ωδή ζ'. (κανόνος της Αναστάσεως).

Επιστολή 17^η θ

«Οἶδε γάρ ο πατήρ υμῶν ὧν χρεῖαν ἔχετε πρό του υμᾶς αἰτήσαι αὐτόν.» Ματθ. στ'. 8

«Διχασμός, η κατάρα των Ελλήνων»

«Ἀξιον ἐστί, τον μεν προς ἀλλήλους πόλεμον καταθέσθαι, τη δε αὐτή γνώμη χρωμένους της σωτηρίας ἀντέχεσθαι, και περί μεν των προεληλυθότων αἰσχύνεσθαι, περί δε των μελλόντων ἐσεσθαι δεδιέναι, και προς τους προγόνους ἀμιλλάσθαι, οἱ τους μεν βαρβάρους ἐποίησαν της αλλοτρίας ἐπιθυμούντας, της σφετέρας αὐτῶν στερεείσθαι, τους δε τυράννους ἐξελάσαντες, κοινήν ἀπασι την ἐλευθερίαν κατέστησαν. Θαυμάζω δε Λακεδαιμονίους πάντων μάλιστα, τινι ποτέ γνώμη χρώμενοι καινομένην την Ελλάδα περιορώσιν, ηγεμόνες ὄντες των Ελλήνων ουκ ἀδίκως».

Ερμηνεία: Εἶναι πρέπον, να καταπαύσομε τον ἐμφύλιο πόλεμο και να αγωνισθούμε ὁμόφωνοι για την σωτηρία και προσέτι να αἰσθανόμαστε ντροπή, ντροπή για τα παρελθόντα και δέος για ὅσα πρόκειται να συμβούν, και ἀκόμη να ἀμιλλώμεθα προς τους προγόνους, οι οποίοι κατόρθωσαν, ὥστε οι βάρβαροι, που ἐπεθύμουν ξένη γη, να χάσουν και την δική τους, και, αφοῦ ἐξεδίωξαν τους τυράννους, κατέστησαν την ἐλευθερίαν κοινή για ὅλους. Εκπλήσσομαι δε περισσότερον ἀπό ὅλους με τους Λακεδαιμονίους, (ἀναλογιζόμενος) πῶς τέλος πάντων σκέπτονται και ἀνέχονται να ἀφανίζεται η Ελλάδα, αυτοί που εἶναι ἐπάζια ηγεμόνες των Ελλήνων. (Λυσίου . Ολυμπιακός , 6-7) τομ.29σ.162

Επιστολή 18^η θ

«Μέγιστον κακόν η διαβολή»

«Ου θαυμάζω δε των πλείω χρόνον διατριβόντων ἐπί ταις των εξαπατώντων κατηγορίαις ή ταις υπέρ αὐτῶν ἀπολογίαις, ουδέ των λεγόντων, ως ἐστι μέγιστον κακόν διαβολή, τι γαρ

αν γένοιτο ταύτης κακουργότερον, ή ποιεί τους μεν
 ψευδομένους ευδοκιμείν, τους δε μηδέν ημαρτηκότας δοκείν
 αδικείν, τους δε δικάζοντας επιορκείν, όλως δε την μεν
 αλήθειαν αφανίζει, ψευδή δε δόξαν παραστήσαντα τοις
 ακούουσιν όν αν τύχη των πολιτών αδίκως απόλλυσιν;
 Αν φυλακτέον εστί, όπως μηδέν υμίν συμβήσεται τοιούτον,
 μηδ' ά τοις άλλοις αν επιτιμήσαιτε, τούτοις αυτοί φανήσεσθε
 περιπίπτοντες». (Ισοκράτους . Αρχίδαμος , 59 – 60)

Ε ρ μ η ν ε ί α: Δεν παραξενεύομαι με εκείνους που δαπανούν
 περισσότερο χρόνο προς ανασκευή των κατηγοριών αυτών
 που προσπαθούν να εξαπατήσουν, παρά για τις προς
 υπεράσπισην του εαυτού των κατηγορίες, ούτε με εκείνους
 που λένουν ότι η διαβολή είναι μέγιστο κακό , διότι τι θα
 μπορούσε να υπάρξει επιβλαβέστερον από αυτήν, η οποία
 κάμει ώστε οι μεν ψευδόμενοι να χαίρουν εκτιμήσεως, εκείνοι
 δε που δεν έχουν διαπράξει κανένα αδίκημα, να θεωρούνται
 άδικοι, οι δε δικαστές να γίνονται επίορκοι, και η οποία
 (διαβολή) εν γένει αφανίζει την αλήθειαν, και με το να
 δημιουργεί ψευδείς εντυπώσεις στους ακροατές , καταστρέφει
 αδίκως όποιον από τους πολίτες τύχει ; Από αυτά λοιπόν
 πρέπει να προφυλαχτείτε , για να μη συμβεί και σε σας τίποτε
 παρόμοιο , και να μη φανείτε ότι περιπίπτετε εσείς οι ίδιοι σε
 αυτά τα σφάλματα , για τα οποία θα κατακρίνατε τους
 άλλους .τομ.29^{ος} σ.170

«Μέγιστον κακόν εστί διαβολή :
 Τους ψευδομένους ποιεί ευδοκείν ,
 Τους δε μηδέν ημαρτηκότας δοκείν αδικείν ,
 Τους δε δικάζοντας επιορκείν ,
 Όλως δε την αλήθειαν αφανίζει ,
 Όν αν τύχει τοις ακούουσιν των πολιτών ,
 αδίκως απόλλυσιν .» =
 (Η συκοφαντία είναι πολύ μεγάλο κακό : Γιατί ,
 Στους λέγοντας ψέματα δίνει καλή φήμη ,
 Εκείνους που δεν έχουν κάνει κανένα κακό να φαίνονται ότι
 αδικούν ,
 Αυτούς που δικάζουν , να παραβαίνουν τον όρκο τους,
 Εξαφανίζει εντελώς την αλήθεια ,Αυτόν εκ των πολιτών ο
 οποίος θα τύχει να την ακούσει ,αδίκως τον καταστρέφει .)
 (Ισοκράτους περί Αντιδότου ,18-19) τομ.29^{ος} σ.229

Επιστολή 19^η θ

«Ειρήνη , ασφάλεια , ευδαιμονία».

«Ο πόλεμος ημάς πάντων των αγαθών απεστέρικεν, και πενεστέρους εποίησε και πολλούς κινδύνους ημάς ηνάγκασε υπομένειν και πάντας τρόπους ημάς τεταλεπόρηκεν . Ήν δε

την ειρήνην ποιησόμεθα και παράσχομεν ημάς αυτούς, οίους αι κοιναί συνθήκαι προστάττουσι, μετά πολλής ασφαλείας την πόλιν οικήσομεν , απαλλαγέντες πολέμων και κινδύνων και ταραχής , και καθ' εκάστην ημέραν προς ευπορίαν επιδώσομεν». (Περί ειρήνης 19-20)

Διασκευή: (Ο πόλεμος ,τους εμπόλεμους λαούς στερεί των αγαθών, τους κάνει φτωχότερους ,ποικιλοτρόπως ταλαιπωρεί και σε κινδύνους εμβάλει ,σήμερα δε τον μεν ένα κάνει δυστυχέστερον τοις πάσι, τους δε άλλους πλουσιότερους , λόγω κατοχής των πετρελαιοπηγών .) (οι ξένοι στο Ιράκ) τομ 29^{ος} σ.201

Επιστολή 20^η θ

«Ποιος έκανε το έγκλημα ;

Το έκαναν οι διαβλητοί απ' τους ξένους;
το έκαναν οι υποτελείς σε ανήθικους κομπιναδόρους ηγέτες;

το έκαναν τα ακόρεστα και άπληστα, για την απόκτηση
 αγαθών χαρακτηριστικά μας;
 το έκαναν τα αργοκίνητα δικαστήριά μας;
 το έκαναν η έντοπος και τηλεοπτική κακής ποιότητας
 δημοσιογραφία;
 το έκαναν οι κυβερνώντες που παραπονούνται,
 που παραπονούνται, ότι δεν τους σέβονται σαν πολιτικούς,
 ενώ οι ίδιοι παραβιάζουν τους νόμους ή εξαπατούν τον Λαό;
 το έκαναν οι παντός επιπέδου δάσκαλοι, που δεν αγάπησαν
 την δουλειά τους;
 το έκανε η πλειοψηφία των θρησκευτικών ηγετών οι οποίοι
 δεν ορθώνουν λόγο κατά το πνεύμα και την ουσία της
 θρησκείας μας ;
 το έκαναν οι κατ' όνομα χριστιανοί και δειλοί μας
 εαυτούληδες ;
 το έκανε η αψυχотική κοινωνία μας την οποίαν οι εχθροί της
 την έχουν φέρει στα μέτρα τους ;
 το έκανε το κομματικό μίσος που έσπειραν οι βολεμένοι
 πολιτικάντηδες , οι τσαρλατάνοι και ανάξιοι αξιωματούχοι
 της κάθε εξουσίας;
 το έκανε ο δεβαραεστιμός και η δειλία που υπάρχουν σε
 σχεδόν όλους μας ;
 το έκανε ,το που μας διδάσκουν, να είμαστε ταπεινοί ,χωρίς
 να μας τονίζουν ότι εξίσου και περισσότερο δυνατά ,πρέπει να
 έχουμε θάρρος και γνώμη ελεύθερη και δυνατή απέναντι σε
 κάθε αδικία ;
 ποιο από όλα ; ή πόσα από όλα ;
 ή όλα μαζί ; είναι ο ηθικός αυτουργός κάθε εγκλήματος ;
 μήπως η αλαζονεία ; μήπως ο εγωισμός ; η αδιαφορία ; η
 συκοφαντία ; ή ημιμάθεια ; ή μήπως αυτός – αυτός ο
 αναβλητικός μας εαυτός ; ΠΟΙΟΣ ;». –

«Το κλείσιμο των εργοστασίων που έγινε μετά το 1981,
 απετέλεσε την βασική προδιαγραφή ποδηγέτησης του έθνους
 από τους άσπονδους φίλους μας της εσπερίας, αλλά και της

προσωπικής εξάρτησης, οικονομικής και πνευματικής, των πολιτών, από το κόμμα κράτος, που θα αναγορευόταν αμέσως μετά, στον μοναδικό και μεγάλο εργοδότη , δημοσίου και ΔΕΚΟ , τον οποίον θα προσκυνήσουν οι πάντες , προκειμένου να βολέψουν ένα εγγόνι , ένα παιδί, ή να βουλευτούν οι ίδιοι οι γονείς της πάσης ηλικίας – τώρα τελευταία και οι εξηντάρηδες κομματικοί βολεύονται στο ελληνικό δημόσιο. Αυτά έκανε και κάνει αυτό το σατανικό και ανάλγητο κομματικό κράτος του πασοκ μέχρις και σήμερα 2002. Αλλά να ξέρετε ότι «όπου ο εργοδότης είναι μοναδικός, εκεί και ο τάφος γίνεται ομαδικός».

Αναδεικνύόμενο με τα συμπαρομαρτούντα και συμμαρτυρούντα σε ένα κράτος κομματικό, εφιαλτικό, ανέντιμο, και εγκληματικό, με σατανική ευρηματικότητα για κάθε φταίξιμο, κατάφεραν με την αλόγιστη οικονομική σπατάλη, το αχαλίνωτο ρουσφετολογισμό , τα επιδόματα και τις κομματικές επιταγές, τις τρίμηνες και οκτάμηνες συμβάσεις ανέργων, τις συντάξεις των νεκρών που συνεχίζονταν να πληρώνονται στους κομματικούς τους φίλους, και στην συνενοχή στην οποία είχαν εκθέσει όλους τους “δειψούντας” , με όλα αυτά και άλλα κόλπα, αδιανοήτου εφευρετικότητας , κατάφεραν να κρατούν τον Λαό για εικοσιπέντε περίπου χρόνια, σε ομηρία διαρκείας». 2004 (Υ.Γ. Και διά της χρεοκοπίας, για έναν αιώνα ενυπόγραφη οικονομική αιχμαλωσία στην εσπερία). 2020

Επιστολή 21^η Θ

Τα καλλίτερα χρόνια της ζωής μας

«Δαπανήσαμε μάταια ,τα καλλίτερα χρόνια της ζωής μας, κάτω απ’ τη σκιά της απάτης ,της ψευτιάς ,της κλεψιάς ,της

ανεντιμότητας ,άβουλοι μάρτυρες σε δολοφονίες και εγκλήματα ,λές και ήταν για μας ,οφειλόμενος φόρος ,μια και δεν την πληρώναμε εμείς οι ίδιοι την σαπίλα.

Μέναμε ως αδύνατοι να αντιδράσουμε ,απαράδεκτα σιωπηλοί, κλεισμένοι στον άθλιο εαυτούλη , ανίκανοι να ορθώσουμε κραυγή διαμαρτυρίας , μέσα σε μια κοινωνία σάπια ,που σαν σκρόφα έχει πέσει στο φαγοπότι της παχυδερμίας, της πνευματικής υποταγής στην βαρβαρότητα της εποχής, προσμένοντας εις μάτην την από μηχανής , καλυτέρευση της κοινωνίας ,μα θα πληρώσει γιαυτόν της, τον ξεπεσμό, με παντός είδους μη ευχάριστα ,ενώ οι υπεύθυνοι θα κάθονται στη γωνιά ,απολαμβάνοντας ζωωδώς τα κλοπιμαία ,ως σύγχρονοι Πόντιοι Πιλάτοι , που ούτε άξιοι για φτύσιμο δεν είναι ,και όμως συνεχίζουν να ζητάνε την ψήφο του λαού.

Αυτή ήταν η περίοδος των ανεύθυνων της πρασοκοκρατίας και της ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΗΣ 17 Νοέμβρη.

το σαρακοφαγωμένο δέντρο ,δεν πέφτει κατά τη χρονική διάρκεια που το τρώγει το σαράκι ,αλλά αφού έχει παρέλθει αυτή η χρονική περίοδος». —

Επιστολή 22^α θ

Συνανθρωποφαγία – συνενοχή

«Κάποια συναισθήματα τα νοιώθεις, χωρίς ποτέ να μπορείς να τα εκφράσεις, γιατί σε γελοιοποιούν οι νεκροθάφτες της ζωής, σε όλες τις εκφάνσεις εκδήλωσης της αγωνίας σου. Αλλά και αυτός που νοιώθει την 'θύελλα' να πλησιάζει, για να το εξηγήσει δεν είναι θέμα μιάς κουβέντας, μιάς συζήτησης, ή και πέντε συμβουλών, παρά είναι θέμα πληρότητας του νού, ομιλούντος και ακούντος, του πως και πόσες πληγές έχει απ' την κοινωνία λάβει ο καθείς και κατά πόσο δεν μπορεί να μένει απαθείς, απ' το πόσο είναι έτοιμος να δεχτεί ή να δώσει μηνύματα γι' αυτόν τον τόπο, γι' αυτόν τον κόσμο, πώς να τον καταλάβει ο άλλος; το πιο εύκολο για τους πιο πολλούς να κάμουν, είναι να τον παρεξηγήσουν, και αυτό θα κάμουν, γιατί τους βολεύει, δεν έχουν μάθει να βάζουν το μυαλό τους να δουλεύει, είναι οκνηροί, έτσι μας έκαμαν σαν λαό, ναι έτσι βολεύει τους σουλατσαδόρους και τους κουμανταδόρους του τόπου η του κόσμου.

Ο Δάντης, κάπου λέει : *«no vendi ma sendi la sua presensa* = δεν σε βλέπω μα νοιώθω την παρουσία σου», έτσι νοιώθω την παρακμή τριγύρω μου να με σκιάζει. —

Επιστολή 23^η θ

Το Ελληνόπουλο

Το Ελληνόπουλο ,πρέπει να μεγαλώνει με φόβο Θεού και μάθηση των Αρχαίων Ελληνικών, με σκεπτικό να συμπεριλαμβάνει τον τρόπο διδασκαλίας τους της εποχής 1955-1961(γραμματική, συντακτικό, το ίδιο), και να πηγαίνει τις Κυριακές και εορτές στην Εκκλησία, γιατί εκεί μαθαίνει χίλια καλά (συνύπαρξη, κοινωνεί, επικοινωνεί, πειθαρχεί, μαθαίνει ηθικούς κανόνες, ξενιτεύεται, συντρώνγει, συνχαίρεται, συλλειτουργείται, συμμετέχει, δεν διαθέτει τον ελεύθερο του χρόνο (της θείας Λειτουργίας) σε ανοησίες, μαθαίνει να κάνει υπομονή και επιμονή, κάνει ορθοπρεπή πνευματική αποταμίευση, βάσει της οποίας αντιδρά εξ ενστίκτου, σωστά, όταν μεγαλώσει, και δεν ζημιώνεται ποτέ, σε τίποτα και από κανέναν ...παίρνει η ζωή του νόημα ύπαρξης και αποστολής θετικής, νοστήμιας και ομορφιάς, οι αρχαίοι μας, λέγανε, εάν το έξυπνο πουλάρι το τιθασεύσεις με τα χαλινά του θα γίνει όταν μεγαλώσει ωφέλιμο και για τον εαυτό του και για τους ανθρώπους, εάν δε το αφήσεις απαίδευτο θα γίνει επικίνδυνο και για τον εαυτό του(θα πεθάνει πριν την ώρα του), και για τους άλλους, (από παιδί, θα γίνει ένας απ' τους ανομοούντες διακενής), έτσι συμβαίνει και με τα παιδιά.

Όσο για τα αρχαία Ελληνικά : πλαταίνουν τον κοινό νου αφάνταστα, τόσο στις θεωρητικές, όσο και στις θετικές επιστήμες, και αυτά δεν ζημιώνουν πουθενά, χίλια τα οφέλη, θησαυροί ανεξάντλητοι, ιερές καταθέσεις που εκταμιεύει ο καταθέτης χωρίς να το καταλαβαίνει, ...

Αλλά και η Ορθοδοξία, και τα Αρχαία Ελληνικά και τα δύο είναι ψυχωφελή, και όσο αυτά τα Δύο δεν αξιοποιούνται, τόσο θα πληθαίνουν και οι Ψυχίατροι και χούφτες τα ψυχοφάρμακα από τα είκοσι τους. Ενώ, με αυτές τις δίδυμες αδελφές, Ελλάδα κι Ορθοδοξία, δεν τους μέλλει να χαθούν όσο πορεύονται μαζί, και ο εν αυταίς ζων, ζήσεται εις τους αιώνας. —

Επιστολή 24^η Θ

Προσευχή, για όλους και για κάθε στιγμή:

«Δώσ' μου Θεέ μου δυο ζωές,
για να σε μελετήσω ,
κι αν δεν με φτάσουνε αυτές,
δυο άλλες θα ζητήσω,
κι αν δεν με φτάσουνε κι αυτές,
δυο άλλες Θεέ μου δώσ' μου,
και αν δεν μου φτάσουν;
όσες δει Θεέ μου χάρισέ μου». —

Επιστολή 25^η θ

Εξομολόγηση

«Τώρα ,στην ώριμη νεότητά μου, ή την νεότητα του γήρατος και με μια αίσθηση της ματαιότητας του ψευτο-ευδαιμονισμού, επιστρέφοντας στα πάτρια εδάφη, επανασυνδέομαι, όπως και οι περισσότεροί μας, με το φυσικό και συναισθηματικό μου περιβάλλον.

Και για κάποιες στιγμές, μου είναι πολύ ζεστή, η ανάμνηση της παιδικής και νεανικής μου ζωής, μέσα στο πατρικό σπίτι, με την πηγαία ορμήνια της μάνας και το κάλεσμα, μα και την οργή του πατέρα. Όλα τα χθεσινά τα ακούς σαν τωρινά.

Άλλοτε με, έκφραση της ικανοποίησής του για το ότι έβγαλε καλά παιδιά, με αμοιβαία, την πατρική με την υική στοργή, που αρμονικά συνυπήρχαν. η καθημερινή τους σύσταση, ακόμη και σαν μεγάλος θυμάμαι, της μεν μάνας, όταν έφευγα από κοντά τους, συνήθιζε να λέγει: «τα μάτια σου δεκατέσσερα». ο δε πατέρας σε ανάλογες συζητήσεις εκφράζοντας με αυτόν τον τρόπο κάποιες αμφιβολίες ,ή, για να μας επιστήσει την προσοχή συνήθιζε στην αναφορά μιας λαϊκής παροιμίας, την οποίαν οφείλω να ομολογήσω δεν την έχω ακούσει από άλλους να λέγεται, μα ούτε και πουθενά γραμμένη την έχω ιδεί, και η οποία έλεγε : «πρόσεξε (ή, προσέξτε), «μας είπανε Κάνεια* μη μας πούνε Τσερλοκάνεια», δηλαδή μας έχει η Κοινωνία σε μια καλή υπόληψη, μη τυχόν και γίνουμε ρεζίλη, χάσουμε την υπόληψή μας με τα καμόματά μας.

Παροιμία, που μπορεί ακουστικά να μην είναι ευήκοη, αλλά νοηματικά αποτελεί θεμέλιο κοινωνικό, δημιουργεί συνειρμικά, ή ,υποστηρίζει και ανυψώνει, τα ψυχοπνευματικά τείχη προστασίας της ορθοπρεπούς συμπεριφοράς μας.

Αυτό είναι μια εξομολόγηση, για ένα κομμάτι των εντελώς προσωπικών μου, βιωμάτων και του 'παλιοχαρακτήρα' μου, του προσκολλημένου στο παρελθόν, του βαθιά συναισθηματικού και πολύ δεμένου με τόπους και πρόσωπα που αγάπησα από όπου κι αν επέρασα.

(*=πρόκειται για ένα όμορφο πετούμενο που περνούσε εποχιακά (Νοέμβριο) από την περιοχή μας και μας το έλεγε και χρυσοκαρακάξα ή χαλκοκουρούνα).

Επιστολή 26^η θ

Ο αδελφός* μου κι εγώ

1

«Μαζί σ' Αγγέλων έπαινους και σε υμνολογίες,
Μαζί σε πόνου βήματα, και άγιων ικεσίες.

2

Μαζί ελάφου η κραυγή, και σ' απειλή των σκύλων,
Μαζί σ' άπαιδων χλευασμούς, σε προδοσία φίλων.

3

Είναι μια άφιλη εποχή, και άφυλλη των δένδρων,
Δίψας ανθρώπου γι' ανθρωπιά, και φεύγοντος ο φεύγων.
(όπου φύγει – φύγει)

4

Είναι μια άθλια εποχή, φαύλων συνωμοσίας,
Που πό ρνες διαφεντεύουνε, σε ώρα συν ουσίας.

5

Είναι των κερατέμπορων, κι η εποχή των λάρων,
Είναι των κουτοπόνηρων, ανθρωποπόδων τράγων.

7

Είν' εποχή της που τανιάς, εν τής που στιάς συνάμα,
Είν' των χαραμοφάιδων, και δούλων του σολ άνα.

8

Είναι πορνίας εποχή, και εποχή χαρτούρας,
Είναι της μαύρης τύφλας μας, της τζούρας και μαστούρας.

9

Είν' εποχή της τεμπελιάς, και της ανοησίας,
Είν' εποχή των τροκτικών, και της ασιδοσίας.

10

Είν' εποχή αχάριστων, και ερπετών συγχρόνως,
Είν' εποχή των επαιτών, συγγένων και γειτόνων.

11

Είν' εποχή των πονηρών, και οκνηρών του δόλου,
Είν' εποχή άγιων σιωπής, και ύμνων του δια βόλου.

12

Είν' εποχή των ρέμπελων, και των κοπανατζίδων,
Είν' εποχή της αρπαχτής, μεγάλων νταβατζήδων.

13

Είν' εποχή που δίδαξαν, πολιτική οι 'καπάτσοι',
Είν' εποχή που ομιλούν, οι τσάτσες και οι τσάτσοι.

14

Είν' εποχή των κνώδαλων, κι όλων των αλητήριων,
Είν' εποχή των ρεμπεσκέ, και όλων των σιχτίριων.

15

Είν' εποχή μιας Παρακμής, που κλείνη το τριτόκιο**,
Είν' εποχή να Πληρωθούν, Όλα με επιτόκιο .

16

Είν' εποχή των πληρωμών, τρανών αεριτζίδων,
 'Εμπορών' και 'μηχανικών', 'γιατρών' και 'μπετατζήδων'.

17

Είν' εποχή της ξιपाσιάς, και της αισχρολογίας,
 Είν' εποχή συζητητών, παντού της λα λακίας.

18

Είν' εποχή των μεσιτών, και δικηγόρων πιάτσας,
 Που ορίζουνέ μας τις τιμές, και βάζουν μας χαράτσια.

19

Είν' εποχή 'υδραυλικών' και του 'ηλεκτρολόγου',
 Που στέκουν σαν προφέσορες, κονόμα παραλόγου.

20

Είν' εποχή ακρίβειας, και πονηρής απάτης,
 Όπου σωπαίνει ο αγαθός, πληρώνει ο σακάτης.

21

Είν' εποχή εγκλοβισμού, σε μια παλιοκατάσταση,
 Είν' εποχή 'ερείπιων', που θεν αποκατάσταση.

22

Είν' εποχή πανηγυριών, θρήνων και τραγωδίας,
 Είν' εποχή της λησμονιάς, και της αισχροκερδείας.

23

Είναι των αλλοπρόσαλλων, που σπείρανε, για θέρος,
 κάποιας πανούκλας πέρασμα, που άφησε ο 'γέρος'.
 «που γίνανε οι φόροι μας, της αρπαγής το έρμαιον,
 κι όλες οι εξουσίες του, διαφθοράς το στέρεον».

24

Είν' εποχή παράσιτων, καιρός αεριτζήδων,
 Είναι του τόπου των εχθρών, και Έθνους νταβατζήδων.

25

Είν' εποχή ανάδειξης, μειοψηφίας και αίρεσης,
 Είν' εποχή που το καλό, είν' τέκνο της εξαίρεσης.

26

Είν' εποχή διαφεντεμού, κίναιδων τώρα και κοινών,
 Είν' εποχή του ερχομού, π' ολούθε όλων των δεινών.

27

Είν' εποχή που φτύνουνε, οι γύφτουλες το άνθος,
 Είν' εποχή που 'καίγονται', μα καίνε και το δάσος.

28

Είν' εποχή που αφήσαμε, κι ανδρώθει το παράσιτο,
 Και υπακούν όλοι τυφλά, σ' ένα γυάλινο άχρηστο.
 (η οπαία ύαλος η υπερφίαλος).

29

*Είν' εποχή των πονηρών, και οκνηρών αντάμα,
Είναι της μαύρης τύφλας μας, εξέλιξης το δράμα.*

30

*Είν' εποχή εγκατάλειψης, της μάχης το πεδίο,
Είν' εποχή διάστασης, συχνά τώρα των δύο.*

31

*Είν' εποχή που τα παιδιά, παιδεύουν τους πατέρες,
Είν' εποχή που αμελούν, 'πατέρες' τους 'αστέρες'.*

32

*Είν' εποχή διαστροφής, Εννοιών και Νοημάτων,
Διεστραμμένης οπτικής, της Τάξης των πραγμάτων.*

33

*Είν' εποχή που γίνανε ,όλοι οι 'μικροί', 'μεγάλοι',
Είν' εποχή προσγείωσης, στο μαύρο μας το χάλι.*

34

*Είν' εποχή που αφήσαμε, όλοι Θεού τα κάλλη,
Είν' εποχή ακόρεστων, με προίκα παραζάλη.*

35

*Είναι μια ξένη εποχή, ανάγωγων και χοίρων,
Και άρχεται διαφεντεμός, υπό των αλλοφύλων.*

36

*Είναι αθλίων εποχή, και άθλων τρισαθλίων,
Είναι της χλεύης των απλών, και άρνησης των Θείων.*

37

*Είν' εποχή απώλειας, του Θεϊκού του δρόμου,
Είναι θυμάτων εποχή, αθώων και του τρόμου.*

38

*Είν' εποχή του χλευασμού, είναι της ασεβείας,
Είν' εποχή των βλάσφημων, είναι της αμαθείας.*

39

*Είν' εποχή απόρριψης, Θρησκείας κι Εκκλησίας,
Είν' εποχή απώλειας, και ήθους και αξίας.*

40

*Είν' εποχή της συμφοράς, και συνοδού κατάρας,
Είναι του θρήνου εποχή, που έπεται της άρας.*

41

*Είν' εμπαιζόντων εποχή, είν' εποχή της άγνοιας,
Ανθρωποφάγων εποχή, και της αυτών παράνοιας.*

42

*Είν' εποχή των άσχετων, του πνεύματος τη τάξει,
Είναι της ανυπακοής, η πληρωμή εν πράξει.*

43

*Είν' εποχή του κλάματος, γι' ανόητα χαμένων,
Είν' εποχή παρεκτροπής, κραυγής των πεθαμένων.*

44

*Είναι μια φανταιζί εποχή, μια εποχή των βλίτων,
Είν' τενεκέδων εποχή, κι όλων των αποβλήτων.*

45

*Είν' εποχή της άρνησης, ιδανικών και στόχων,
Είν' επόχή μαργιονετών, είναι σιωπής ενόχων.*

46

*Είναι μαρτύρων εποχή, είν' εποχή βοώντων,
Είν' εποχή της μοναξιάς, εν μέσω συμβιώντων.*

47

*Είν' εποχή εκτρόματος, και των παρεκτρομάτων,
Είναι μια τρόμου εποχή, τρομομεροκαμάτων.*

48

*Είναι όμηρων εποχή, κι άτυπης ομηρίας,
Είν' βολεμένων εποχή, είναι της οκνηρίας.*

49

*Είν' εποχή του φασισμού, τυραννοκονομίας,
Είναι ερπόντος φασισμού, και τύπου τυραννίας.*

50

*Είναι μια παρδαλή εποχή, άσχετων εξουσίας,
Άσχετων και ανίκανων, κι εύκολης προδοσίας.*

51

*Είν' εποχή συνωμοτών και κοινωνίας σκύλων,
Χυδαίου εξευτελισμού, της Κοινωνίας Στύλων.*

52

*Είν' προδοσίας εποχή, κακών συνωμοσίας,
Είναι παιδιών ναρκομανών, πλήρους αιχμαλωσίας.*

53

*Είν' εποχή της άρνησης, 'πό Γής, των Ουρανίων,
Είν' εποχή εμφάνισης, παντού τόπων κρανίων.*

54

*Είν' εποχή που γύρισε, αλλού το Άγιο Βλέμμα,
Είναι της εγκατάλειψης, δρόμου Θεού και Πνεύμα.*

55

*Είν' τελλευταία η καμπή, αδέσποτης κατάστασης,
Είν' τελευταία αναλαμπή, παράλογου παράστασης . —*

Κήποι / 2014

Επιστολή 26^η Θ

Παιδεία τα πάντα ει

«Προς αποφυγή, ή τουλάχιστον περιορισμό κάθε κακού, έχουμε ανάγκη της ανάλογης αγωγής για προσπάθεια. Δεν υπάρχει ισχυρότερο όπλο, άρνησης, αντίστασης και άμυνας εναντίον του κακού, από την πρέπουσα παιδεία. Και αυτό γίνεται πιο αποδοτικό όταν η παιδεία δίδεται με αγάπη, αλλά και να λαμβάνεται με ενδιαφέρον. Η επιθυμία για προσωπική καλλιέργεια του καθενός βοηθά στην αποξήρανση των παρασίτων . Επίσης, αποδοτικότερη γίνεται αυτή η αγωγή, αν δωθή στον καιρό που πρέπει και στην ηλικία που πρέπει. Με την φωτιά δεν καταστρέφεται το κακό, γιατί ως γνωστόν ξαναφυτρώνει με την εκρίζωση όπως μας διδάσκει το ευαγγέλιο, μπορεί να βλάψουμε και υγιή άτομα, ενώ με την ορθή παιδεία δημιουργείται το τελειότερο σύστημα αποξήρανσης του κακού, έτσι τούτο αναδुकνείται σοφά οργανωμένο, ισχυρό, απότελεσματικό, καλό και δυνατό». —

Επιστολή 27^η θ

Γρηγορείτε

«Όταν αφήνεις ένα παράσιτο και γιγαντώνεται, μετά όχι μόνον αυτό, αλλά και τα παρασιτικά του γεννήματα γίνονται σεβαστά, και τάχα σπουδαία είναι λόγο όγκου, και αυτά που λένε, και αυτά που κάμουν και αυτά που προβάλλουν· και αυτό το παράσιτο, μπορεί να λέγεται μεγάλη δύναμις, τηλεόραση, είτε και ένα σβάτος αφημένος μέσα στον κήπο, που σε λίγο θα τον καλύψει όλο, και μαζί του δε θα φυτρώσουν και άλλα υποπαρασίτα, και θα παρέχει κάλυψη σε πλήθος τρωκτικών, σαρκοφάγων και εχιδνών, και ο άνθρωπος θα έχει φύγει από το “χωράφι” του». μετά χρειάζεται, ή απομόνωση, ή αποξήρανση, ή αποψίλωση, αν δεν έχει χαθεί ο τόπος, λέγω, αν». —

Επιστολή 28^η

Οι παθητικοί αυτουργοί εγκλημάτων διαρκείας

Οι ηθικοί αυτουργοί της Ιστορίας είναι οι εκάστοτε εξουσίες. και οι γράφοντες αυτήν είναι οι ευρισκόμενοι στις γραμμές του μετώπου, οι οποίοι είναι οι φυσικοί αυτουργοί των τελεσθέντων άπαξ πράξεων, οι δε καταγράφοντες την ιστορίαν, είναι οι παθητικοί αυτουργοί εγκλημάτων διαρκείας, αναλόγων βαθμών και τάξεων.

Αυτοί δε εάν πρόκειται για ματωμένες ιστορίες, μεταφέρουν την συναισθηματική φόρτιση στους επερχόμενους, και εάν η ιστορία είναι γραμμένη μεροληπτικά, θα δηλητηριάζουν τον κόσμο για δεκαετίες ή και αιώνες. Αυτοί είναι οι κακοί καταγραφείς, και οι διαρκείας και διαχρονικοί ηθικοί αυτουργοί συντήρησης παθών και εγκλημάτων, γιαυτό θα πρέπει να γίνονται το ταχύτερον διορθωτικές παρεμβάσεις. —

Επιστολή 29^η θ

Δεν ασχολούμεθα με την πραγματική ουσία της ζωής

1. Ο υπερβολικός καλοπισμός των κτιριακών εγκαταστάσεων Ιερών Ναών και Ι. Μονών, θυμίζει την προτροπή του Ιησού προς την Μάρθα, όπου τυρβάζει περί άλλων ανούσιων, και δεν ασχολείται με την πραγματική ουσία, τον εμπλουτισμό δηλαδή της ψυχής με την διδασκαλία του Ιησού, Ήτοι : «Μάρθα, Μάρθα, μεριμνάς και τυρβάζεις περί πολλά, ενός δε έστι χρεία». Λουκ.ι'. 41-42 (Μάρθα , Μάρθα , ασχολείται η διάνοιά σου από ανησύχους φροντίδας και κουράζεται το σώμα σου διά να προετοιμάσεις πολλά. ένα πράγμα είναι χρήσιμο και αναγκαίο, η ακρόαση της διδασκαλίας μου, που είναι τροφή πνευματική, αναγκαία διά την ψυχήν, τον νοητό θεϊκό ναό κάθε ανθρώπου).

2. Η απαξίωση των αξιών, η αποδόμηση της ηθικής, η χαλάρωση των εθίμων, η αποπνευματοποίηση της νεολαίας, η βίαιη αποκοπή της από τον ομφάλιο λώρο με την φυσική της καταγωγή της αρχαίας κλασικής φιλοσοφίας, η κακοποίηση της γλώσσας, η απομυθοποίηση των παραδόσεων, η αποστροφή προς τον εκκλησιασμό, η αποποινικοποίηση των εγκλημάτων κατά του δημοσίου συμφέροντος, ο κακός νοούμενος προοδευτισμός, ο κακός πρωταθλητισμός, η απαξίωση για ευγενή άμιλλα, ο κλονισμός της πίστης, η αποποίηση ευθυνών, ο υπερπροστατευτισμός, η υποτίμηση των οραμάτων, η περιφρόνηση της δια βίου αγωγής, η εξουδετέρωση των υπηρετούντων τον τόπο, η μη απόδοση τιμών στους λειτουργούς, η μη ύπαρξη δυνατότητας έκφρασης ολοκληρωμένου κριτικού λόγου, σε συνδυασμό με την κατάφορη παραβίαση της δημοσιογραφικής δεοντολογίας, όλα αυτά συνιστούν συναισθηματική συμφόρηση και βίαιη έκφραση συναισθηματικής στέρησης, με όποιες συνέπιες αυτό συνεπάγεται».

3. Πώς μεγαλώνει ένα παιδί σήμερα; Με τα φαρμάτα ρούχα, με τα φαστ φουτ, με τα πλέϊ στείσον, με τα ντιβιντί, με ώρες ολόκληρες μπροστά στην τηλεόρασή και στο ίντερνετ, στο πισί και το κινητο, προκειμένου να εξασφαλίσουμε τη δική μας ησυχία, χωρίς αλάνες, χωρίς πορείες στη φύση, χωρίς γνώση επιβίωσης μες στη φύση σε δύσκολους καιρούς, χωρίς αυστηρή διαπαιδαγώγηση, και σαν μεγαλώσει θα θυμάται πόσες ώρες έπαιζε πλέϊ στείσον, και όλα τα ξενόφερτα και τα αταίριαστα, με τις σιωπηλές μα ζώσες ελληνικές καταβολές του».

Επιστολή 30^η Θ

Προς τι oligοπιστούμε:

Σπάνια λαός ως ο Ελληνικός, έτυχε της ευεργεσίας τέτοιων διδασκάλων σοφών, κληρονόμος: της αρχαίας κλασικής φιλοσοφίας, (μιας πρώιμης ορθοδιδασκαλίας). Αλλά και μιας θρησκείας Ορθόδοξης, συντρεχούσης την ελευθερία του πνεύματος, του λόγου, την δημοκρατία, την ορθή τοποθέτηση του νού απέναντι σε ότι είναι νοητό ή πραγματικό, ή και δυνατόν να γίνει, και ενός τρόπου ορθοδιαβίωσης και ορθοσυμπεριφοράς, απέναντι στο περιβάλλον του και στους άλλους. (τώρα αν πουν μερικοί για καταστροφές αρχαίων ναών, θα τους πω ότι όπως σήμερα υπάρχουν ανεγκέφαλοι που καίνε και κρεμίζουν εν ονόματι της ελευθερίας δήθεν και της δημοκρατίας, έτσι και τότε που είχαν και το πάθος για μια αληθινή θρησκεία).

Σε αντίθεση με τις θρησκείες της Ανατολής, που επηρέασαν το ανθρώπινο πνεύμα δεσμευτικά, και που επηρεάζουν μέχρι σήμερα την συμπεριφορά των λαών, την πολιτική ζωή της χώρας τους, και προσδιορίζουν τα συστήματα διακυβέρνησής τους, όπως π.χ. φεουδαρχικό, απολυταρχικό, δεσποτικό κ.λ.π. (και παρ' όλα αυτά αυτοί συνεχίζουν να τις σέβονται, ενώ εμείς τα παραμελούμε ή τα εξωπετάμε».

(Τάδε γράφω ως μοι δοκεί αληθέα είναι) ,όπως έλεγε και ο Εκαταίος, μεταομηρικός και προσωκρατικός.

Επιστολή 31^η θ

Ποίον το νόημα της Δόξας του Θεού;

Η δόξα του Θεού είναι η ομορφιά του Πνεύματός Του. αυτή φανερώνεται σε όλες τις ιδιότητές Του, και ποτέ δεν παύει, είναι αιώνια.

Ποιον τονόημα, του, «Εισακήκοα Κύριε της οικονομίας Σου το μυστήριο, κατενόησα τα έργα Σου και εδόξασά Σου την Θεότητα;». Διό ανακράζω σοι, Θεέ του Θεολόγου, βοήθη μοι.

Ποιον το νόημα των χοίρων που έπεσαν στην θάλασσα;

Χοίροι είναι αυτοί που δεν έχουν καμιά διάθεση επιστροφής, γιατί έχουν καταλήξει στην κατάσταση των χοίρων.

Όλοι αυτοί, όσο κι αν βασανίζουν με την ανομία και πονηρία τους τον κόσμο, ένα είναι γεγονός. Πως τους περιμένει ο γκρεμός μια μέρα».

Ποιον το νόημα των βοσκών των χοίρων; Είναι αυτοί που φέρουν τον ιό και νομίζουν εαυτούς υγιείς και δεν έχουν ανάγκη θεραπείας, γιατί δεν έχουν συνείδηση της καταστάσεώς τους, είναι αυτοί που αποδιώχνουν τον καλό και σωτήριο λόγο του Κυρίου, και τους οποίους ο Απ. Παύλος αποκαλεί «δοκούντες εσάνε» Α΄ Κορ. ι' 12, οι οποίοι πλανούν και πλανούνται, αποκοιμίζουν άλλους, και αυτοί οι ίδιοι αναπαύονται και μέσα στην κενότητά τους και στη βραδυκαρδία τους, συνεχίζουν τα έργα της αποστασίας και ανομίας· μέσα δε από αυτούς θα αναφανούν οι πλέον επικίνδυνοι για την πραγματική ανθρωπιά, είναι αυτοί που υποκρίνονται επιστημονικά το πόσο καλοί είναι πρεσβευτές, αλλά άλλο τόσο είναι επικίνδυνοι, και αυτό θα φανεί από το κακό που θα ενσκήψει για όλους.

Κατά τρεις τρόπους ο άνθρωπος γίνεται εργαλείο του ακατονόμαστου: α) όταν τον κάνει κατοικητήριό του, οπότε και αλλοιούται η προσωπικότητά του. β) όταν ο άνθρωπος παραδίνει στον ακατονόμαστο την σκέψη του και την βούλησή του. γ) όταν παρά την θέλησή του ο άνθρωπος παρασύρεται από τον κόσμο που τον περιβάλλει και συσχηματιζόμενος με αυτόν κάνει το θέλημα του ακατονόμαστου.

Αυτοί είναι οι περισσότεροι κατ' όνομα Χριστιανοί που ζουν μέσα σε κοινωνίες που δεν διαμορφώνουν οι ίδιοι, αλλά οι αντίχριστες δυνάμεις οι προβατόσχημες. —

Επιστολή 32^α θ

Υμείς εστέ το άλας της γης

Ποίον το νόημα: «Υμείς εστέ το άλας της γης; Εάν το άλας μωρανθή, εν τίνι αλισθήσεται; (γιατί τότε το άλας), εις ουδέν ισχύει έτι, ει μη βληθήναι έξω και καταπατείσθαι υπό των ανθρώπων». «Τα ο αλάτι, συντηρεί, και νοστιμίζει, αυτές τις δύο ιδιότητες, έχουν και οι Έλληνες διά της εκ Θεού σοφίας τους. Έλληνες, Εσείς είστε το αλάτι του σύμπαντος, εσείς δίνετε με τα μηνύματά σας νόημα στην ύπαρξη του σύμπαντος κόσμου, γι' αυτό φέρετε πολύ μεγάλη ευθύνη, ώστε να μην χάσετε ποτέ το νόημα της αποστολής σας, «μη χάσετε τον σκοπό για τον οποίο σας έχω αποστείλει», λέγει ο Θεός, γιατί τότε θα γίνετε ένα με όλους, θα γίνετε «κιμάς», όπως μας έλεγε ο μακαριστός Χριστόδουλος, και δεν θα υπολογίζεσθε για τίποτε, και θα σας υπολογίζουν ως τίποτε, σαν σκουπίδια, γιατί δεν θα έχετε κανένα λόγο ύπαρξης μεταξύ των ανθρώπων, θέλετε γίνει ως το χώμα και σαν τέτοιο, πρόκειται να κατάρπηθείτε. Γι' αυτό μας τονίζει ότι μέλλει σας «καταπατείσθαι υπό των ανθρώπων». Αν ο Ελληνισμός παύσει να παίρνει από την πηγή της Ζωής τα θεία δώρα μέσα από την διδασκαλίας Του, με την θεοδώρητη γλώσσα του, για να τα μεταλαμπαδεύσει στα πέρατα του κόσμου, τότε παύει και η αποστολή του, και θα χαθεί σαν φυλή, όπως οι Σουμέριοι και άλλοι, δηλ. δεν μας χρειάζεται ο κόσμος, ο οποίος θα γίνει πάλι μία ζούγλα, όπως κοντεεί να γίνει και τώρα με την καταστολή στην οποία μας έχουν βάνει. Τώρα συντάσσονται όλοι με τις αντίχριστες δυνάμεις του κόσμου, και σιωπηλά εφαρμόζουν τα σχέδιά των και εμείς σιωπούμε, προς τη η ύπαρξή μας λοιπόν;». —

Επιστολη 33^η θ

Υμείς εστέ το φως του κόσμου

Ποίον το νόημα του: «Υμείς εστέ το φως του κόσμου»; «Ού δύναται πολίς κρυβείναι επάνω όρους κειμένη», και αλλού, «Εγώ ειμί το φως του κόσμου· ο ακολουθών εμοί ού μη περιπατήσει εν τη σκοτία αλλ' έξει το φως της ζωής». Και φως και ζωή, ο Θεός, τι πιο σπουδαίο; Ποια πιο μεγάλη ελογία να μας έχει δοθεί ο Θεός από μόνος του και εμείς τι κάνουμε; Και αλλού πάλιν μας λέγει: (ώ ανόητοι, π.ε.), «ού δύναται πόλις κρυβήναι επάνω όρους κειμένη», «ουδέ καίουσιν λύχνον και τιθέασιν αυτόν υπό το μόδιον, αλλ' επί την λυχνίαν, και λάμπει πάσι τοις εν τη οικία». Όπως δεν είναι δυνατόν, μας λέγει, να αποκρυβεί πόλις που είναι σε κορυφή κτισμένη, έτσι και εσείς σαν φωτολαός πρέπει να φωτίζετε και να οδηγείτε την ανθρωπότητα. Ούτε την γλώσσα που σας έδωσα να την βάλετε στις αποθήκες ή στις βιβλιοθήκες, αχρησιμοποίητη, γιατί αυτή είναι που το πνεύμα οργώνει και λαούς ξεσηκώνει προς αυτογνωσίαν, φιλαλληλίαν και φέρει κοντά στην κόρη της την Θεογνωσίαν. Από αυτή ξεκινά πάσα γνώσις διά των γραμμάτων, και από τα γράμματά της εξαρτώνται όλες οι γνώσεις προς αλλήλους, φτωχούς, πλούσιους και υπαλλήλους. Από αυτήν το εκ του Φωτός, φως, το δι' ημάς, και δι' ημών τοις πέρασι παρά πάσιν ανθρώποις.

«Χριστός, εις φως εθνών έως εσχάτου της γης». Ησα.μθ'.6, και ημείς με την θεοδώρητη γλώσσα Του, μετά τους Αποστόλους Του, διά της Εκκλησίας Του, ως ιερός Του λόχος, ως βασιλείον ιεράτευμα, ως ιερός πυρσός, προοριζόμαστε για την μεταλαμπάδευση του φωτός, τού εκ του Φωτός Του.

Αυτό εμείς οι Έλληνες, οι της σοφίας φίλοι, που με την γνώση την σύμφωνη με την Ορθοδοξία, γεμίζουμε φως, πρέπει να το βλέπουμε ως χρέος ιερό, αρκεί να έχουμε την γλώσσα μας ως άστρο οδηγό, σαν θεμέλιο γερό.

Επειδή ως έχομε πολλάκις αναφέρει ότι η Ορθοδοξία είναι αδελφή δίδυμη της Κλασικής Παιδείας, και επειδή η Ορθοδοξία είναι φως, άρα αυτό υποστηρίζει την ταπεινή μας πεποίθηση, ότι και η Κλασική Παιδεία είναι φως εκ Φωτός.

Άρα δεν πρέπει ούτε την Ορθοδοξία, ούτε την Κλασική Παιδεία, να τις βάζουμε «υπό το μόδιον», αλλά ψηλά για να φωτίζεται όλο το σπίτι, και κατ' επέκταση όλη η γειτονιά, τουτ' έστιν, όλος ο κόσμος, γιατί πλέον ο κόσμος έγινε μια γειτονιά, και μάλιστα στενάχωρη.

Φως λοιπόν να καταυγάσει και εμάς, ως καταύγασε κάποτε τον Ζακχαίο, ως την γυναίκα που έπλυνε με δάκρυα τους

πόδας του Κυρίου, φως ως καταύγασε τους Αποστόλους, εις απόδειξη της αγάπης του Θεού Πατρός, φως προς ανακαίνιση της ζωής και νίκη του θανάτου και του σκότους.

Πρώτα η πραγματική γνώση(ασκητών και Αγίων) προέρχεται απ' το Φως, άρα φως είναι και η γνώση, αλλά φως είναι και η απλότης, και η απλότης φωτίζει το πρόσωπο του απλού· ενώ του πονηρού ο οφθαλμός, σκοτεινιάζει και το πρόσωπον αυτού. Ακόμη, φως εκ της μετανοίας, το οποίον καταυγάζει, το σκότος του είναι, του μετανοούντος».

Ο δε Άγ. Ιωάννης ο Χρυσόστομος, εξηγεί «Ότι το φως απλώνεται σε κάθε άνθρωπο κατά το ποσοστό που εξαρτάται από τον ίδιο, είτε Έλληνα είτε Ιουδαίο, δούλο ή ελεύθερο, και εάν κανείς κλείνει τα μάτια της διανοίας θα παραμείνει σκοτισμένος, στερούμενος της δωρεάς του Θεού, εξ αιτίας της δικής του τύφλωσης. Διό και ο Απ. Παύλος λέγει: «ως τέκνα φωτός περιπατείτε, και μη ως άσοφοι, αλλ' ως σοφοί». Βλέπομε ότι βάζει μέσα στο φως και την σοφία, την γνώση, την γνώση την διά των γραμμάτων των συμφωνούντων με την Εληνοορθοδοξία ή κατά παραχώρηση από την Θεία χάρη, διά της μετανοίας, δι' ης και η έλευσις του ακτίστου φωτός.

Και όπως μας λέγει ο μακαριστός π. Μεταλληνός: Χωρίς το θείο φως δεν ακτινοβολούμε, γινόμαστε στυφοί και ανάλατοι. Γιατί τώρα έχει μικρή ακτινοβολία η Εκκλησία μας; Μα γιατί δεν ακτινοβολούν οι χριστιανοί της· γιατί δόθηκαν, και αυτή και αυτοί, στη κοσμικότητα, την κενότητα και την ματαιότητα. Να γιατί σήμερα, ίσως πολύ περισσότερο, έχουμε ανάγκη να μιλούμε για του Αγίους Πατέρες, που υπήρξαν και υπάρχουν σε κάθε εποχή, το Φως του κόσμου και το άλας της γης. –

Βιβλιογραφία: «Φως εκ φωτός», π. Μεταλληνού, και «Ο Θεός ως φως», π. Ι. Αγγελιδάκη, ιδέ και, Ματθ.ε'. 13-14

Επιστολή 34^η θ

Φως ποιμένων, ποιμνίου και Εκκλησίας

Το φως των ποιμένων αντανακλά στα πρόσωπα των χριστιανών, και το φως των χριστιανών ακτινοβολεί η Εκκλησία. Για να μείνει φως στην Εκκλησία πρέπει να μείνει απρόσβλητη από το σκοτάδι του κόσμου.

Όσο προχωρεί η εκκοσμίκευση δεν μπορεί να αυξηθεί το φως της Εκκλησίας, αλλά το αντίθετο μπορεί να συμβεί, σιγά – σιγά, να απλωθεί η σκιά του κοσμοκράτορα, και η Εκκλησία υπό διογμόν, το φως και η θεοπρεπής γνώση να μην εισακούονται και ο νόμος της ζούγκλας να ξαναεπικρατήσει και ο κόσμος πάλι απ' την αρχή να ξαναρχίσει.

«Για να διατηρήσει η Εκκλησία την ουσία της, πρέπει να ξαναακτινοβολήσουν οι χριστιανοί της, πρέπει να ξανά επανευαγγελιστούν οι κατ' όνομα πιστοί της, όπως μας ζητούσε ο μακαριστός Χριστόδουλος το 2000, πρέπει να ξαναακτινοβολήσουν οι ποιμένες της, ανώτεροι και κατώτεροι, ώστε να ξαναγίνει Αυτή, φως και άλας, για τον κόσμο όλον, όπως ο Χριστός την θέλησε και όπως Εκείνος την ίδρυσε στον κόσμο». (Φως εκ φωτός: π. Μεταλληνός).

Τι συμβαίνει σήμερα;

Πάψανε να φωτίζουν ξέχωρα οι σοφοί του κόσμου, απαξιωθήκανε απ' την κλούβια πολιτική, και αυτή με την σειρά της απαξιωθεί από τους πολίτες, γιατί κανείς απ' τους πολιτικούς δεν ακτινοβολή θυσιαστική διάθεση για τους πολίτες. Έτσι έχει συμβεί και με την Ιεραρχία μας, έπαψαν να ακούγονται οι άξιες φωνές των ελαχίστων άξιων ιεραρχών, τώρα αυτές που ακούγονται είναι για να αποκοιμίζουν τον λαό, να τον υπνωτίζουν, και αυτός να μην μπορεί να αντιδράσει, να κλείνουν οι Εκκλησίες σιγά – σιγά, να σιωπούν και οι καμπάνες, και να παύουν να φροντίζουν και τα παιδιά, σαν τα καντήλια οι μάνες.

Τώρα δεν ακτινοβολούν, ούτε οι εκκλησίες, ούτε οι μάνες, ούτε τα παιδιά.

Τώρα δεν μοσχοβολούν ούτε τα λουλούδια, τι κι αν είναι ωραία σε εμφάνιση σαν τα παιδιά;

Τώρα είναι εποχή που άδεια κεφάλια στολίζουν ωραία κρέατα, είτε αγόρια είτε κορίτσια.

Τώρα στην φθήνια, έργα και αξίες, ιδανικά και περιουσίες.

Τώρα έπαψαν να σέβονται την Ουσία, και τα άξια μεταξύ των ανθρώπων, πνεύματα.

Τώρα δίνουν αξία στις ουσίες και στα οίνοπνεύματα, στην φαρισαϊκή επιφάνεια.

Τώρα για την αντικανονικότητα η ανοχή μας λάστιχο, και η συνείδηση σε αφάνεια.

*Τώρα μαζί με αυτά ήλθε η ώρα της εκδίκησης της αδικίας,
της τιμωρίας εκ της αποστασίας.*

*Τώρα ήλθε η ώρα των μεγάλων ανατροπών, τώρα ήλθε η
ώρα της προσγείωσης. Και όποιος αντέξει. «Ο σόζων εαυτον
σωθήτω».*

*Για την Εκκλησία του Χριστού, για αυτούς που ουσιαστικά
την απαρτίζουν, είναι ανάγκη να μιλούν περισσότερο για τον
Χριστό και τους Αγίους Πατέρες, που υπήρξαν και θα υπάρ-
χουν σε κάθε εποχή το Φως του κόσμου, το άλας της γης. –
(διαμορφωμένα στοιχεία με π.ε. απ' το βιβλίο: <Φως εκ φωτός>, του π.
Μεταλληνου).*

Επιστολή 35^η θ

Κακή προαίρεση, αίρεση και διαίρεση

*Κακή προαίρεση, αίρεση και διαίρεση, πρόδρομοι κακών,
διχόνοιας και καταστροφών.*

*Η κακή προαίρεση γεννά την αίρεση, και απ' την αίρεση
αναδεικνύεται η Διαίρεση, όπου και ότι αφορά.*

*Αυτή κράτη διαλύει, οικογένειες σκορπίζει, Εκκλησίες
χωρίζει, σχολεία σε στάβλους μετασχηματίζει...*

*Καταφαίνεται σε θεσμούς: Κράτος, Οικογένεια, Εκκλησία,
Σχολείο...*

*«Η αίρεση κατασπαράσσει το σώμα της Εκκλησίας ώσπερ τα
παράσιτα το σπόρο που σπέρνουμε για να θερίσουμε, το
περιβόλι τα ζιζάνια που το καταπνίγουν, το θολό νερό που
αναμιγνύόμενο, χαλάει την διαφάνεια του καθαρού νερού, το
βρώμικο τζάμι που περιορίζει την φωτεινότητα της φωτεινής
πηγής, με το θολό παρπρίζ του οδηγού που δεν ξέρει πού πάει
και πότε θα πέσει έξω...*

*Ο γεννήτοράς της, ομοιάζει με αυτόν, που αντί για αρώματα
σκορπάει την βρώμα μη λογαριάζοντας φυλή φίλο και χρώμα.
Βγαίνει απ' αυτόν που σπέρνει διχόνοια που κατατρώγει σαν
σαράκι το σώμα,*

*Γεννιέται απ' αυτόν που άκοπα και ανέντιμα πλουτίζει, η τον
τρόμο σκορπίζει,*

*Διδάσκεται απ' αυτόν που ανεύθυνα μιλάει, δεν πονά για όσια
και Ιερά, και σαν το ζώον όπου φτάσει <κοπρίζει>.*

*Είναι η διαστρέβλωση της αλήθειας, που διαδίδεται, ανεύθυνα,
για πράγματα σοβαρά και υπεύθυνα.*

*Έχει γεννήτορα, τον άνθρωπο που διαστρεβλώνει την αλήθεια,
και που προσδιορίζει την πίστη του μέσα στα στενά ανθρώ-
πινά του συναισθηματικά όρια, ο οποίος διαμαρτυρόμενος
πάντα για το ότι ο Θεός δεν προστάτεψε χωροφυλακίστικα
τον καθένα από το ατύχημά του, ή που δεν απέτρεψε διάφορα
δυσάρεστα περιστατικά από διάφορους, μη αναλογιζόμενος το
πόσο στην ζωή τους ήταν οι ίδιοι αλλά και ο ίδιος πνευματι-
κά, σε λίστα από γεννητής τυφλούς και αδιάφορους.*

*Αίρεση είναι η δυσπιστία των φίλων, είναι η οδηγός, πλοηγός,
ακορέστων και αφίλων.*

*Είναι η φαρισαϊκή φιλία, με την βαθιά επιθυμία της παντί
τρόπω ταπεινώσεως του άλλου.*

*Είναι αυτή που ζευγάρια αποσώνει, και τον έναν απ' τους δύο
συχνά, σκοτώνει.*

*Είναι αυτή καθ' οδόν που αλήθειες στρεβλώνει, και τα μίσση
εγείρει,*

*Σαν μητρική πηγή της αράς, πο' οδηγεί συμφορές σε λαούς
και κακών πανηγύρι.*

Είναι αυτή που πλανάται σε μυαλά ανθρώπων ελλιπούς γνώσεως και μειωμένης ισχύος, που αφανίζει σαν τα αδέσποτα η αφροντισιά,

Και σαν αόρατος εχθρός που απειλή την ύπαρξη παντός ατόμου ή λαού, από θέσεως ύπουλης, ενέδρας θανάτου, προσβολής αθεάτου και βολής αψηφούσης και πολλούς 'αθανάτους'. Είναι η αδελφή της συκοφαντίας, που σκοτώνει μακροπρόθεσμα, θύτες και θύματα, μικρούς και μεγάλους και γέρους, με μπούλινγκ και παιδία.

Είναι αυτή που και η μικρή κόρη της, η προαίρεση σαν κακή, συνιστά καλών αφαίρεση, σπέρνει ανάξιες ενστάσεις, και θανάτου εντάσεις...

Είναι αυτή που με έντεχνο τρόπο αψηφά την αλήθεια, και 'επιστήμης' γαρ ούσης την ανεβάζουν σε θρόνο και αυτή κενά επηρμένη, φουσκώνει, τα της ματαιότητας στήθια.

Είναι αυτή πλεκτάνες πανουργίας, που στήνει, και την όψη προβάτου μας δίνει, μα αντί περιστέρια μοιράζει μαχαίρια, Είναι που φέρει πλήθος, προβατόσχημων εταιριών μεγάλων Ονομάτων, και ακατονομάστων, την Σία, με κοινό τον στόχο και σκοπό να διαλύσουν την Χριστού Εκκλησία, και μαζί της την Ελλάδα, και την Ελληνοορθοδοξία». —

Επιστολή 36^η Θ

Έθνος, Πατρίδα, Πατριωτισμός

«Έθνος, Πατρίδα, Πατριωτισμός, λέξεις εύχρηστες αλλά και δυσνόητες, διό και δυσεξήγητες, και ευκολοπαρεξήγητες, κατά την σημερινή εποχή.

Έθνος είναι σύνολον ανθρώπων, ομοιογενές, με δεσμούς κοινής καταγωγής, με κοινό ιστορικό παρελθόν, κοινό πολιτισμό, κοινά ιδανικά, με κοινή γλώσσα και θρησκεία»

Κατά δε τον Ηρόδοτο, τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν το αρχαίο ελληνικό έθνος, παρά την διαίρεση σε αυτόνομες πόλεις κράτη, είναι: το όμαιμον, το ομόγλωσσον, τα κοινά των Θεών ιδρύματα, και τα ομότροπα ήθη. δηλ. συνείδηση κοινής καταγωγής, κοινής θρησκείας, κοινής γλώσσας, κοινά ήθη και έθιμα και παραδόσεις».

Πτρίδα δε, κατά Μπαμπινιώτη, είναι: ο τόπος καταγωγής ή γέννησης κάποιου.

Πατριώτης δε είναι εκείνος που αγαπά την Πατρίδα του και αγωνίζεται γι' αυτήν. Συνώνυμο του φιλόπατρις.

Η λέξη έθνος προέρχεται απ' το έθος, η οποία είναι αρχαία ελληνική λέξη, για τις παραδόσεις, τις συνήθειες, και τα έθιμα ενός λαού. Δηλ. κοινές πνευματικές ρίζες και όχι βιολογικές». Το δε nationalism = εθνικισμός, είναι λατινογενής λέξη, και αφορά, την συγγένεια αίματος, και θυμίζει αρχαίες φυλετικές θεωρίες, ή επεκτατικές διαθέσεις εναντίον άλλων λαών».

Εις δε την καινή διαθήκη λέγεται ότι: «Ο Θεός εποίησε εξ ενός αίματος παν έθνος ανθρώπων κατοικείν επί παν το πρόσωπον της γης, ορίσας προστεταγμένους καιρούς, και τας οροθεσίας(σύνορα, όρια) της κατοικίας αυτών». Πράξ.ιζ'.26 «Εν δε τη Εκκλησία, τα πάντα συνέχει. Εί και εάλω η Πόλις και εδουλώθει, το έθνος ουδαμώς εξεριζώθει».

Κατά τον Κων/νο Σκούτερη, βιβλ. <Κείμενα νέου Ελληνισμού», Αθήναι, 1971, σ.80, Πατριάρχ. Ιεροσολύμων, Νεκτάριος, 1606 – 1680

Τον Άγ. Δημήτριο τον μυροβλήτη, αναφέρει και η υμνογραφία, σαν προστάτη και βοηθό της Θεσσαλονίκης και Θεσσαλονίκης Μέγαν φρουρόν, και σωσίπολιν και σωσίπατριν».

Ο Αγ. Δημήτριος υμνήθηκε όχι μόνο για το μαρτύριό του και την πίστη του, αλλά και για την βοήθειά του προς την Πατρίδα του την Θεσσαλονίκη».

Ο Μ. Βασίλειος ήταν περήφανος για την ελληνική καταγωγή της μητέρας του. Ο δε Άγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος, στην 37^η επιστολή του, βλ. 37^ο τόμ. Πατρολογίας του, γράφει: «Μητέρα τιμάν των οσίων. Μητηρ δε άλλη μεν άλλου, κοινή δε πάντων μήτηρ Πατρίς». Δηλ. είναι ίδιον των ευσεβών ανθρώπων να τιμούν την μητέρα τους.

Όμως κάθε άνθρωπος έχει διαφορετική μητέρα, κοινή όμως μητέρα όλων μας είναι η Πατρίδα.

Άρα πρέπει να την αγαπάμε όπως ακριβώς την μητέρα μας».

Ο δε Αγ. Παῖσιος λέγει: «Πατρίδα είναι μια μεγάλη οικογένεια».

Έτσι λοιπόν εμείς οι Ελληνοορθόδοξοι Χριστιανοί, αγαπάμε την Πατρίδα, και σεβόμαστε την Ελληνικότητα, χωρίς να υποτιμάμε την πολιτιστική ταυτότητα κάθε διαφορετικού λαού ή ανθρώπου». — Διασκ/νο από άρθρο του καθηγ.κ. Κων. Χολέβα, εις την εφημ. <Ορθόδοξη Αλήθεια>, της 26.6.2019, σ.16

Επιστολή 37^η θ

Περί της εικόνας του Θεού (*)

«Στην παράκληση του Απ. Φιλίππου προς τον Χριστό, ίνα δείξει προς τους μαθητάς τον Θεόν – Πατέρα: «Λέγει προς αυτόν ο Ιησούς, τοσούτον χρόνον μεθ' υμών ειμί, και ούκ έγνωκάς με Φίλιππε; Ο εωρακώς εμέ, εώρακε τον Πατέρα».

«Με την σάρκωση του Χριστού εσηματίσθη ο ασχημάτιστος» (Αγ. Θεόδωρος ο Στουδίτης).

«Αδύνατον γαρ το ασώματον και ασχημάτιστον και αόρατον και απερίγραφτον, εικονισθήναι.

Διό θαρρών, εικονίζω Θεόν τον αόρατον, ούχ ως αόρατον δι' ημάς γενόμενον, μεθέξει σαρκός τε και αίματος.

Ου την αόρατον εικονίζω θεότητα, αλλ' εικονίζω Θεού την οραθείσαν σάρκα». (Αγ. Ι. ο Λαμασκηνός)

Την ως άνω επιχειρηματολογίαν, του Αγ. Ι. του Λαμασκηνού, επαναλαμβάνει το Κοντάκιον της Κυριακής της Ορθοδοξίας, λέγον:

«Ο απερίγραφτος Λόγος του Πατρός, εκ σου Θεοτόκε περιγραφή σαρκούμενος, και την ρυπωθείσαν εικόνα εις το αρχαίον αναμορφώσας, τω Θεώ κάλλει συγκατέμιξεν. Αλλ' ομολογούντες την σωτηρίαν έργω ή λόγω ταύτην ανιστορούμεν».

Η δε Ζ' Οικουμενική Σύνοδος, λέγει:

«Ού ζωγράφων εφεύρεσις η των εικόνων ποίησις, αλλά της καθολικής Εκκλησίας, έγκριτος θεσμοθεσία και παράδοσις και καρπός της Πίστεως της Εκκλησίας».

«Θεόν ουδείς εώρακε πάποτε». Ιωάνν. α'. 18

«Ού δυνήση ιδείν το πρόσωπόν μου· ού γαρ μη ίδη άνθρωπος το πρόσωπόν μου και ζήσεται». Εξόδ. λγ'. 20

Η δε δευτέρα εντολή απαγορεύει την παράστασιν του Θεού:

«Ου ποιήσεις σεαυτώ είδωλον ουδέ παντός ομοίωμα. Ού προσκυνήσεις αυτοίς ουδέ μη λατρεύσεις αυτοίς».

«Χριστός έστιν εικών του Θεού του αοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως». Κολασα. α'. 15

Από το βιβλίο: «Ο Μυστικός κόσμος των Βυζαντινών Εικόνων»

«*=Εικών= σύντομος απόδειξις και ραδιά*, της φύσεως του Πατρός». (*=εύκολος) Αγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος (Ναζιανζηνός)

Ο δε Μ. Αθανάσιος λέγει: «Ο άνθρωπος δημιουργηθείς κατ' εικόνα και ομοίωσιν του Θεού, είχε λοιπόν τον Θείον Λόγον ως Αρχέτυπον. Διά τούτο η ενσάρκωσις του Υιού ανεκαίνισε την εικόνα, η οποία είχε χάσει την ομοιώσιν της διά της αμαρτίας του ανθρώπου».

«Η εικών του Χριστού παρουσιάζει την Θείαν και την ανθρωπίνην φύσιν ηνωμένας ασυγχύτως εις το πρόσωπόν Του».

Είναι δε ο Χριστός, διά του Αγ. Πνεύματος:

«Ο φρουρός και αγιοποιητός της Εκκλησίας, ο διοικητής των ψυχών, ο κυβερνήτης των χειμαζομένων, ο φωταγωγός των πεπλανημένων ο αθλοθέτης των αγωνιζομένων και στεφανωτής των νενικηκότων».

Ημείς δε εν άμα ανα κράζομεν, ως άλλοτε άλλοι:

«Μέγας εί, Κύριε, και θαυμαστά τα έργα σου, και ουδείς λόγος εξαρκέσει προς ύμνον των θαυμασίων σου!».

Ναι, αυτό ανέκραξαν και οι ακούσαντες, τον διασωθέντα εκ του βυθού της θαλάσσης, υπό του Αγ. Νικολάου, μόλις τους διηγήθηκε το πώς διεσώθει υπό του Αγίου. —

Επιστολή 38^η θ

Ω Θεσμοί, (Προς πάντα ενδιαφερόμενον)

Περάστε μπροστά, βάλλεται ο Ελληνισμός, από Δύση και Ανατολή, βορά και Λίβα· ταπείνωση στην ταπείνωση πορευόμαστε, παλιά είχαμε φτώχεια αλλά είχαμε ηθικό Θεϊκό. Τώρα και φτώχεια και ταπείνωση, ταπείνωση όχι θεϊκή αλλά πνευματικής και υλικής κατάντιας, αστανική.

Ο Ιερός Λόχος(ελληνικός λαός) του Θεού, αφέθη αποίμαντος; Αδέσποτος; Χωρίς φράχτες και όρια; Αιχμάλωτος; Άμοιρος, Διαθέσιμος, κάθε που ξημερώνει για νέες τραγωδίες; Για ληστείες και φόνους; Σας ικανοποιεί η παρούσα κατάσταση; Και μην πείτε υπάρχει η πρόνοια του Θεού θα μας σώσει; Ο Θεός σώζει τους ενεργούντας αδιαλείπτως, και όχι τους ανομούντας ακαταπαύστως. Την εποχή της ρεμούλας και της ακηδίας όλων μας και πρώτων υμών συμμετείχε και ο Θεός; Όχι βέβαια, δική μας όλη η διεργασία – αεργασία της εποχής εκείνης, ιδού λοιπόν ας πάρουμε και τώρα (από χθες), την μερίδα συμμετοχής μας για ανάταξη απ' το έσχατο αίσχος του λαού μας, εις το οποίον έχουμε περιέλθει.

Δεν σας ταιριάζει, αλλά ούτε και σε μας αξίζει μια τέτοια κατάντια. Και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, όταν ραπίζότα νε απ' τον βάρβαρο στρατιώτη, αντέστη με τον γνωστό σε σας πολύ πιο πολύ και πιο πριν από εμένα, λέγοντας: «Εάν λέγω ψέματα απόδειξέ το, εάν όχι τι με δέρεις;», εν τω άμα δηλώνω την αναξιοτήτά αν μετέρχομαι κάποια αντικανονικότητα. Αλλά και κάποιος αρχαίος Λακεδαιμόνας, κατηγορήθει απ' τους συμπολίτες του, γιατί τόσες πολλές φορές που αδικήθηκε χωρίς να διαμαρτυρηθεί. Άλλα υπάρχει και ο Σόλων, που ξεσήκωσε τους Αθηναίους και πήραν πίσω την Σαλαμίνα

Ας πάρουμε κι εμείς μια ανάσα από εσάς, ως απόδειξη ότι σκέπτεστε και αυτούς που πλάσατε κατά Χριστό, τους οποίους έχετε παραμελήσει.

Σημ. Ι"

Στο χωριό μου λένε μια παροιμία, η οποία αναφέρει πως: «Όποιος λυπάται τα ξένα κρέατα τρώει απ' τα δικά του», και «ο νοών νοείτω».

Σημ. 2^α

Εάν είμαι λάθος ή εάν σε τι, ψεύδομαι αγνοείτε τις ανησυχίες μου, εάν όχι μην άλλο αργοπορείτε, ο λαός σας περιμένει να του πείτε ότι εδώ είναι η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, η οποία δεν έχει αποστολή να δημιουργεί θύματα εξ εγκληματικών παραλήψεών της. Που είναι ένας Πατροκοσμάς, ένας Φιλόσοφος Ιωαννίνων, ένας Ησαΐας Σάλωνων, ένας Γρηγόριος, ένας Χρυσόστομος, ένας Παπαφλέσσας, ένας

Γέρων Σαμουήλ, ένας ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΣ. Τι σχέση έχετε εσείς
σοφέ Ιεράρχη, με έναν άθεο πρωθυπουργό, που καταδέχεστε
και ζητάτε προστασία από ένα αντίχριστο υπουργό παιδείας,
και σέρνεται μαζί σας άθελά τους και μερικούς ιεράρχες;
Αυτούς θα τους θάψει το αύριο, ενώ ο Ελληνικός Λαός, η του
Θεού Εκκλησία θα μείνουν χωρίς μαχητές, χωρίς μέλλον;
«Μακριά λοιπόν από μωρούς υπουργούς και θεομπαίχτες –
ανιστόρητους πρωθυπουργούς».

Λησμονήσαμε ότι Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία, είναι
αδελφές δίδυμες, και πώς όταν η μια πληγώνεται η άλλη
βαριανασαίνει;

Λησμονήσαμε ότι αυτές οι αδελφές υπηρετούν την τελειότητα,
για την οποία ήλθαμε στον κόσμο, και αυτές οφείλουμε και
εμείς να τις υπηρετούμε; Ότι αυτές παράγουν παγκόσμιο
πολιτισμό, με τον οποίο φωτίστηκε και συνεχίζει να φωτίζεται
ο κόσμος; Γιατί αδιαφορούμε;

Λησμονήσαμε, όπως σας έχω ξαναγράψει, π. Ιερώνυμε, (επί
υπουργού παιδείας κας Διαμαντοπούλου), ότι η πιο μεγάλη
επανάσταση είναι η επανάταξη της Παιδείας μας, όπως την
δίδαχθήκαμε εμείς* με Κλασσική παιδεία και Ορθοδοξία, που
είναι ψυχοφάρμακα για τα παιδιά μας και σώζονται απ' την
συμαθητοφαγία που έχει ενσκήψει; (*= κοντινής ηλικίας σας
είμαι κι εγώ).

Πως αφήσαμε σε άθεους την επανάσταση προς τον αθεϊσμό;
Σας διαφεύγει ότι η Ιστορία υπαγορεύεται απ' τους ηγέτες και
γράφεται απ' τον Λαό; Εσείς όλοι σας τι προσδοκάτε από
έναν εξαθλιωμένο οικονομικά και πνευματικά, από ιδανικά,
αρετές, αξίες και ηθικό, Λαό; Έλεος!

Ποιοι περιμένετε να μας σώσουν οι άθεοι, αυτοί που πολεμού
νε αυτά που εμείς προσκυνούμε;

Και πάλιν εάν η συνείδησή μου ευρίσκεται σε τόσο λάθος
θέση, και η ματιά μου δεν μπορεί να ιδεί τι κρύβεται πίσω απ'
το βουνό, στην κορυφή του οποίου ευρίσκεστε και μπορείτε
και βλέπετε πολλά περισσότερα από την αθλιότητά μου,
αγνοείτε με.

Ο Λαός συνεχίζει να σας σέβεται, εσείς;

Με σεβασμό ασπάζομαι την δεξιά Σας

Κήποι – Κύμης – Ευβοίας / 10^{ος} / 2019

Επιστολή 39^η θ

Ως τότε το μέγα λάθος, παραμονής μας σε μια τέτοια ευρώπη:
«Μέγεθος λάθους η ζημιάς επιφάνεια».

«Νυν δε οὔτοι(οι ἄθεοι της εσπερίας, ἄννοες), ὅσα οὐκ οἶδασι βλασφημοῦσιν, ὅσα δε φυσικῶς ἐπίστανται, ὡς τα ἄλογα ζῶα φθείρουσιν αὐτά ἀλλά και εαυτούς». **Επιστ. Ιούδα, α΄.10**

Ενώ θα έπρεπε να θεωρούμε τους εαυτούς μας ευλογημένους απ' την θεία πρόνοια, γιατί είμαστε κληρονόμοι μιας θεϊκά αλάνθαστης διδασκαλίας, αυτήν της Ορθοδοξίας, και θα μπορούσαμε τα λάθη μας να τα διορθώνουμε σαν παιχνίδια, τι κάνουμε; Την ξεχνάμε, την αποστρεφόμεθα (ενώ άλλοι ψάχνουν να την βρουν), και δινόμαστε σε όλα τα ρηχά και ξενόφερτα και σε παν το ανθρωποπαθές και προσωρινό, το και ευπαθές, ελλιπές και ανεπαρκές· διό, και οι καταστροφές. Και διάγομε ως ανθρωποφάγοι ποιμένοντες και ποιμενόμενοι λοιμένοντες και λοιμενόμενοι, προδίδοντες και προδιδόμενοι, δανίζοντες και δανιζόμενοι, και ημεῖς δε δουλούμενοι και εκπατριζόμενοι, **συνεχίζομε να τους προσκυνάμε!**

Ναι! «Οὔτοι εἰσὶν ἐν ταῖς ἀγάπαις ἡμῶν σπιλάδες, συνευω χούμενοι ἀφόβως, εαυτούς ποιμαίνοντες, νεφέλαι ἄνυδροι ὑπὸ ἀνέμων περιφερόμεναι, δένδρα ἄκαρπα φθινοπωρινά, κύματα ἄγρια θαλάσσης, ἐπαφρίζοντα τὰς εαυτῶν αἰσχύνας, ἀστέρες (πλάνητες) και πλανήτες, οἷς, ὁ ζῶφος τοῦ σκότους εἰς τὸν αἰῶνα τετήρηται».α΄.13

«Οὔτοι εἰσὶ γογγυσταί, μεμψίμοιροι, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι, και τὰ στόματα αὐτῶν λαλεῖν ὑπέρογκα, θαυμάζοντες πρόσωπα ὠφελείας χάριν».α΄.16

Παρατήρηση: Ενώ έχομε, Γλώσσα αγωνιζομένη, πληρούσα την έκφρασιν της ψυχῆς καθ' όλες της τις απαιτήσεις, γλώσσα φωτοφόρο και κόσμια και εύφωνη, γλώσσα τέλεια ἄλλως εἰπεῖν, διότι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκρησιμοποιήθει, και δι' αὐτῆς ὁ λόγος Αὐτοῦ διεδόθει, διό και ἡ Ελλήνων καρδία ὑπ' αὐτῆς πληρωθεῖσα μεγίστους ἄνδρας τῷ κόσμῳ ἐν τῷ πάλαι, ἀνέδειξεν. Ἀλλά ἐπειδὴ ἀκόμα και ὑπὸ ἡμῶν τῶν ἰδίων ἐστὶ πολεμούμενη, και ἡμᾶς αὐτούς, ἡ σοφία Αὐτοῦ, ἀπεστράφει. Διότι καν ἠκούσαμεν οὐκ ὑπακούσαμεν, μας λέγει ὁ Ἱερός Χρυσόστομος. Ἀκόμη δε, «Τώρα με Ἱεραρχία κεκαμμένη και Εκκλησία καθημαγμένη, τώρα που ἡ χαλαρή Θεολογία γίνεται κανὼν και ἡ ὀρθή Θεολογία ἐξαίρεση», τώρα που οἱ ἄθεοι καταλαμβάνουν ὑπουργεία, πρωθυπουργία και καθηγητικές ἑδρες, τώρα περιμένομε προκοπή;

Ω τυφλοί και κούφοι της εποχῆς, ἐξ ὧν πρῶτος εἰμὶ ἐγώ. —
Επιστολή 40^η θ

«Ο τον αγαθών συκοφαντῶν οὐ αὐτόν τραυματίζει ἀλλά τὸν Θεόν, διό και ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐπ' αὐτοῦ. Διό λέγει:

Ματθ. 18,10 Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἐνὸς τῶν μικρῶν τούτων· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. (=Προσέχετε να μη καταφρονήσετε ἓνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς τούτους τοὺς οπαδοὺς μου, διότι σας λέγω ὅτι αὐτοὶ ἔχουν μεγάλην ἀξίαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἄγγελοί των στοὺς οὐρανοὺς ἔχουν μεγάλην παρρησίαν διὰ λογαριασμὸν των ἐνώπιον τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ βλέπουν ἀκατάπαυστα τὸ πρόσωπον αὐτοῦ).

«Ὁ ἀγαθὸν συκοφαντῶν οὐκ αὐτὸν τραυματίζει, ἀλλὰ Θεόν, τουτέστι εαυτὸν, καὶ θανάσιμα μάλιστα». –

Επιστολή 41^η Θ

Ἡ παραβολή τοῦ χαμένου προβάτου (Λκ 15,1-7)

Ματθ. 18,11 ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός. (=Διότι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε νὰ σώσῃ τὸ ἀπολωλός, δηλ. τὸν ἀνθρώπον, ὁ ὅποιος ἐνεκα ἀγνοίας καὶ ἀδυναμίας βαδίζει τὸν δρόμον, ποὺ ὁδηγοῖ εἰς τὴν αἰωνίαν ἀπώλειαν). Διό λέγει:

Ματθ. 18,12 Τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐὰν γένηται τινὶ ἀνθρώπῳ ἑκατὸν πρόβατα καὶ πλανηθῇ ἓν ἐξ αὐτῶν, οὐχὶ ἀφείς τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐπὶ τὰ ὄρη, πορευθεὶς ζητεῖ τὸ πλανώμενον;

(= νομίζετε σεις; Εἰς ἕνα ἀνθρώπου ἔχη ἑκατὸ πρόβατα καὶ παραπλανηθῇ ἓν προβάτον μακριὰ ἀπὸ το κοπάδι, δὲν θὰ ἀφήσῃ αὐτὸς τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐπάνω εἰς τὰ βουνά, καὶ δὲν θὰ τρέξῃ νὰ ἀναζητήσῃ τὸ χαμένο);

Ματθ. 18,13 καὶ ἐὰν γένηται εὐρεῖν αὐτό, ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι χαίρει ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἐννέα τοῖς μὴ πεπλανημένοις.

(=Καὶ ἀν συμβῇ νὰ το βρῇ, σὰς διαβεβαιώνω ὅτι χαίρει δι' αὐτό πολὺ περισσότερο παρά διὰ τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα, ποὺ δὲν εἶχαν παραπλανηθῇ).

Ματθ. 18,14 οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἵνα ἀπόληται εἷς τῶν μικρῶν τούτων. (=Ὅπως ὁ καλὸς ποιμὴν δὲν θέλει νὰ χάσῃ οὔτε ἓν πρόβατο, ἔτσι δὲν εἶναι θέλημα τοῦ Πατρὸς σὰς τοῦ ἐν οὐρανοῖς νὰ χαθῇ ἓνας ἀπὸ τοὺς μικροὺς τούτους. Λοιπὸν προσέχετε μήπως τυχὸν καταφρονήσετε κανένα ἀπὸ τοὺς ἀσήμεους καὶ ἀπλοϊκοὺς πιστοὺς.

Επιστολή 42^α θ

Μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς

Β'. Κορινθίους, στ'.1 – 10

Β Κορ. 6,1 Αδελφοί, συνεργοῦντες δὲ καὶ παρακαλοῦμεν μὴ εἰς κενὸν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ δέξασθαι ὑμᾶς

6,2 λέγει γάρ· «καιρῷ δεκτῷ ἐπήκουσά σου καὶ ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας ἐβοήθησά σοι»· ἰδοὺ νῦν «καιρὸς εὐπρόσδεκτος», ἰδοὺ νῦν «ἡμέρα σωτηρίας».

6,3 μηδεμίαν ἐν μηδενὶ διδόντες προσκοπήν, ἵνα μὴ μωμηθῇ ἡ διακονία,

6,4 ἀλλ' ἐν παντὶ συνιστῶντες ἑαυτοὺς ὡς Θεοῦ διάκονοι, ἐν ὑπομονῇ πολλῇ, ἐν θλίψεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν στενοχωρίαις,

6,5 ἐν πληγαῖς, ἐν φυλακαῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις,

6,6 ἐν ἀγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ,

6,7 ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὀπλῶν τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν,

6,8 διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας, ὡς πλάνοι καὶ ἀληθεῖς,

6,9 ὡς ἀγνοούμενοι καὶ ἐπιγινωσκόμενοι, ὡς ἀποθνήσκοντες καὶ ἰδοὺ ζῶμεν, ὡς παιδευόμενοι καὶ μὴ θανατούμενοι,

6,10 ὡς λυπούμενοι ἀεὶ δὲ χαίροντες, ὡς πτωχοὶ πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες, ὡς μηδὲν ἔχοντες καὶ τα πάντα κατέχοντες.

(ημεῖς δε, ἐν πάσι καὶ παντὶ πάντοτε, «Πρώτον εἰς τα καθ' ἡμᾶς τὸν Θεὸν ὀψεσθαι».π.ε)

ερμηνεία:

Β Κορ. 6,1 Αγαπητοί, συνεργαζόμενοι δε με τὸν Θεὸν δια να συμφιλιωθῇ με αὐτόν ὁ κόσμος, σας παρακαλοῦμεν να προσέξετε, μήπως ματαίως καὶ ἀνωφελῶς σας ἐπισκεφθεῖ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, ὄντες ἀπροετοίμαστοι .

6,2 Αἱ ευκαιρίαι τῆς σωτηρίας παρέρχονται.

Διότι ἡ Γραφή λέγει· “εἰς κατάλληλον καὶ εὐπρόσδεκτον καιρὸν σε ἤκουσα καὶ σε ἐδέχθην καὶ εἰς περίοδον, που προσφέρεται πρὸς σωτηρίαν, σε ἐβοήθησα”. Ἰδοὺ τώρα εἶναι «ὁ κατάλληλος καὶ εὐπρόσδεκτος καιρὸς», ἰδοὺ τώρα εἶναι «ἡ ἡμέρα τῆς σωτηρίας».

6,3 Τώρα καὶ ἡμεῖς ὡς πρεσβευταὶ τοῦ Θεοῦ μεσιτεύομεν καὶ παρακαλοῦμεν να δεχθῇτε τὴν σωτηρίαν, χωρὶς να δίδωμεν εἰς κανένα οὐδεμίαν ἀφορμὴν προσκόμματος, δια να μὴ γίνῃ κατὰ κανένα τρόπον θέμα μομφῆς καὶ ἐμπαιγμοῦ ἡ διακονία που μας ἀνέθεσεν ὁ Κυριος, (καθ' ὅτι αὐτὴν τὴν διακονίαν τὴν προπροσέφερεν εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ναι μας τὴν προσέφερε πρώτος, ἵνα υπηρετούμενοι, υπηρετούμεν Αὐτόν.

6,4 *Αλλά τουναντίον εις κάθε περίστασιν και με κάθε έργον συστήνομεν και προβάλλομεν τους εαυτούς μας σαν γνησίους υπηρέτας του Θεού με πολλήν υπομονήν, με θλίψεις, με ανάγκας, με στενοχωρίας,*

6,5 *με δαρμούς, με φυλακίσεις, με συνεχείς μετακινήσεις-είτε ένεκα των διωγμών είτε ένεκα των αναγκών του έργου μας, με κόπους, με αγρυπνίας, με νηστείας,*

6,6 *με αγνότητες από κάθε μολυσμόν, με την άδολον γνώσιν της αληθείας, με την μακροθυμίαν, με ημερότητα και καλωσύνην, με τας δωρεάς του Αγίου Πνεύματος, με αγάπην ειλικρινή και άδολον,*

6,7 *με το κήρυγμα, δια του οποίου εξαγγέλεται η αλήθεια, με την δύναμιν του Θεού, με τα όπλα της δικαιοσύνης τα δεξιά, σαν εκείνα που κρατούν οι επιτιθέμενοι κατά την μάχην, και με τα όπλα τα αριστερά, σαν εκείνα που κρατούν οι αμυνόμενοι με το αριστερόν των χέρι, όπως είναι η ασπίδα.*

6,8 *Μαρτυρούμεν και βεβαιώνομεν επάνω εις τα πράγματα ποίοι είμεθα με την δόξαν, την οποίαν ο Θεός και οι πιστοί άνθρωποι μας αποδίδουν, αλλά και με την περιφρόνησιν εκ μέρους των απίστων, με την δυσφήμησιν εκ μέρους των διαβολέων, με τον έπαινον και την καλήν φήμην εκ μέρους των πιστών, με την κατηγορίαν εκ μέρους των απίστων ότι είμεθα απατεώνες και με την ομολογίαν εκ μέρους των πιστών ότι είμεθα ειλικρινείς.*

6,9 *ως εργάται του Ευαγγελίου ημείς ζώμεν εν μέσω του κόσμου ως άγνωστοι δια την ασημότητα ημών, αλλά και ως πολύ καλά γνωστοί από τους πιστούς δια το έργον μας, ως κινδυνεύοντες κάθε ημέραν να αποθάνωμε, αλλ' ιδού ακόμη ζώμεν, ως βασανιζόμενοι και τιμωρούμενοι, αλλά και μη θανατούμενοι έως τώρα,*

6,10 *ως άνθρωποι, που είμεθα συνεχώς βυθισμένοι εις την λύπην, ημείς οι οποίοι εν τούτοις εις την πραγματικότητα πάντοτε χαίρομεν, ως πτωχοί οι οποίοι κάμνομεν πολλούς άλλους πλουσίους, ως άνθρωποι που δεν έχομεν τίποτε και όμως κατέχομεν τα πάντα. Εσείς δε για όλα και για κάθε τι, πάντοτε, εις ό,τι σας συμβαίνει, Πρώτον, να σκέπτεσθε και να προσβλέπετε προς τον Θεόν. Αναλογιζόμενοι τι καλώς ή κακώς επράξατε έναντι του Θεού, όχι για να ευχαριστήσετε τον Θεόν με αυτά, αλλά αποβλέποντες εις την ιδικήν σας κατά Θεόν ωφέλειαν, διότι έτσι ευχαριστείται ο Θεός· και μη λησμονούμεν ότι ούκ εξ έργων εδικαίωσεν ημάς ο Θεός, αλλά κατά χάριν, έκαστον, όπως τε, μη κατά νόμον εν εαυτοίς*

*καυχόμεθα. Ἵνα καθὼς γέγραπται, «ο καυχόμενος, ἐν Κυρίῳ
καυχάσθω». —*

Εποχή εκτροπής

Ζούμε την εποχή της κατάρτας του ριχού προοδευτισμού και του κομπλεξικού συντηρητισμού, της υπνώτουσας ηγεσίας της Εκκλησίας και του γηρασμού των κυτάρων τω ελληνο-ορθοδόξων, της αλλοιώσεως ιστορίας, θρησκείας, και παραδόσεων, του δημοσιογραφικού φασισμού και της δοκισοφίας αυτού, και ένεκεν αυτών· η καταφρόνηση των ιερών κανόνων και παραδόσεων, η χαλάρωση και απαξίωση τού ορθοδόξου φρονήματος, των αξιών της ηθικής και του ήθους, Αλλά, ο Απόστολος των Εθνών Παύλος, λέγει:

«Στήκετε, και κρατείτε τας παραδόσεις ας εδιδάχθητε είτε διά λόγου είτε δι' επιστολής ημών». Β΄. Θεσσ/νικείς β΄.15

Αλλού δε λέγει: Τίτ. Α΄. 7-11

7 Δεῖ γάρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ,

8 ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὅσιον, ἐγκρατῆ,

9 ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾦ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαίνουσῃ καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν.

10 Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ περιτομῆς,

11 οὗς δεῖ ἐπιστομίζειν, οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσι διδάσκοντες ἅ μὴ δεῖ, αἰσχροῦ κέρδους χάριν. Τίτον. Α΄.7-11

Επιστολή 44^η θ

Σκοπός και αγωνία του Απ. Παύλου

5 τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας ἐστὶν ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς
καρδίας καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου,
6 ὧν τινες ἀστοχήσαντες ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν,
7 θέλοντες εἶναι νομοδιδάσκαλοι, μὴ νοοῦντες μήτε ᾧ λέγουσι
μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται.
8 Οἶδαμεν δὲ ὅτι καλὸς ὁ νόμος, ἐάν τις αὐτῷ νομίμως
χρῆται,
9 εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ
ἀνυποτάκτοις, ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ
βεβήλοις, πατρολώαις καὶ μητρολώαις, ἀνδροφόνοις,
10 πόρνοις, ἀρσενοκοίταις, ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις,
ἐπιόρκοις, καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ
ἀντίκειται,
11 κατὰ τὸ εὐαγγέλιον τῆς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ, ὃ
ἐπιστεύθην ἐγώ.
12 Καὶ χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ
Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστόν με ἠγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν
13 τὸν πρότερον ὄντα βλάσφημον καὶ διώκτην καὶ ὑβριστήν·
ἀλλ' ἠλεήθην, ὅτι ἀγνοῶν ἐποίησα ἐν ἀπιστίᾳ,
14 ὑπερεπλεόνασε δὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ πίστεως
καὶ ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.
15 Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς
Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός
εἰμι ἐγώ. —

Επιστολή 45^η Θ

Στις σύνθετες ερωτήσεις και προκλήσεις,
σύνθετες οι απαντήσεις και οι αντιμετώπισεις.

Στερήσαμε από τα παιδιά μας τους καρπούς της Κλασσικής Παιδείας και της Ορθοδοξίας, τους οποίους οι εκάστοτε εξουσίες απαγόρευσαν να διδάσκονται, και έτσι δεν συμμετέχουν της θείας κληρονομιάς των προγόνων τους, με αποτέλεσμα και εμείς να σαπίζουμε από τις απανωτές κρίσεις, και αυτά να χάνονται, ως ανάγωγα και μη έχοντα συναίσθηση των δικαιωμάτων των και των υποχρεώσεών των, και γίναμε έτσι όλοι «υιοί της απωλείας».

Ναι, απεμπολήσαμε την πνευματικότητα των παιδιών μας και τα αποστερήσαμε αιωνίου τροφής.

Τους τα στερήσαμε λόγο ανοησίας και τυφλού και ρηχού προοδευτισμού, και γελάνε οι σύγχρονοι κίζιγκερ-ντίλιγκερ, με την κατάντια μας, γλώσσας, θρησκείας, ιστορίας, γεωγραφίας, και οικογένειας. ούτε για φτύσιμο δεν αξίζουμε, για την τέτοια μας συμπεριφορά.

Και έχουμε τώρα πλήθος ανομούντες διακενής, πλήθος ανάγωγους, και το καλό ποσοστό έφυγε στο εξωτερικό, για να σταδιοδρομήσει, σε αυτούς που μας οδήγησαν στην κρίση. ξανά φτύσιμο.

Τώρα, δεν σε αποκαλούν, με το κύριε, αλλά με το μάστορα, και το δεσποινίς ή κυρία, έγινε κοπέλα, και έτσι μας χρεοκόπησαν οικονομικά, φορέσανε φέσι σε Αιγαίο και νησιά, και στα μυαλά 'ξενόφερτα καπέλα'.

Σημ. Στις μοντέρνες εποχές, μοντέρνες είναι και οι αμαρτίες, μοντέρνες και οι κρίσεις, μοντέρνες και οι επικρίσεις· και σε όλα αυτά να τους είναι χυδαίες και οι αντιρήσεις· στις σύνθετες ερωτήσεις, σύνθετες και οι απαντήσεις.

Στις σύνθετες προκλήσεις, πολυσύνθετες και οι αντιμετώπισεις.

Υ.Γ. Γίναμε, επιρρεπείς στις ανθρωποφαγίες και επιτερπείς στις ανθρωποθυσίες. —

Επιστολή 46^η Θ

Το βλέμμα Σου το Άγιον μη αντανέλεις αφ' ημών

Καν «Τοσούτον έχοντες νέφος Μαρτύρων περικείμενον»,
Εβρ.ιβ'.1-2, γεγόναμεν της αγάπης του Κυρίου, δραπετές,
επιλήσμονες και υπνώτοντες οι λαϊκοί Χριστιανοί, και οι
κληρικοί, ιερείς ευκαιρίας.

Γίναμε ακόμη ως οι κακοί εργάτες του αμπελώνος, οι οποίοι
δολοφόνησαν τους απεσταλμένους του Κυρίου, αλλά και ως
οι αρνηταί της Τραπέζης Αυτού, παρ' ότι κλητοί.

Πού η Χριστιανών ΕλληνοΟρθοδόξων συνέπεια;

Πού οι κληρικών διδασκαλία εξ αγάπης ως η Χριστού, και
πού ο βίος αυτών ο όμοιος του Χριστού;

Πού η κατά Χριστόν συνέχεια ημών; ηγαπήσαμεν την συνέ-
χειαν της ασθένειας της αχαριστίας ευδοκίμως, και Τον των
θείων δωρεών Δωρητήν απεστράφημεν, ή και Του εφέρθη-
μεν ανεντίμως.

Ουδαμού Χριστού ομολογία, αλλά άτιμοι και ράθυμοι,
πρόθυμοι δε πάσης κακής και μάταιης δικαιολογίας.

«Ο Θεός ηλάσθητι ημίν τοις αμαρτωλοίς και ελεήσαι ημάς».

Αμήν. —

Επιστολή 47^η Θ

Παίδες και Θυγατέρες Ελλήνων

«Παίδες και θυγατέρες Ελλήνων, μελετάτε Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία, για να μην σας κοπεί ο ομφάλιος λώρος που σας ενώνει μεταξύ σας, και με τους Αρχαίους σας προγόνους, αλλά και για να μην καταντήσετε φιλοξενούμε-νοι, ή και διωκόμενοι μέσα στον τόπο σας. Γρηγορείτε, οι καιροί ού μενετοί, (δεν περιμένουν, πρέπει επειγόντως να δράσετε) και ο λύκος παρά θύρας».

Θυγατέρες Ελλήνων, οδηγήστε τα παιδιά σας με επιμέλεια στην Κλασσική Παιδεία και στην Ελληνορθόδοξη Εκκλησία. Μελετήστε αυτών τα θησαυρίσματα, γιατί αυτά σας λύνουν πνευματικά προβλήματα καυτά, για να γίνεται οι Απόστολοι οδηγοί της Οικουμένης, γιατί γι' αυτό είστε προορισμένοι, σας κρύβουνε τους πνευματικούς θησαυρούς που σας οδηγούνε στα ουράνια και όχι στα ψυχοφάρμακα και στις φυλακές, στις εταιρείες ψυχιάτρων, και ανατριχιαστικές κλινικές.

Οι μουσουλμάνες μάνες, κάνουν παιδιά για να σας κατακτήσουν, αράδες, αράδες, και Σας, Σας περιορίζουν να κάμετε τα παιδιά σας μόνον υπαλλήλους και ντελιβεράδες.

Προσοχή, τον νού Σας στον Θεό ψηλά, και τα μάτια Σας, ανοιχτά, «οι καιροί ού μενετοί». —

Επιστολή 48^η θ

Φύγετε ανομία

«Φύγετε ανομία και μη κάνετε καταθέσεις στου ακατονόμα-
στου τα ταμεία.

Μη γεμίζετε με πόνο και δάκρυα την δεξαμενή της οργής.

Μην αφήνετε νεκρά τα στήθια και τα χέρια για αγκάλη
στοργής.

Μην πλατύνετε τον βίον ημών εν πλήθει αμαρτημάτων,
μιμνησκόμενοι ότι η πηγή ιαμάτων, εσταυρώθει υπό πλήθους
αομάτων.

Μη κάμετε τα παιδιά σας φίλους με τα σκυλιά, παρά με τα
βιβλία και με κάθε πνευματική ασχολία.

Ο χειρότερος εχθρός των νέων είναι οι διαφημίσεις, και τα
πλαστά είδωλα της κακέκτυπης δημοσιογραφίας και τα οποία
καταδεικνύουν, της καθοδηγούμενης δημοσιοσχέσις την
αθλιότητα, την ομορφιά και την κενότητα και όχι την ουσία,
το χρώμα και όχι το πνεύμα, την πονηριά που οδηγεί στην
κακομοιριά και όχι την ορθότητα.

Η δε ματαιότητα της φαντασίας, ανοίγει την πόρτα στην
ηλιθιότητα, και η ματαιότητα της ακορεστίας, ανοίγει την
πόρτα στην του πολέμου τραγικότητα». —

Επιστολή 49^η Θ

Έκτος εφ' ο ετάχθει

«Ο κάθε άνθρωπος, είναι ταγμένος απ' τον Θεό για κάποιο πόστο να το υπηρετήσει, εάν κάποιος δεν το καλύπτει, δεν του αλλάζει πόστο ο Θεός αλλά αφαιρείται αυτός απ' το πόστο, (είτε γιατί αυτός ήταν πολύ αγαπητός στον Θεό, ή γιατί ο κόσμος δεν άξιζε της ολοκλήρωσης του έργου εν τω χρόνω τούτω, ή γιατί ήταν πολύ κακός. άλλοτε επιτρέπεται στον πολύ κακό από την αβλεψία ή την ανοησία των άλλων να κάνει κάτι πολύ κακό, γιατί το μάθημα πρέπει να είναι πολύ μεγάλο, όταν δεν υπάρχει τρόπος άλλος.π.ε.), για να μπει άλλος, γιατί πρέπει το έργο αυτό να γίνει, όποιο κι αν είναι αυτό, μικρό ή μεγάλο, καλό ή κακό, ώστε να γίνονται όλα τα πράγματα, κατά το θείο Του σχέδιο, σε χρόνο, χρώμα και χρίσμα.

Στενωπός ο δρόμος της τελειότητας, και σε καμίνι το επιλεγμένο <πέτρωμα>, για να βγει ο χρυσός.

Και η αυτοκάθαρση, είναι ένα απ' τους σκοπούς του Θεού. Όποιον δεν αφαιρεί, είναι για να γίνει παράδειγμα, καλόν ή κακόν, σε κάποιον, ή κάποιους, άλλους, ή ακόμα για να έλθει, ή να φύγει κάποιος άλλος, έστω κι αν ο μέλλον να έλθει ή να φύγει, δεν έχει γεννηθεί, κατά την περίοδο της άρσης αυτού εκ του πόστου. <Άγνωστοι αι βουλαί του Υψίστου>. Ο δε Άγ Ι. ο Χρυσόστομος, λέγει για τον Πρ. Ησαΐα ότι είπε: «Την γενεάν αυτού τις διηγήσεται;», ούκ είπεν <τις διηγείται>, αλλά τις <διηγείται>, και το μέλλον απέκλεισε». και συνέχίζει λέγοντας: «Σοφίαν δε λαλούμεν εν τοις τελείοις, σοφίαν δε ού του αιώνος τούτου, ουδέ των αρχόντων», και αλλού λέγει δια τα έργα του Κυρίου: «Ούκ είπεν ακατάληπτα αλλά ανεξερεύνητα».

Ο δε Απ. Παύλος λέγει: «Εκ μέρους γινώσκομεν και εκ μέρους προφητεύομεν». Α΄ Κορ. ιγ΄.9

Επιστολή 50^η θ

**Αναστύλωση του πνεύματος και επανάρθρωση
σωστή, του προφορικού και γραπτού λόγου**

«Να κατεβάσουμε απ' τα ράφια και απ' τα χρονοντούλαπα, που μας μάθανε οι τσαρλατάνοι, την κανονική γλώσσα μας, την απλή καθαρεύουσα, που καλλιεργεί το μυαλό και παρά-γει σοφούς και όχι μόσχους), για την αναστύλωση του πνεύματος και την σωστή επανάρθρωση του προφορικού και γραπτού λόγου, για να αφυπνίσουμε απ' την πνευματική νάρκωση – πνευματική καταστολή, την οποίαν έχουμε επιβάλλει στη νεολαία μας, αλλά και στους εαυτούς μας.

Να ξαναβάλουμε ως πρώτο άκουσμα μουσικό, τον ήχο του Ελληνικού μπουζουκιού, που μιλάει για την ψυχή του Έλληνα, να ακουστεί η καμπάνα του εσπερινού σε πόλεις και χωριά, σαν το εγέρθητι του Κυρίου προς τον παράλυτο, ώστε να γίνει για την ψυχή μας ένα νέο εγερτήριο σάλπισμα της υπνότουσας ελληνικής καρδιάς, και να γυρίσουμε πάλι πίσω, ηθικά μα και πνευματικά, στην γειτονιά του χωριού, στην αλάνα της πόλης, στην Εκκλησία της ενορίας, ώστε να μπορέσουμε να ξαναγίνουμε φάρος Θεϊκός, και οδηγός του κόσμου, όπως το πάλαι ποτέ.

Γι' αυτό είμαστε εδώ, από τον Θεό. γνώσεσθαι ότι πηγή που δεν έχει νερό, παύει να λέγεται πηγή, και Ελλάδα χωρίς Έλληνες, χωρίς οικουμενική αποστολή θα πάψει να λέγεται Ελλάς.

Μην ακούτε αυτούς που την Ελλάδα εμίσησαν, και την αιματοκύλησαν, ξένους και ντόπιους, αλλά πρώτον εις τα καθ' ημάς τον Θεόν όψεσθαι.

Δεν είναι σοβινισμός ούτε εθνικισμός αυτό. Είναι των εκατομμυρίων Αγίων, Ηρώων και Μαρτύρων, υπαγορευτικός λόγος, και ο λόγος των είναι παρά Θεού, και Θεού λόγον είμαστε ταγμένοι να υπηρετήσουμε, ίνα υπάρξει και έργον εις Αυτόν αρεστόν, και διά να μην υπάρξει αιτία για τον αφανισμό μας.

Και το καλόν έργο ακολούθως θα παράξει τον καλόν πάσης έννοιας λόγον, και έτσι θα δημιουργηθεί μια αλυσιδωτή σπορά και συγκομιδή.

Βοήθησέ μας Θεέ μου, γιατί Συ μόνο ξέρεις και μόνο Συ μπορείς, και να δικαιώνεις, και να συγχωρείς και να τιμωρείς. –

Επιστολή 51^η θ

Ο Ελληνικός Λαός (ο Ιερός Λόχος του Κυρίου)

α) «Ο Ελληνικός Λαός, κατ' ουσίαν της Κλασικής Παιδείας και της Ορθοδοξίας, είναι σταλμένος για να οδηγήσει τον κόσμο στην τελειότητα· διό, από τους λύκους να σωθεί βοηθήστε τον, και αφήστε τον, το πόσο νοιάζεται για σας, απίστευτον».

β) «Ποίος λαός και ποιο γένος χαρακτηρίστηκε έντιμο και ένδοξο από τον Θεό; ο Ελληνικός Λαός και το γένος των Ελλήνων. Ποίος λαός και ποιο γένος ανθρώπων ήταν έντιμο και ένδοξο μπροστά στον Θεό; ο Ελληνικός λαός και οι Έλληνες, την παλιά εποχή που αγαπούσαν και φοβόντουσαν τον Θεό.

Ποίος λαός και ποιο γένος κατέστη δυνατόν να καταντήσει καταφρονημένο και άδοξο;

Ο ελληνικός λαός και οι Έλληνες, οι οποίοι απαρνήθηκαν, και άφησαν τα χιλιοδοκιμασμένα δικά τους, πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια, και δόθηκαν στην αθεϊστική ξενομανία, και οι οποίοι εμόρφωσαν εαυτούς εις την ασέβεια, την ζηλοφθονία και την αγένεια».

γ) «Η ενάρθρωση της Ελληνικής Γλώσσας και η ένανθρώπιση του Θεού παρ' ημών, μας εδόθισαν ως προεισαγωγή και εισαγωγή, εις την σωτηρίαν των ανθρώπων, δηλ. διά την των ανθρώπων τελειότητα».

δ) «Γιατί είναι ισχυρές οι Ελληνικές παραδόσεις ; γιατί μέσα τους φέρουν ζύμη Κλασικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, το άλας της γης, της απολυτότητας και τελειότητας, διό και έλκουνιν πάντα καλοπροαίρετο άνθρωπο». —

Επιστολή 52^α θ

Ο κάθε άξιος άνθρωπος

«Ο κάθε άξιος άνθρωπος είναι ένα ζωντανό σύγχρονο θαύμα του Κυρίου, γι' αυτό και κατασυκοφαντείται».

«Οι Φαρισαίοι, μη έχοντες τι κακόν εναντίον του Κυρίου, τον συκοφαντούσαν, λέγοντες «εν τω άρχοντι των δα ιμ όν ων εκβάλει τα δα ιμ όν ια».

Από τότε έχουν οι άνθρωποι, την απάντηση με συκοφαντίες εναντίον κάθε αγαθής ψυχής, εναντίον κάθε αγαθής προσπάθειας, εναντίον κάθε επιτυχίας άξιου ανθρώπου.

Συκοφαντία είναι, η εξευτελιστική ταπείνωση μέχρι ξεπεσμού, την οποίαν επιθυμεί μέσα του δυνατά ο συκοφάντης, για τον συκοφαντούμενο. προς τούτο έχει ως εργαλεία τους μισερούς τη καρδιά, ήτοι: τα σκατόφιαρα, και τα σκατοχούλιαρα, για να ταΐζουν τους όμοιούς τους, και αυτοί τους δικούς τους όμοιους, και έτσι, 'ολοι τους ευχαριστιόνται με την ιδιότυπη ανθρωποφαγία, ενώ το ότι τους καίνε τα σπίτια δεν το βλέπουν, ή μάλλον επειδή είναι δύσκολο να το σβύσουν, κάνουν πως δεν βλέπουν, και ακόμη δεν ξέρουν όταν τραυματίζουν άδικα αγαθούς και αγωνιστές, τραυματίζουν τον ίδιο τον Θεό, και Αυτός επιτρέπει την τιμωρία τους.

Μιλάμε για μια ασυγχώρητη συμπεριφορά, μετά από 21 αιώνες από την Σταύρωση και Ανάσταση του Κυρίου.

Δηλαδή αυτοί οι άνθρωποι, έχουν πείρα ηλικίας τα μετά Χριστόν έτη, συν την προσωπική τους ηλικία, άρα είναι ασυγχώρητοι, γιατί «ουδέν το προς εαυτών όφελος από την τόσων ετών και τόσην και τηλικαύτην διδασκαλίαν.

Ο δε Απόστολος Παύλος, κηρύττει ανά τους αιώνες:

«Εί δε αλλήλους δάκνετε και κατεσθίετε, βλέπετε μη υπ' αλλήλων αναλωθείτε». Γαλάτ. ε'. 15

Επιστολή 53^η θ

Το έσχατο αίσχος, της προδοσίας

«Το έσχατο αίσχος, της προδοσίας, Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, καθίσταται καταφανές, από την δεινή κα-τάντια εις ην περιήλθαμε, και μαζί με εμάς όλος ο κόσμος, γιατί μόνοι μας λόγω αριστεροσύνης αφήσαμε να δολοφονι-θούν τα άγια και ιερά της ιστορίας μας, της ευλογίας μας, της παρακαταθήκης μας, να σβήσουμε τους φάρους και τους οδοδείκτες της ζωής μας, και περιήλθαμε εις την εσχάτην των καταστάσεων, και με ράκη περιφέρομε την Ελλάδα μας, επειδή κάποια βόδια διά του τσαρλατανισμού, κατάφεραν να γίνουν πρωθυπουργοί, και δεν τους έφτασε αυτό, αλλά θέλησαν να αφήσουν και την σφραγίδα της κατάρας του περάσματός τους, διά του πως ποθούν τον τόπο να δουν, δείγμα της ψυχής και του πνεύματός τους. —

Επιστολή 54^η Θ

Οι δολοφόνοι του τόπου μας

«Οι δολοφόνοι του τόπου μας και πάσας παραδόσεως και πάσας τάξης, τους έχουμε διαθέσιμο κρατικό αυτοκίνητο με σοφέρ, και παίρνουν και πρωθυπουργικές συντάξεις. Αυτοί που μας επτόχευσαν, μας κάνουν και τους δασκάλους πώς να σωθούμε, φρίζον ήλιε, και δεν τους έχουμε ακόμα αφαιρέση και το δικαίωμα του εκλέγεσθαι». (η αγαθοσύνη μας σπάει καρίδια).

Στην δε νεολαία, καλλιεργούν την κενότητα, την φαυλότη-τα, την αναξιότητα, την επιπολαιότητα, την πεζότητα, μούγ-κα για Ελληνορθόδοξη Πνευματικότητα, για Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία.

Με συνέπεια να βλέπουμε ωραίες νέες, νέους, με εξωτερική εμφάνιση θεϊκή, αλλά όταν ανοίζουν το στόμα τους, φρικά-ρεις και για το 'χρώμα' τους, η δε αγνωσία και η λεκτική τους ανεπάρκεια δεν περιγράφονται. (όμορφες κάμπιες!)

Διαβάζετε Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία, ψυχικά για να μορφωθείτε, αλλά και απ' τους αλλόφυλους για να σωθείτε.

Διό, «Γρηγορείτε, ο καιρός γαρ εγγύς, και ο λύκος παρά θύρας».

Στην δε ΕΡΤ, δεν χορταίνουν ψευτοπροοδευτισμό της αριστεροσύνης και χαυχεδοσοσιαλισμό της οκνηρίας, της πονηρίας, και της πορνίας». —

Επιστολή 55^η θ

Ουδείς Θεόν ίδεν

α) «Ουδείς Θεόν ίδεν, πρόσωπον προς πρόσωπον: «Ού μη ίδη άνθρωπος το πρόσωπόν μου και ζήσεται». Ο Θεός προς τον Μωϋσή, Π.Δ.

β) «Θεόν ουδείς εώρακεν πώποτε». Ευαγγ. Ιωάννης

γ) «Ο Θεός είναι Φως οίκόν απρόσιτον, Ον ίδεν ουδείς ανθρώπων, ουδέ ιδείν δύναται». Α΄. Τιμόθ. στ΄.16

δ) Ο δε Ιακώβ λέγει: «Είδον γαρ Θεόν πρόσωπον προς πρόσωπον, και εσώθει μου η ψυχή». Γεν. 32,29

ε) Και ο ευαγγελιστής Ιωάννης αναγγέλλει: «Και ο Λόγος σαρξ εγένετο, και εσκήνωσεν εν ημίν, και εθεασάμεθα την δόξαν Αυτού, δόξαν ως μονογενούς παρά του Πατρός, πλήρης χάριτος και αληθείας». Ιωάνν. α΄.14

στ) Αλλού δε πάλιν λέγει: «Εάν φανερωθεί, όμοιοι Αυτώ εσόμεθα, ότι οψόμεθα Αυτόν καθώς εστί». Α΄. Ιωάνν. γ΄.2

Επιστολή 56^η θ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ Π. Π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΠΑΤΡΩΝ ΓΕΡΜΑΝΟΥ
ΕΛΗΜΟΣΙΕΥΘΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ
ΠΑΡΙΣΙΩΝ: LE CONSTITUTIONNEL JOURNAL DU
COMMERCE, POLITIQUE ET LITTERAIRE
ΠΑΡΙΣΙ 6 ΙΟΥΝΙΟΥ 1821

«ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ – ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ»

*Διακήρυξις του Γερμανού, Εξάρχου της πρώτης κατά τάξιν
Αχαΐας Αρχιεπισκόπου Πατρών, προς τον Κλήρον και τους
πιστούς της Πελοποννήσου, η οποία εξεφωνηθεί εντός της
Μονής των Αδελφών της Λαύρας του όρους Βελιά, την 8^η
(παλαιό ημερολόγιο, δηλ. 20^η Μαρτίου 1821)*

*«Πολυαγαπημένοι μας αδελφοί, ο Κύριος ο οποίος ετιμώρησε
(εννοεί, διά της υποδουλώσεως εις τον κατακτητήν), τους πατέρες
μας και τα τέκνα των, σας αναγγέλλει διά του στόματός μου,
το τέλος των ημερών των δακρύων και των δοκιμασιών.
Η φωνή Του είπε ότι θα είσθε ο στέφανος του κάλλους Του
και το διάδημα της Βασιλείας Του.*

*Η Αγία Σιών δεν θα παραδοθεί πλέον εις την ερήμωσιν, (ιδέ,
Ησα.62.3 Ο Ναός του Κυρίου ο οποίος εβεβηλώθει, ωσάν
ένας άθλιος χώρος, τα σκεύη της δόξης τα οποία εσύρθηκαν
εις τον βούρκον (Α Μακαβ.2, 8-9), θα γίνουν καταιγίς!*

*Η άβυσσος την άβυσσον επικαλείται(Ψαλ.41,8), η παλαιόθεν
(δηλ. η εγνωσμένη) ευσπλαχνία του Κυρίου(Θρήνοι Ιερεμίου),
θα επισκιάσει τον Λαόν Του.*

*Η φυλή των τούρκων, υπερέβει το μέτρον των ανομιών, η
ώρα του καθαρισμού έφθασε, συμφώνως προς τον λόγον του
Αιωνίου: «Να πετάξεις έξω, να διώξεις, τον σκλάβον και τον
υιόν του». Γένεσις, 21,10). Να είσθε λοιπόν αγαπημένοι, ως
γένος των Ελλήνων, Φυλή Ελληνική καθώς είσθε, δυο φορές
δοξασμένοι από τους πατέρες σας, οπλισθείτε με τον ζήλον
του Θεού, έκαστος εξ υμών ας ζωσθεί την ρομφαίαν του,
διότι είναι προτιμότερο να πεθάνει κανείς με τα όπλα ανά
χείρας, παρά να καταισχύνει τα ιερά της πίστεώς του και την
Πατρίδα του(Ψαλ.44,4)*

*Εμπρός λοιπόν, ας συντρίψομεν τα δεσμά, τον ζυγόν ο οποίος
επικάθηται επί την κεφαλήν μας(Ψαλ.2,3), διότι είμεθα οι κλη*

ρονόμοι του Θεού, και οι συγκληρονόμοι του Ιησού Χριστού,
(Ψαλ.8,17)

Οι άλλοι, και όχι εμείς οι Ιερωμένοι, θα σας ομιλήσουν διά
την δόξαν των προγόνων σας.

Εγώ όμως θα σας επαναλάβω το όνομα του Θεού, προς τον
Οποίον οφείλομεν αγάπην ισχυροτέραν και από τον θάνατον,
(Άσμα Ασμάτων, 8,6).

Αύριον, ακολουθώντας τον Σταυρόν, θα βαδίζομεν προς την
πόλιν των Πατρών, της οποίας η γη είναι ηγιασμένη, από το
αίμα του ενδόξου Μάρτυρος Αποστόλου, Αγίου Ανδρέου.

Ο Κύριος θα εκατονταπλασιάσει το θάρρος σας. Ίνα δε προ-
στεθούν εις υμάς αι αναγκαίαι διά να αναζωογονηθείτε δυνά-
μεις, σας απαλλάσσω από την νηστείαν της Τεσσαρακοστής,
την οποίαν τηρούμεν.

Στρατιώται του Σταυρού, ό,τι καλείσθε να υπερασπισθείτε,
είναι αυτό τούτο, το θέλημα του Ουρανού!

Εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου
Πνεύματος, να είσθε ευλογημένοι και συγχωρημένοι από πά-
σας τας αμαρτίας σας». —

Επιστολή 57^η Θ

ΔΙΑΚΗΡΥΞΙΣ

Μητροπολίτου Καλαβρύτων και Αιγιαλείας, Αμβροσίου

«Η μελέτη της ιστορίας, διδάσκει και φρονηματίζει!
Αποτελεί ωφέλιμον αλλά και ευχάριστον ανάγνωσμα.
Εις την εποχή μας όμως παρατηρείται μία τάσις αλλοιώσεως
της ιστορικής αληθείας, ιδία όσον αφορά εις την προσφοράν
της Μητρός Εκκλησίας προς το υπόδουλον Έθνος.
Πολλοί «φωτισμένοι» σκοταδισταί επιχειρούν να διορθώσουν
την ιστορία, να την γράψουν δηλ. και πάλιν με παραποιήσεις
ή παρασιωπήσεις των γεγονότων, κατά τα συμφέροντά των,
ώστε τελικώς μας προσφέρουν μίαν αλλοιωμένη και παραχα-
ραγμένην ιστορίαν.
Άρα μόνον η μελέτη της ιστορικής αληθείας διδάσκει και
φρονηματίζει, και όχι βεβαίως της παραχαραγμένης
ιστορικής αφηγήσεως, της υπό οικονομικής εξαρτήσεως». –

Ο Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Απ' το Δοκίμιο: **Η προσφορά του ιερού κλήρου στον Αγώνα του '21**

Ιερά Μητρόπολις Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

Εκδόσεις: «Βιβλίο και Εικόνα»

Αίγιο, 2010

Επιστολή 58^η θ

Εκατομμύρια θύματα

«Τόσα εκατομμύρια θύματα των πολέμων, σε άνδρες,
 γυναίκες, και παιδιά, τόσα ποτάμια αίματος, τόσοι πόνοι,
 τόσα δάκρυα, τόσοι ιδρώτες αιώνων, προς τι γίνανε;
 Για να ωφελούνται οι λίγοι και να βασανίζονται οι πολλοί;
 Για όλες τις καταστροφές δεν ευθύνεται κανείς;
 Ουδείς λόγον δε οφείλει να δώσει; Τόση μωρία και τόσες
 ευθύνες δεν βαραίνουν κανένα κράτος και Λαό; Πώς ισχύει ο
 νόμος της ζούγκλας ακόμη, και κάθε θηριολαός, μπορεί να
 σκοτώνει και μετά να υπάρχει δίκαιο του νικητή; Κάθε
 θηριολαός επειδή αυξήθηκε κατά ένα εκατομμύριο, έχει το
 δικαίωμα να αρπάζει και ένα στρέμμα από τον γείτονα;
 Ποιος πολιτισμός και ποια επιστήμη τα διδάσκει αυτά; Ούστ!
 Με ποια δικαιοσύνη φορτώνουν μας εκατομμύρια
 λαθρομετανάστες, και επιτρέπεται στην τουρκία να μας
 απειλεί να μας κομματιάσει; Πού είναι αυτή η καταραμένη
 Δύση, η σκρώφα, η την γαστέρα φιλούσα, και τον αστέρα
 κοιτούσα, αδιαφορούσα; Και πάλιν, Ούστ!

Επιστολή 59^η Θ

«ΙΝΑ ΤΙ ΕΦΡΥΑΞΑΝ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΛΑΟΙ ΕΜΕΛΕΤΗΣΑΝ ΚΕΝΑ;»

Ψαλ. β'.1

Αγαπητοί,

Κόβομε την Ιστορία απ' τα παιδιά μας,

Απαγορεύουμε, να τιμήσουν τα Ιστορικά γεγονότα, στους
μεγάλους,

Απαγορεύουμε την κανονική γλώσσα, σε μικρούς και
μεγάλους,

Αφαιρούμε την εργασία και καταργούμε την ιδιοκτησία, και
χάνουμε τα σπίτια μας,

Επιτρέπουμε να μας ληστεύουνε και εμείς ας νηστεύουμε,

Να μας βάζουν το χέρι στην τσέπη βαθιά, και όταν τους
ζητάμε συμπαράσταση, αυτοί κοιτάνε της τουρκιάς τα ασκιά
Περιορίζεται η ελευθερία, παύεται η δημοκρατία, κόβει και η
εφορία, χωρίς παπά μένει και η ενορία.

Και ο Έλληνας στέκει αποσβολωμένος και μονολογεί με
απορία: ποια η ζωή και η του μέλλοντός μου, πορεία;

Οι Αγ. Γραφές φωνάζουν: «Τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα»,
και εμείς αφού μας εφίμωσαν μποκώνοντάς μας με δανεικά
παγανικά, μας ετύφλωσαν με ιλουστρασιόν αστανικά· και
εμείς **ΟΙ ΑΝΑΞΙΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ ΣΟΦΩΝ ΟΛΗΓΙΩΝ**,

έχουμε τις οδηγίες τις **παναιώνιες** στα βιβλία, και τα βιβλία
στα ράφια και εν πολλοίς στις αποθήκες φυλακές, και σε λίγο
στην πυρά της μωρίας, της, της νέας τάξης θεωρίας, που την
θρέφει το γλωσσικό μπούλινγκ που εμείς επιτρέπου με στους
ανοήτους με την βοϊδοσυμπεριφορά τους και του μπούλινγκ
των προστατών μας, (τρομάρα να τους έρθει, δηλ. τους έχει
έρθει αλλά στρουθοκαμηλίζουν), και εμείς το ανεχόμαστε.

Η καθιέρωση δοτών ηγετών, ντόπιων και ξένων, έφερε και το
καθ' υπαγόρευση μπούλινγκ= βοϊδοσυμπεριφορά, από τους
δήθεν ισχυρούς, οικονομικά ή στρατιωτικά, και το
ανεχόμαστε, σαν ρεαλιστική κατάσταση (έτσι την αποδέχτη-κε
ένας νέας φουρνιάς δημοσιογραφίσκος), και τώρα, αφού
πρώτα μας αφαίρεσαν τα ούμπαλα, κατά τον αείμνηστο Δημ.
Ρίζο, τώρα μας εμπαιίζουν κατά βούληση ομαλή ή ανώμαλη,
και δεν τους φτύνουμε κατάμουτρα, και να παρα-
δειγματιστούμε από αυτούς που παραδειγματίστηκαν από τη
Ιστορία μας, και να σηκώσουμε εμείς την σημαία μας, χωρίς
παραστάτες τους παρανομαστές, γιατί αυτοί σαν διαιρέτες
γνωρίζουν μόνον να διαιρούν...

Αλλά ας έλθομε στο φρυκτό μήνυμα των Αγ. Γραφών.

Τι μας φωνάζει ο Κύριος, Πέτρε, Πέτρε, (δηλ. Λαέ Ελληνικέ), «Τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα», δηλ. εσύ ο πιο δυνατός από τους Αποστόλους μου, (Λαός που θα διδάξεις τα έθνη) θα υποστείς την μείζονα δοκιμασίαν, θα μπεις στον μέγιστο των πειρασμών, από τον ακατονόμαστο (αΣτανά), «και πριν, αλέκτωρ λαλήσαι δισ, απαρνήσεις με, τρεις»· δηλ. εμείς, ο Ελληνικός Λαός, θα γίνουμε υποχείριο του ακατονόμαστου, εύκολα θα μας υπνωτίσει και θα αποστραφούμε τον Θεό, και άνθρωποι πλέον χωρίς Πίστη (ούτε στον Θεό, ούτε στον εαυτό τους, άθεοι και άβουλοι, και φυγόπονοι, και ευδιάλεκτοι, και «πονηροί και γόητες προκόψουσιν επί το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι. Β'. Τιμ. γ'. 12-13), αυτοί θα μας κουμαντάρουν, και αυτοί θα θυσιάσουν, Ιστορία, Γλώσσα, Δικαιώματα, Πατρίδα, Οικογένεια, Εκκλησία, και Σχολεία, Σπίτι και Πίστη, τους πυλώνες που στηρίζουν την Κοινωνία μας, την Ελλάδα μας ως μη έχοντες συναίσθηση της βαριάς τους κληρονομιάς, παρά μόνο θα νοιώθουν, τα βαριά τους βλέφαρα πάντα προς ύπνο, και χωρίς επαγρύπνηση, για όλα τα ευλογημένα από τον Θεό και τους προγόνους χιλιοδοκιμασμένα και εις όλον τον κόσμο διδαγμένα εκτός του τόπου τους, για αυτά λοιπόν, θα νοιώθουν μίσσητα, και βδελυγμία, ως κατάρας γιοι, και του ακατονόμαστου τέκτονες και μαραγκοί.

Γέγραπται δε: «Ο γαρ ύπνος όχι μόνο τους αισθητούς οφθαλμούς φυσικά βαρύνει, αλλά και τον νουν, όστις είναι οφθαλμός της ψυχής, και τας λοιπάς δυνάμεις αυτής, και το σώμα δε όλον παραλύει», και προσθέτομε και εμείς, οποίες θα είναι οι συνέπειες του πνευματικού ύπνου, της αφροσύνης και της ενδοτικότητας, της μη Ελληνικής Παιδείας και Ορθοδοξίας.

Ίδετε τον Ισραήλ, εν μέσω εχθρών του και αλλοφύλων, μάχεται μόνος εναντίον όλων, εμείς γιατί κλείνομε τα μάτια; Ιδού λοιπόν για κάθε μας βούληση, και η των Γραφών μας οδηγία: «τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα».

Και εξηγούν οι Άγ. Πατέρες, ότι, όπως οι εχθροί, πρώτα – πρώτα τους ισχυρότερους πύργους των πόλεων – κρατών, σπουδάζουν να γκρεμίσουν, γιατί μαζί με αυτούς θέλουν συγκρημνησθεί και οι αδυνάτοι ευκόλως· έτι δε, όποιος λύκος θανατώσει τον ισχυρότερο σκύλο μιας μάνδρας, και όλην την μάνδρα των προβάτων μπορεί να θανατώσει.

Έτσι και ο ακατονόμαστος, γνωρίζων τον Απόστολο Πέτρο, ως τον ανώτερον από τους άλλους Αποστόλους και ανδρειότερον, διό και όλον τον πόλεμον και την μάχην έστησε

κατ' αυτού, ώστε αφού νικήσει αυτόν, κατανικήσει και τους άλλους, και έτσι να διαλύσει και την μάνδρα του Χριστού. έτσι πολεμούν και την Ελλάδα μας, τους πύργους της που προανέφερα.

Λέγει δε προς τούτο: «Πατάζω τον Ποιμένα και διασκορπισθήσονται τα πρόβατα της ποιμνης». Ματθ.κστ'.31

Άπαγε λοιπόν και ίδε, Έλληνα, ότι τούτο δηλώνει το ρήμα: «Τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα», ήτοι, (εις τον δυνατόν κατά την ψυχήν, μεγαλύτερος πόλεμος επάγεται παρά του εχθρού). Και την Ελλάδα, από αρχαιοτάτων ετών, μόνη την πολεμούν όλοι ομαδικά, ως κραταιή πνευματικά, ναι ομαδικά και βασανιστικά, μέχρις την σήμερον ημέραν, πανευρωπαϊκά. Προς αυτό και ο Σολομών λέγει: «κρίσις απότομος εν τοις υπερέχουσι γίνεται, ο δε ελάχιστος, συγγνωστός εστί ελέους· «δυνατοί γαρ, δυνατώς ετασθήσονται».

Σοφ. Σολομώντος .στ'.5

Είπε δε και ο ιερός Ζυγαδηνός Ευθύμιος, ερμηνεύων το ανωτέρω ρητόν του Λουκά: «Έθος τω δι αβο λω, τους δυνατοτέρους εξαιτήσθαι προς πάλην».

Και ακόμη, ο Άγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος λέγει: «Προς γαρ το αντιτείνον μάλιστα η παράταξις». (δηλ. ανάλογα με τον πνευματικόν άνθρωπο αντιπαρατάσσεται και η ισχύς του αΣτανά, επί το ανθρώπινον δε, ανάλογα με το τι έχεις να αντιμετωπίσεις, πρέπει να αντιπαρατάξεις και εσύ τα ανάλογα.π.ε.)

«Γρηγορείται, λοιπόν, και προσεύχεσθε, ίνα μην εισέλθεται εις πειρασμόν, τεινάξατε κατά την 'νύκτα' της εποχής αυτής από τα ομμάτιά σας τον ύπνο της φυγοπονίας, και ας μην είναι οι οφθαλμοί σας βεβαρυνμένοι».

Γρηγορείτε, ο καιρός γαρ εγγύς και ο λύκος παρά θύρας, ίνα ενδυναμωθούμε και νικήσομε τον εχθρό, όπου περισσότερο από τους άλλους μας πολεμάει.

Θεός εν των κόσμω: «Ει Θεός εν τοις Έλλησι και Έλληνες εν τω κόσμω, Θεός τε εν κόσμω εί· Έλληνες δε μη εν Θεώ, και κόσμος απόλλυται.π.ε.». —

(Ιδε βιβλ.: ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ, ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΣΜΑΤΙΚΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ, σ.361». ΥΠΟ ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, 1836)

Επιστολή 60^η Θ

Ως ο αναζητητής

Ως ο αναζητητής, του κάλλους, της αλήθειας, του φωτός, της ζωής, της φωτιάς που θερμαίνει, αλλά και του φωτός που αναζητά μια χαραμάδα για να απλωθεί· σαν το νερό της πηγής που ζητά διέξοδο, το περιβάλλον του υπ' αυτού για να καταποτισθεί· αλλά και σαν την αγάπη που ψάχνει μια αγκαλιά να την περιμένει· έτσι Σε βλέπω μέσα μου, Ελλάδα μου καημένη, ώσπου να βρεις και πάλιν, την σην οδόν με τον Αρχάγγελό Σου Οδηγόν. –

Επιστολή 61^η θ

Τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα, γνώθι με Πέτρε».

«Τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα, γνώθι με Πέρε».)=Εις τον πλέον ισχυρόν από τους ανθρώπους βάζει ο ακατονόμαστος μεγαλύτερους πειρασμούς, σε μεγαλύτερη δοκιμασία, όπως στον Απ. Πέτρο, ο οποίος ήταν απ' τους Αποστόλους ο πιο δυνατός σε χαρακτήρα και αυτοπεποίθηση, κατάντησε : Πριν δις αλέκτωρ φωνήσαι, τρις απαρνήσαι τον Κύριο.

Διό λέγει ο Άγ, Νικόδημος ο Αγιορείτης: (Εσύ Πέτρε, που εξ αποκαλύψεως του Πατρός μου με εγνώρισες και με ομολόγησες Υιόν του Θεού του ζώντος, γνώρισόν με τον αυτόν και τώρα όπου παραδίδομε εις θάνατον και μη με αρνηθείς και είπεις, «Ούκ οίδα τον άνθρωπον». (αλλά σε νίκησε ο πειρασμός.π.ε.).

και μας εξηγεί ακόμη: Όπως ακριβώς κάνουν οι εχθροί, δηλ. σπουδάζουν να κρημνίσουν εκείνους τους πύργους των πόλεων τους οποίους βλέπουν δυνατότερους – ισχυρότερους από τους άλλους, γιατί μαζί με αυτούς γνωρίζουν ότι θα συμπαρασυρθούν και οι πιο αδύνατοι.

(Όπως κάνανε σε εμάς με τους προδότες πρωθυπουργούς, οι μισούντες την Ελλάδα, αυτοί που θέλουν να την αποκόψουν από την Αρχαία Ελλάδα, και μας καταργήσανε την γλώσσα, τα ιδανικά, την ιστορία, την Θρησκεία, την οικογένεια, τα Σχολεία...οι ρηχοί προοδευτικοί και οι δηλοί και κομπλεξικοί συντηρητικοί.πέ.)

και συνεχίζει ο άγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης: «Καθώς όποιος θανατώσει τον γενναιότερο σκύλο τον φύλακα μιας μάνδρας τότε και όλην την μάνδρα των προβάτων δύναται ευκόλως να θανατώσει, (ιδέ τον ύποπτο θάνατο του Μακαριστού Χριστόδουλου, δηλ. 'σκοτώσανε' πρώτα, τον άξιο ποιμένα, και μετά μας κάμανε και εμάς σαν τα μούτρα τους, τα βλαστάρια της πολιτικής τα οποία μεγαλώσανε στο εξωτερικό αλλά και στο εσωτερικό, μετά την αντρεοπαπαντρεϊκή λαίλαπα, οι οποία είχε καταργήσει λόγο οκνηρίας, όλα τα προαναφερθέντα, δηλ. τους ισχυρότερους πύργους της Κοινωνίας μας. (σημειώνω δε ότι η γλώσσα ξεκίνησε να καταργείτε απ' τους γεροκαρμανλή και γ. ράλλη).

(Άλλα λελούδια αμύριστα.π.ε.). –

Επιστολή 62^α θ

«Ο Γόρδιος Δεσμός του Μ. Αλεξάνδρου»

Καλοπροαίρετα και με πίστη στην Θεία Πρόνοια η οποία οδήγησε τον Αλέξανδρο στις επιτυχίες του κατά την εκστρατεία του, για να προετοιμάσει με την ελληνική γλώσσα τους λαούς, προκειμένου να διαδοθεί η διδασκαλία του Κυρίου, καθ' ότι οι φιλάγαθες και φιλάρετες ρήσεις των αρχαίων ημών προγόνων, κρίνονται ηθικά και διδακτικά, προδρομικές της του Χριστού διδασκαλίας. (π.ε. = προσωπική εκδοχή, ερμηνεία).

Τι προκαταδεκνύει το σύμβολον του Γόρδιου δεσμού;

Μαρτυρεί αυτό, τον 'Γόρδιο Δεσμό' με τον οποίον ήταν και είναι προσδεδεμένος ο κάθε Άγιος και Μάρτυρας της Πίστεώς μας, οι οποίοι αρνούμενοι να αλλαξοπιστήσουν, τους έκοβαν ή ακόμη και σήμερα, τους κόβουν το κεφάλι με την μαχαίρα. Όπως και ο Αλέξανδρος, εις το αδύνατον του απολύσαι τον λεγόμενο Γόρδιο Δεσμό, απέκοψε αυτού το δέσιμο. Μέγα το δίδαγμα της ιστορίας, συνταυτιζόμενο, κατά συνειρμό με τους Μάρτυρές μας και του Αγίους μας και τους Ηρώές μας*».

(Γόρδιος Δεσμός λεγόταν ο δεσμός με τον οποίο έδενε το άρμα του ο Γόρδιος, πατέρας του Μίδα, και αρχαίου βασιλέα της Φρυγίας).

Διό ελέχθει: «Ό,τι δεν μπορεί να λυθεί, μπορεί να κοπεί, κατά τον Αριστόβουλο, ο οποίος συνόδευε τον Αλέξανδρο και ίσως να ήταν και αυτόπτης μάρτυς».

Ποία τα διδάγματα από την εκστρατεία του Μ. Αλεξάνδρου:

ζα) Μας ένωσε σαν Έλληνες έστω και με την βία,

διδάσκοντάς μας την Ομόνοια και την μεταξύ μας ειρήνη.

{Δια Χριστόν: «Ειρήνη υμίν» και «αγαπάτε αλλήλους»}.

β) Μας διδάσκει διά του Βουκεφάλα, (άξιο ζωντανό να φέρει

άξιον στην ράχην του, προς επιτέλεση άξιου έργου), δηλ. ότι

είμαστε λαός άξιος, και μπορούμε από Θεού, αρκεί να το

πιστέψουμε κι εμείς, ότι μπορούμε να φέρομε την Ορθόδοξη

διδασκαλία Του, με το πνεύμα μας, εις όλην την

ανθρωπότητα· αλλά φοβόμαστε τον ίσκιο μας, την αξιότητά

μας μας· αλλά όταν ο Βουκεφάλας κοίταζε προς τον Ήλιο

(προς τον Θεό) πήρε τον Αλέξανδρο (το πνεύμα το ελληνικό –

την γλώσσα), στην πλάτη και τον οδήγησε σε θριάμβους.

(όπως και εμείς σαν λαός, αφού εμπιστευτούμε τα πάντα στον

Θεό, θα καταφέρομε να καταφωτίσωμε τον κόσμο όλον,

μέχρι τα πέρατα κάθε καλύβης).

γ) Με το ξύλο του σκιάχτρου, το οποίον μόλις το κοίταζε ο

Αλέξανδρος, ίδρωσε. (Προμηνίει το ξύλον του Σταυρού, επί

του οποίου θα εκτυληχθεί το μέγα μυστήριο της αγάπης του

Κυρίου, προς ημάς, διά της σταυρώσεώς Του,.π.ε.)

δ) Καθαρίζοντας την πηγή από όπου έπαιρναν νερό οι στρατιώτες του, βρήκε στο βάθος της πηγής μεταλλική πλάκα με παλαιά γραφή. (προμηνιόντας την Πηγήν της Ζωής και την Καινήν Διαθήκη.π.ε.)

ε) *Τέτοιος Δεσμός είναι το δέσιμο των Μαρτύρων, των Αγίων και των Ηρώων μας, με την πίστη προς τον Θεό και τα ιδανικά της Φυλής μας, τα οποία μη απαρνούμενοι μπροστά στον εχθρό, προτιμούσαν και προτιμούν, τον αποκεφαλισμό, διά της σπάθης, όπως έκοψε και ο Αλέξανδρος, τον Γόρδιο Δεσμό.

στ) Ο διαμελισμός της αυτοκρατορίας στους στρατηγούς, διδάσκει τον διαμερισμό των ιματίων του Κυρίου, και ο θάνατος του Μ. Αλεξάνδρου, διδάσκει ότι με την διαίρεση έρχεται και η διάλυση της κάθε προσπάθειας κράτους ή κοινωνίας ή ατόμων, από όπου προέρχεται, και η λεγόμενη σύγχυση, όπως συνέβει και με τους Αγ. Αποστόλους μετά την σταύρωση του Κυρίου. Αλλά ουαί στον λαό που θα επικρατήσει η σύγχυση· εάν δε και εν στρατεύματι, Ουαί τω στρατεύματι.

Αλλά παράλληλα θα σημειώσουμε και τον πειρασμό στον οποίον υπέκυψε ο Μ. Αλέξανδρος, εξ αιτίας του οποίου και έχασε την ζωή του. Μέγας ο Αλέξανδρος, μέγας και ο πειρασμός και μείζων η ζημία, διό λένουν οι Αγ. Γραφές μας: «Τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα», δηλ στον πιο ισχυρό, θα είναι και πιο μεγάλος ο πειρασμός από τον ακατονόμαστο, και όπως οι εχθροί (οι πειρασμοί), φροντίζουν να γκρεμίσουν πρώτα του ισχυρούς πύργους, γιατί μετά συμπαρασύρονται και οι πιο αδύνατοι, έτσι και στον Μ. Αλέξανδρο, υπέκυψε εις τον πειρασμό να κάνει μπάνιο ιδρωμένος, και να πεθάνει εξ αιτίας αυτού ... (Μέγας ο Αλέξανδρος, μέγας και ο πειρασμός και μείζων και η ζημία...) αλλά τρισεγγίστη και η ωφέλεια εκ της μη υποταγής εις αυτόν, δηλ. να μην εκτελέσει την εκστρατεία), όπως και η μη υποταγή του Κυρίου, εις τον ακατονόμαστον, προς τον και είπεν, «ήπαγε οπίσω μου σατα νά». ζ'.) «Ο θάνατος του Μ. Αλεξάνδρου στα 33 του χρόνια, η σταύρωση του Κυρίου στα 33 Του, χρόνια».

η'.) «Η αγωνία του Μ. Αλεξάνδρου να απλώσει τον Ελληνισμό και δι' αυτού τον πολιτισμό, να και η αγάπη του Κυρίου, διά της θυσίας, ίνα σώσει τον άνθρωπον».

θ'.) «Εκ της Θείας Πρόνοιας πέτρα του πολιτισμού ο Ελληνισμός· πέτρα του Χριστιανισμού, ο Χριστός».

ι'.) Μέγας ο ένας, Τρισεγγίστος ο Έτερος». —

Επιστολή 63^η Θ

Απλή Καθαρεύουσα

«Να κατεβάσουμε απ' τα ράφια και απ' τα χρονοντούλαπα, που μας μάθανε οι τσαρλατάνοι, την κανονική γλώσσα μας, την απλή καθαρεύουσα, που καλλιεργεί το μυαλό και παρά-γει σοφούς και όχι μόσχους), για την αναστύλωση του πνεύματος και την επανάρθρωση σωστά του προφορικού και γραπτού λόγου, για να αφυπνίσουμε απ' την πνευματική νάρκωση – πνευματική καταστολή, την οποίαν έχουμε επιβάλλει στη νεολαία μας· αλλά και να ξαναβάνουμε ως πρώτο άκουσμα μουσικό, τον ήχο του Ελληνικού μπουζουκιού, που μιλάει για την ψυχή του Έλληνα, ώστε το εγέρθητι του Κυρίου προς τον παράλυτο, να είναι και για την ψυχή μας ένα νέο εγερτήριο σάλπισμα της υπνότουσας ελληνικής καρδιάς, και να γυρίσουμε πάλι πίσω, ηθικά μκαι πνευματικά, στην γειτονιά του χωριού, στην αλάνα της πόλης, στην Εκκλησία της ενορίας, ώστε να μπορέσουμε να ξαναγίνουμε φάρος Θεϊκός, και οδηγός του κόσμου, όπως το πάλαι ποτέ.

Γι' αυτό είμαστε εδώ, από τον Θεό. γνώσεσθαι ότι πηγή που δεν έχει νερό, παύει να λέγεται πηγή, και Ελλάδα χωρίς Έλληνες, θα πάψει να λέγεται Ελλάς.

Μην ακούτε αυτούς που την Ελλάδα εμίσησαν, και την αιματοκύλησαν, ξένους και ντόπιους, αλλά πρώτον εις τα καθ' ημάς τον Θεόν όψεσθαι.

Δεν είναι σοβινισμός ούτε εθνικισμός αυτό. Είναι των εκατομμυρίων Αγίων, Ηρώων και Μαρτύρων, υπαγορευτικός λόγος, και ο λόγος των είναι παρά Θεού, και Θεού λόγον είμαστε ταγμένοι να υπηρετήσουμε, ίνα υπάρξει και έργον εις Αυτόν αρεστόν. Και το καλόν έργο ακολούθως θα παράξει τον καλόν πάσης έννοιας λόγον, και έτσι θα δημιουργηθεί μια αλυσωτή σπορά και συγκομιδή.

Βοήθησέ μας Θεέ μου, γιατί Συ μόνο ξέρεις και μόνο Συ μπορείς, να δικαιώνεις, να συγχωρείς, αλλά και να τιμωρείς. –

Επιστολή 64^η Θ

Τον παλαιόν άνθρωπον απεκδύσασθαι.

«Ας πάψουμε να σκοτώνουμε παντί τρόπω, ο ένας τον άλλον, ας σταματήσουμε να τρώμε εν παντί κόπω, ο ένας τον άλλον, ας τελειώνουμε με την αγωνία μας, πως να κάψουμε ο ένας τον άλλον, και ας πάψουμε ψιθυριστά, να θάβομε ο ένας τον άλλον· διό, Θεόν ενεδύσαθε, για έναν κόσμον Άλλον, τον παλαιόν άνθρωπον απεκδύσασθαι.

Το δε έσχατον αίσχος, της προδοσίας, Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, καθίσταται καταφανές, από την δεινή κατάντια εις ην περιήλθαμε, και μαζί με εμάς όλος ο κόσμος, γιατί μόνοι μας λόγω αριστεροσύνης αφήσαμε να δολοφονηθούν τα άγια και ιερά της ιστορίας μας, της ευλογίας μας, της παρακαταθήκης μας, να σβήσουμε τους φάρους και τους οδοδείκτες της ζωής μας, και περιήλθαμε εις την εσχάτην των καταστάσεων, και με ράκη περιφέρομε την Ελλάδα μας, επειδή κάποια βόδια διά του τσαρλατανισμού, κατάφεραν να γίνουν πρωθυπουργοί, και δεν τους έφτασε αυτό, αλλά θέλησαν να αφήσουν και την σφραγίδα της κατάρας του περάσματός τους, διά του πως ποθούν τον τόπο να δουν, δείγμα της ψυχής και του πνεύματός τους. —

Επιστολή 65^η Θ

(ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΩΝ ΑΓΡΑΦΩΝ)
ΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΟΙ ΟΣΙΟΙ ΤΟΥ
ΕΛΛΗΝΟΜΟΥΣΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΓΡΑΦΩΝ

Υπό τοῦ Γέροντος Μαζίμου Ἰβηρίτου

Εἶναι πανθομολογούμενον, ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί ἡ Ἑλληνική Παιδεία δέν δύνανται νά νοηθοῦν κεχωρισμένως. Ἡ μία προϋποθέτει καί συμπληροῖ τήν ἄλλην. Αὐται αἱ δύο ἀκατάβλητοι δυνάμεις ἐστήριξαν καί διέσωσαν τό Ἔθνος μας κατά τήν μακραίωνα ἐκείνην περίοδον τῆς δοκιμασίας του, ἀλλά συγχρόνως προδιέγραψαν καί τήν μελλοντικήν ἱστορικήν του πορείαν. Μόνον ξένοι πρός τήν Ἑλληνικήν νοοτροπίαν καί πραγματικότητα, ἐξυπηρετοῦντες ἄλλας σκοπιμότητας καί ξένα συμφέροντα, δέν ἤμποροῦν ἢ μᾶλλον καί δέν ἐπιθυμοῦν νά κατανοήσουν τήν σημασίαν καί τήν ἀναγκαιότητα ὑπάρξεως καί συζεύξεως τῶν δύο τούτων παραγόντων διά τήν Πατρίδα μας, ἣτινα συνθέτουν εἰς τελευταίαν ἀνάλυσιν τήν Ἐθνικήν μας ὑπόστασιν καί ταυτότητα. Ἐνδεικτικόν, ἐκτός τῶν ἄλλων, εἶναι τό γεγονός, ὅτι οἱ πλεῖστοι Διδάσκαλοι τοῦ Γένους μας κατά τήν περίοδον τῆς δουλείας ἦσαν κληρικοί ἢ τιτλοῦχοι τῆς ἡμετέρας Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐν προκειμένῳ, μεγάλην πνευματικήν σφραγίδα καί Ἐθνικήν παρακαταθήκην ἀφῆκεν εἰς τά ἀπόκρημνα ὄρη τῶν Ἀγράφων καί εἰς τήν λοιπήν ὀρεινήν Εὐρυτανίαν ὁ Ὅσιος Εὐγένιος Γιαννούλης ὁ Αἰτωλός· ὅστις, μεταξύ τῶν ἄλλων, πρῶτος ἰδρυσε καί τήν ὀνομαστήν Σχολήν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (Γούβης) τῶν Μεγάλων Βρανιανῶν Ἀγράφων [= νῦν Βραγγιανῶν Εὐρυτανίας] κατά τό πρῶτον ἥμισυ τοῦ 17ου αἰῶνος (1650), πρός ἀνωτέραν μόρφωσιν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Πρόκειται διά τό περιώνυμον «Ἑλληνομουσεῖον τῶν Ἀγράφων», ἡ προσφορά τοῦ ὁποίου εἶναι ἀνεκτίμητος. Εἰς τήν Σχολήν ταύτην παρηκολούθησε μαθήματα καί ὁ Διδάχος τοῦ Γένους Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός (1714-1779).

Ὁ Ὅσιος Εὐγένιος [Γιαννούλης ἢ Ἰωαννούλης] ὁ Αἰτωλός (1597-1682) κατήγετο ἐκ τοῦ Μεγάλου Λένδρου Ἀποκόρου Τριχωνίας καί θεωρεῖται εἰς ἐκ τῶν πλέον ἀξιολόγων κληρικῶν καί λογιωτάτων τοῦ Γένους, τοῦ ὁποίου μεγίστη ὑπῆρξεν ἡ συμβολή εἰς τήν ἀναγέννησιν τῆς Παιδείας κατά τούς σκοτεινοῦς καί δεινοῦς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. Ἐπί τό γενικώτερον, εἰς τήν πρωτοβουλίαν αὐτοῦ ὀφείλεται ἡ ἰδρυσις τῶν περιφήμων «Σχολῶν τῶν Ἀγράφων». Ὁ ἴδιος ἀνέλαβε τήν διεύθυνσιν πολλῶν ἐξ αὐτῶν καί ἡ ὅλη δραῖσίς του ὑπῆρξε ποικίλη καί κοινωφελής.

Εἰς τὸν ῥηθέντα περιληπτικὸν τίτλον «Σχολαί τῶν Ἀγράφων», ὑπῆγοντο διὰ τὴν ἀνωτέρω μόρφωσιν: τοῦ Καρπενησίου, τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (Γούβης) Μεγάλων Βρανιανῶν, τοῦ Φουρνᾶ καὶ τοῦ Προυσοῦ, ἔνθα ἐδιδάσκοντο ἡ ἀρχαία ἐλληνικὴ γλῶσσα καὶ ἡ ποιητικὴ (ἥτοι, μετάφρασις καὶ ἐξήγησις τῶν ἔργων τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γραμματείας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ὕμνολογίας καὶ φιλολογίας), τὰ γραμματικά (ἥτοι, γραμματικὴ καὶ συντακτικόν), τὰ λατινικά, ἡ θεολογία, ἡ φιλοσοφία καὶ ἡ ῥητορικὴ. Διὰ δὲ τὰ κοινὰ γράμματα: τοῦ Καρπενησίου, τῆς Ἀγίας Τριάδος Κτημενίων, τῆς Βράχας Κτημενίων, τοῦ Κερασχωρίου ἢ Κερασόβου Ἀγραίων, τῆς Ἱ. Μονῆς Τατάρνης Ἀγραίων, τοῦ Μεγάλου Χωρίου Καρπενησίου, τοῦ Νεοχωρίου Τυμφρηστοῦ Φθιώτιδος, τῆς Καστανέας Ἀγράφων καὶ τῆς Πενδίνης Ἀγράφων. Εἰς τὰς Σχολὰς Καρπενησίου καὶ Βρανιανῶν ἐδιδάσκετο ἐν μέρει καὶ ἡ στοιχειώδης ἰατρικὴ. Σχολεῖα βεβαίως διὰ τὰ κοινὰ γράμματα, ἐκτός τῶν ἀνωτέρω, ἐλειτούργουν ἀσφαλῶς καὶ εἰς ἕτερα χωρία, κατὰ τὴν περίοδον τῆς Ὀθωμανικῆς κυριαρχίας.

Εἰς τὴν χορείαν τῶν μαθητῶν τοῦ Ὁσίου Εὐγενίου τοῦ Αἰτωλοῦ συγκαταλέγεται καὶ ὁ Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ πεντάκις πατριαρχεύσας Διονύσιος Μουσελίμης (μεταξὺ τῶν ἐτῶν 1671-1694). Ὁ Πατριάρχης ΚΠόλεως Διονύσιος Δ΄ ὁ Μουσελίμης, ὁ ἐπωνυμούμενος καὶ Βυζάντιος διὰ τὴν καταγωγὴν του, ὑπῆρξε λόγιος καὶ ἰκανὸς Πατριάρχης, ἐραστὴς τῆς σοφίας, μανιώδης συλλέκτης βιβλίων, καὶ μέγας δωρητὴς τῆς Ἱ. Μονῆς Ἰβήρων.

Ὁ Ὁσιος Εὐγένιος ὁ Αἰτωλὸς ἔγραψε διάφορα θρησκευτικὰ συντάγματα καὶ λόγους, καθὼς καὶ τὸν Βίον Κυρίλλου τοῦ Λουκάρεως ὡς Ἀγίου. Ἐκοιμήθη δὲ ὁ Ὁσιος ἐν προβεβηκυῖα ἡλικίᾳ τὸ 1682 εἰς τὴν παρὰ τὰ Βρανιανᾶ Ἱ. Μονὴν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (Γούβης), ἔνθα καὶ ἐτάφη. Ἡ εἰς Ὁσιον ἀνακήρυξις αὐτοῦ ἐγένετο μέ τὴν ὑπ' ἀριθ. 346/1.7.1982 Πατριαρχικὴν Πρᾶξιν· τιμωμένου ἐφεξῆς τὴν 5 Αὐγούστου ἐκάστου ἔτους.

Ὁμολογουμένως, ἅπαντα ἡ περιοχὴ τῶν Ἀγράφων κατέστη τῷ καιρῷ ἐκείνῳ φυτώριον μιᾶς πλειάδος Διδασκάλων, λογίων καὶ συγγραφέων, οἵτινες προσέφερον τὰ φῶτα αὐτῶν εἰς τὸν ὑπόδουλον Ἑλληνισμόν. Κυριώτεροι δὲ ἐξ αὐτῶν μετὰ τὸν Ὁσιον Εὐγένιον τὸν Αἰτωλὸν ἦσαν:

α) Ὁ κοινὸς τοῦ Ἀγίου Ὅρους Πνευματικὸς **Ἱερομόναχος Κύριλλος ἐκ Φουρνᾶ** τῶν Ἀγράφων, ὅστις ἐδίδαξεν ἀπὸ τοῦ 1763 μέχρι τοῦ 1769 εἰς τὴν Κοζάνην καὶ ἦτο «εἰδήμων τῶν λογικῶν τεχνῶν καὶ ἐπιστημῶν».

β) Ὁ **Ἀναστάσιος Γόρδιος (1654-1729)**, ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὰ Μεγάλα Βρανιανὰ τῶν Ἀγράφων καὶ ἦτο εἷς ἐκ τῶν σπουδαιότερων Διδασκάλων τοῦ Γένους, θεωρούμενος ὡς ὁ «διασημότερος» τῶν μαθητῶν τοῦ Ὁσίου Εὐγενίου τοῦ Αἰτωλοῦ, καὶ ὡς ὁ «σοφώτατος» καὶ ὀσιώτατος

Μοναχός τῶν λογίων τῆς ἐποχῆς του. Ἀπό τοῦ 1662-1664 ἐσπούδασεν εἰς τὴν ἐκεῖσε Σχολὴν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (Γούβης). Πέραν τούτου μετέβη καὶ εἰς τὴν Πάδοβαν, ἔνθα «ἠκροάσατο τῶν ἐν Ἰταλίᾳ σοφῶν». Φέρεται ὅτι ἐδίδαξεν εἰς τὰ Τρίκαλα, Καρπενήσιον καὶ Αἰτωλικόν, καὶ ἀπὸ τοῦ 1710 μέχρι τῆς τελευτῆς του τὸ 1729 ἐδίδαξεν εἰς τὴν Σχολὴν τῆς γενετείρας του. Πολλοὶ ἐκ τῶν μαθητῶν του διέπρεψαν εἰς ἄλλας Σχολὰς ὡς ἄξιοι Διδάσκαλοι. Ὁ ἴδιος, ἐκ παραλλήλου μὲ τὸ ἔργον του ὡς Διδασκάλου, ὑπῆρξε καὶ συγγραφεὺς ἐνδιαφερόντων ἔργων, κατὰ τὸ πλεῖστον θεολογικοῦ περιεχομένου.

Αἱ πλούσιαι διὰ τὰς πληροφορίας των ἐπιστολαὶ του ὑπερβαίνουν τὰς 750. Ἀφῆκεν ἐπίσης καὶ ἐνδιαφέροντα ἐπιγράμματα εἰς ἀρχαίαν γλῶσσαν. Εἰς αὐτόν ὀφείλεται καὶ ἡ λαοφιλὴς βιογραφία τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνος, Μητροπολίτου Λαρίσης (1490-1541), συμπεριληφθεῖσα εἰς τὰς ἐκδόσεις τῆς Ἀκολουθίας τοῦ Ἁγίου (1703, 1759) ἐν Βουκουρεστίῳ καὶ ἐν ἔτει 1797 ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν Πουλίου ἐν Βιέννῃ. Ἡ αὐτὴ Ἀκολουθία ἐξεδόθη ἐν ἔτεσι 1800 καὶ 1821 ἐν ΚΠόλει. Ἐν ἐκ τῶν ἀξιολογωτέρων ἔργων αὐτοῦ εἶναι ὁ «Βίος τοῦ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γενομένου σοφωτάτου τε καὶ ἱερολογιωτάτου ἐν ἱερομονάχοις κύρ Εὐγενίου Ἰωαννουλίου τοῦ ἐξ Αἰτωλίας...», εἰς ἀρχαῖζουσιν γλῶσσαν. Ἔργα του τινὰ ἐξεδόθησαν ἐν Λειψίᾳ καὶ Μοσχόπολει, ἀπὸ δὲ τὸν Σάθαν ὁ ἀνωτέρω «Βίος τοῦ Εὐγενίου....» ἐν Βενετίᾳ. Ὁ Ἀναστάσιος Γόρδιος ἐτάφη καὶ οὗτος εἰς τὴν Ἱ. Μονὴν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (Γούβης), εἰς τὸν νάρθηκα τοῦ Κεντρικοῦ Ἱ. Ναοῦ, ἐγγὺς τοῦ Ὁσίου Εὐγενίου τοῦ Αἰτωλοῦ· ἀπέβη δὲ τὸ τρίτον μέλος τῆς ἡρωϊκῆς τριανδρίας: Εὐγένιος, Γόρδιος, Θεοφάνης.

Ἡ εὐωδιάζουσα τιμία κάρα τοῦ Ἀναστασίου Γορδίου καὶ τὰ πλεῖστα θαύματα, τὰ ὅποια ἐπιτελεῖ ἰδίᾳ κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ἀποτελοῦν θεῖον προμήνυμα τῆς ἐν εὐθέτῳ χρόνῳ ἁγιοκατατάξεως αὐτοῦ. Ἦδη, ἀπὸ καιροῦ ἐπιχειρεῖται ἡ συγκέντρωσις γνωστῶν καὶ ἀγνώστων θαυμαστῶν σημείων τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ πρὸς δόξαν Θεοῦ.

γ) Ὁ Νικόλαος Ἀγραφιῳτῆς, ὅστις συνέγραψεν «Ἑλλήνων ἱατρῶν, παλαιῶν τε καὶ μεταγενεστέρων, ἱατρικὴν ἐπιτομήν».

δ) Ὁ Δημήτριος Πολύζος [=Χατζῆ Πολύζος ἢ Χατζῆ Πολύζου ἢ Χατζῆ Πολυζῶη], ὀνομαστός Διδάσκαλος τοῦ Γένους καὶ ὁμοχώριος τοῦ Ἀναστασίου Γορδίου, μαθητεύσας εἰς τὴν Σχολὴν τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (Γούβης) τῶν Μεγάλων Βραβιανῶν Ἀγράφων. Ὁ λόγιος οὗτος Βραβιανίτης Διδάσκαλος ἦτο ἄριστος γνώστης εἰς τὰ γραμματικά καὶ ποιητικά. Ἐχρημάτισε δὲ κατ' αὐτόν («Τὸ παρὸν βιβλιάριον...», σελ. 3) 'πλούσιος Μαθητῶν Διδάσκαλος' ἐν τῷ ἐξωτερικῷ πρῶτον καὶ εἶτα ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς χώρας, καθὼς καὶ Σχολάρχης εἰς ὀνομαστάς Σχολὰς τῆς ἐποχῆς του. Ἐξ ὧν γνωρίζομεν, ἐν τῷ ἐξωτερικῷ

ἐδίδαζεν εἰς τὰς Σχολὰς τῶν Ἑλληνικῶν Κοινοτήτων: Τεργέστης (Ιταλίας), Βιέννης (Αὐστρίας), Πέστης (Οὐγγαρίας) καὶ Βλαχομπογδανίας ἢ Μολδοβλαχίας (Ρουμανίας)· ἐν δὲ τῷ ἐσωτερικῷ, εἰς τὰς Σχολὰς: Ἀθωνιάδος, Ὑδρας, Τήνου καὶ Καρπενησίου, παραδίδων ἐκ παραλλήλου καὶ ἰδιωτικά μαθήματα.

ε) Ὁ Σέργιος Μακραῖος, ἐξάδελφος τοῦ ἐκ Φουρνᾶ τῶν Ἀγράφων Τερομονάχου Κυρίλλου, ὅστις διηύθυνεν ἐπὶ 19 ἔτη τὴν ἐν ΚΠόλει Φιλοσοφικὴν Σχολήν, ἰδρυθεῖσαν τὸ 1711.

Μετά τὴν κοίμησιν τοῦ Ὁσίου Εὐγενίου τοῦ Αἰτωλοῦ († 5 Αὐγούστου 1682), ἰδρυτοῦ τῆς περιωνύμου Σχολῆς τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς (Γούβης) τῶν Μεγάλων Βραβιανῶν Ἀγράφων, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς κώμης καταγόμενος ἡγαπημένος μαθητὴς τοῦ Ἀναστάσιος Γόρδιος συνέχισε τὸ διδακτικὸν αὐτοῦ ἔργον μέχρι τῆς τελευτῆς του. Ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι Διδάσκαλοι τῆς Σχολῆς συνέχισαν μετ' αὐτόν τὸ ἔργον εἰς τὴν Σχολήν ταύτην, ὅπως: ὁ Νικόλας Μαζαράκης, ὁ ἐκ Τροβάτου Σάββας ὁ ἡγιασμένος, ὁ Δαμασκηνός Ἀγγελοκαστρίτης, ὁ ἱστοριογράφος μαθητὴς τοῦ Ἀναστασίου Γορδίου Θεοφάνης ἐκ Φουρνᾶ Ἀγράφων, ὁ μαθητὴς τοῦ Θεοφάνους Χρῦσανθος ὁ Αἰτωλός [= αὐτάδελφος τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ] καὶ ὁ Βραβιανίτης Διδάσκαλος τοῦ Γένους Δημήτριος Χατζῆ Πολύζου (πρβλ. Μοναχοῦ Μαξίμου Ἰβηρίτου: Ὁ Διδάσκαλος τοῦ Γένους Δημήτριος Χατζῆ Πολύζου ἐκ Μεγάλων Βραβιανῶν Ἀγράφων..., ἐκδοθέν φιλοτίμῳ δαπάνῃ τῆς Ἑνορίας τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Μεγάλων Βραβιανῶν Εὐρυτανίας, Ἅγιον Ὅρος Ἄθω 2019).

[Ἐπὶ τῇ Ἡμερίδι εἰς τὰ Μεγάλα Βραβιανὰ Εὐρυτανίας τὴν 25 Ἰουλίου 2020 ν.ή.]

Ορθόδοξος Τύπος 4/9/2020, σελ.1^η

Α' Κορ. ιστ' 13-14): «Στήκετε ἐν τῇ πίστει»**† Ἐπισκόπου Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, Μητροπολίτου Φλωρίνης**

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, καὶ πάλι ὁ Παῦλος μιλάει. Ἄς τὸν ἀκούσουμε. Εἶναι σὰν ν' ἀκοῦμε τὸν ἴδιο τὸ Χριστό. Γιατί στόμα τοῦ Χριστοῦ ἦταν ὁ Παῦλος. Δὲν ἔλεγε τίποτε πὺν νὰ εἶναι ἔξω ἀπ' τὴ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Κήρυττε μὲ πίστι. Τὰ λόγια του ἔβγαιναν ἀπ' τὸ στόμα του σὰν φωτιά, πὺν πέφτει μέσ' στ' ἀγκάθια καὶ τὰ καίει. Πόθος του ἦταν, νὰ κηρυχθῇ ὡς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου τὸ Εὐαγγέλιο. Πόθος του ἦταν, νὰ φύγῃ τὸ σκοτάδι καὶ νὰ ῥθῇ τὸ φῶς. Πόθος του ἦταν, νὰ νικήσῃ καὶ νὰ θριαμβεύσῃ παντοῦ ὁ Χριστός.

Ὁ Παῦλος βρισκόταν πάντα σὲ πόλεμο. Ἔδινε καθημερινὰ μάχες καὶ καλοῦσε τοὺς χριστιανοὺς ν' ἀγωνιστοῦν κι αὐτοὶ κάτω ἀπ' τὴν ἐνδοξη σημαία τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ νικήσουν τὸν ἐχθρό. Κανένας νὰ μὴ ἐγκαταλείψῃ τὴν ἱερὰ παράταξη. Κανένας νὰ μὴ φοβηθῇ. Κανένας νὰ μὴ πετάξῃ τὰ ὅπλα καὶ γίνῃ λιποτάκτης. Κανένας νὰ μὴ προδώσῃ τὸ Χριστό.

...Πέντε παραγγέλματα τοῦ Παύλου ἀκούγονται στὸ σημερινὸ Ἀπόστολο. **«Γρηγορεῖτε»** εἶναι τὸ πρῶτο παράγγελμα. **«Στήκετε ἐν τῇ πίστει»** εἶναι τὸ δεύτερο. **«Ἀνδρίζεσθε»** εἶναι τὸ τρίτο. **«Κραταιοῦσθε»** εἶναι τὸ τέταρτο. **«Πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω»** εἶναι τὸ πέμπτο παράγγελμα. Θεόπνευστα ὅλα τὰ παραγγέλματα. Εἶναι παραγγέλματα πὺν ἀπευθύνονται σ' ὅλους τοὺς χριστιανοὺς ὅλων τῶν ἐποχῶν καὶ ὅλων τῶν αἰώνων. **Ἐὰν τὰ ἐφάρμοζαν ὅλοι οἱ χριστιανοί, ἡ χριστιανικὴ παράταξις θα ἦταν ἀήττητη.** Ὅλοι στὸν ἱερὸ ἀγῶνα! Ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ Παύλου. Κι ὅπως ἓνας γενναῖος στρατηγὸς τὴν ὥρα τῆς μάχης δὲν κοιμᾶται, ἀλλὰ τρέχει παντοῦ καὶ ἐπισκέπτεται τὸ στρατὸ καὶ φτάνει μέχρι τὴν πρώτη γραμμὴ καὶ ἐνθαρρύνει τοὺς στρατιῶτες, ἔτσι κάνει κι ὁ Παῦλος. Εἶναι κι αὐτὸς στρατηγός. Ἀλλὰ τί στρατηγός! Στρατηγὸς ἀσύγκριτα ἀνώτερος ἀπὸ κάθε ἄλλο στρατηγό. Εἶναι πνευματικὸς στρατηγός. Ὁ λόγος πὺν κηρύττει εἶναι τὸ σπαθί του· σπαθὶ κοφτερό, πὺν δὲν κόβει κεφάλια ἀνθρώπων, ἀλλ' ἀκονισμένο καὶ ἀστραφτερὸ νικᾷ καὶ συντρίβει κάθε σατανικὴ ἀντίσταση. Κι ὅπως ὁ στρατηγὸς δίνει παραγγέλματα, ἔτσι κι ὁ Παῦλος δίνει παραγγέλματα, πὺν πρέπει οἱ χριστιανοὶ νὰ τὰ ἐκτελέσουν, ἂν θέλουν νὰ νικήσουν καὶ νὰ θριαμβεύσουν. Τὰ λόγια, πὺν εἶπε ὁ Χριστὸς καὶ κήρυξαν οἱ Ἀπόστολοι καὶ εἶναι γραμμένα στὴν Ἀγία Γραφή, αὐτὰ τὰ λόγια εἶναι ἑκατὸ τοῖς ἑκατὸ ἀληθινὰ καὶ θὰ ἔπρεπε στὰ λόγια αὐτὰ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη. **Θὰ ἔπρεπε νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς ἰατρός, πὺν μπορεῖ νὰ τοὺς θεραπεύσῃ ἀπὸ τὴν τρομερὴ ἀρρώστια πὺν λέγεται ἁμαρτία.** Νὰ πιστεύουν ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ μοναδικὸς ὁδηγός, πὺν μὲ ἀσφάλεια μπορεῖ νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ ἀπὸ τὴ γῆ στὸν οὐρανό. Νὰ πιστεύουν πὺς ὅτι δώσουν γιὰ τὸ Χριστό, καὶ μία ἀκόμη δραχμὴ, δὲν θὰ χαθῇ, ἀλλὰ θὰ πολλαπλασιασθῇ. Καμμιά τράπεζα δὲν εἶναι τόσο ἀσφαλὴς καὶ δὲν δίνει τόσο μεγάλο τόκο, ὅσο ἡ τράπεζα πὺν ἔχει ἀνοίξει ὁ Χριστὸς καὶ λέγεται ἐλεημοσύνη.

*Ἀλλ' ἐδῶ εἶναι τὸ τραγικό. Ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι δίνουν πίστη σὲ ὅλους καὶ σὲ ὅλα, δὲν δίνουν πίστη στὸν Θεό! Κι ὅσο πλησιάζει τὸ τέλος τοῦ κόσμου, οἱ ἄπιστοι γίνονται πιὸ πολλοὶ καὶ μὲ πιὸ μεγάλο φανατισμὸ πολεμοῦν τὸ χριστιανισμὸ. Οἱ ἄπιστοι ἔχουν μανία νὰ ξερριζώσουν ἀπ' τὶς καρδιὲς ὅλων καὶ τῶν μικρῶν ἀκόμη παιδιῶν, τὴν πίστη στὸ Χριστό. Ὑπῆρχαν, ἀγαπητοί μου, στὴν ἐποχὴ τοῦ Παύλου ἄνθρωποι ποὺ πολεμοῦσαν τὴν πίστη. Ἀλλ' ὑπάρχουν καὶ σήμερα αὐτοὶ ποὺ πολεμοῦν τὴν πίστη. Ἀπιστία στὸ Χριστό, στὸν ἀληθινὸ Θεό, εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἁμαρτία, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ μεγάλη συμφορά. Χίλιες φορὲς προτιμότερο νὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος, παρὰ νὰ σβήσῃ μέσ' ἀπ' τὶς καρδιὲς ἡ πίστη στὸ Χριστό. Ὁ Χριστὸς δὲν ἔχει νὰ σᾶς ὠφελήσῃ τίποτα, λένε οἱ ἄπιστοι. Καὶ δυστυχῶς πολλοί, ποὺ τοὺς ἀκοῦνε, χάνουν τὴν πίστη τους, φεύγουν ἀπ' τὸ Χριστό, καὶ πηγαίνουν σ' αὐτοὺς τοὺς ψεῦτες, τοὺς ἀπατεῶνες καὶ τοὺς ἐκμεταλλευτές. **Πιστεῦετε στοὺς μάγους καὶ στὶς μάγισσες, πιστεῦετε στοὺς ἀνθρώπους, στὶς ἡδονές, στὴν ἐπιστήμη, στὸν μαμωνᾶ, πιστεῦετε σ' ὅλους τοὺς διαβόλους, ἀλλὰ στὸ Χριστὸ ὄχι. Κόλασις αἰῶνια μᾶς περιμένει. Κακὸ τέλος θὰ ἔχουν. Χίλιες φορὲς εἶναι προτιμότερο νὰ σβήσῃ ὁ ἥλιος, παρὰ νὰ σβήσῃ ἡ πίστη στὸν Χριστὸ μέσα ἀπὸ τὶς καρδιές μας.***

Γι' αὐτὸ καὶ ὅσοι ἀπὸ μᾶς ποὺ ζοῦμε στὸν αἰῶνα αὐτὸ τῆς ἀπιστίας καὶ τῆς διαφθορᾶς θέλουμε νὰ μείνουμε κοντὰ στὸ Χριστὸ καὶ τὴν ἀγία τοῦ Ἐκκλησίας, τὴν Ὁρθόδοξο Ἐκκλησία, ποὺ κρατεῖ καθαρὴ καὶ ἀνόθευτη τὴ διδασκαλία Του, ἃς προσέχουμε πολὺ, καὶ ποτὲ νὰ μὴ ξεχνᾶμε τὸ οὐράνιο παράγγελμα τοῦ Παύλου «Στήκετε ἐν τῇ πίστει», «γρηγορεῖτε», «ἀνδρίξεσθε, κραταιοῦσθε» καὶ «πάντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω». Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζῇ καὶ ἀναπνέει τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς πίστεως καὶ τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ αἰσθάνεται μιὰ βεβαιότητα ὅτι ἀνήκει στὸν Χριστό, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι κοντά Του καὶ τὸν ἀγαπάει καὶ δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψει. Αὐτὴ εἶναι ἡ σχέση καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πιστοῦ μὲ τὸν Χριστό, ποὺ συνδέει τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν Θεό, καὶ αὐτὴ ἡ ἔνωσις ὀνομάζεται γάμος τοῦ Χριστοῦ μὲ τὴν Ἐκκλησία Του. Ὁ Χριστὸς μένει πιστὸς στὴν ἀγάπῃ Του. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ πιστοῦ χαίρεται καὶ ἀγάλλεται ὥσάν μία πρόγευση τῆς μεγάλης ἐκείνης χαρᾶς, τὴν ὁποία θὰ ἀπολαύσουν οἱ πιστοὶ στὴν ἄλλη ζωὴ. Ἐκεῖ, στὴν ἄλλη, στὴν μακαρία ζωὴ θὰ γίνῃ ὁ γάμος τοῦ Χριστοῦ μὲ τὶς ψυχές ποὺ τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν ἐλάτρευσαν, πάνω ἀπ' ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ τὰ πράγματα στὴν ἐδῶ ζωὴ. Θὰ εἶναι γάμος πνευματικὸς καὶ ἀφάνταστος σὲ μεγαλοπρέπεια, καὶ κανεὶς πιά δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ χωρίσῃ τὶς ψυχὲς αὐτὲς ἀπ' τὸν Χριστό. Ἐδῶ οἱ πιστοὶ ἔχουν τὸν ἀρραβῶνα, ἐκεῖ ὅμως θὰ εἶναι ὁ γάμος. Κι αὐτὰ εἶναι πράγματα ἱερὰ καὶ βέβαια. Δὲν εἶναι ὄνειρα καὶ παραμύθια, ὅπως λέγουν οἱ ἄπιστοι καὶ οἱ ἄθεοι.

Ὅποιος πιστεύει στὸν Χριστό, τὸν ἀκολουθεῖ καὶ τηρεῖ τὶς ἐντολές Του, σὰν γνήσιος χριστιανὸς καὶ μαθητὴς Του, μὲ τὴν δύναμή Του. Ἐχετε ὑποχρέωση νὰ ζητετε μιὰ ἀγία ζωὴ, ὄχι ὅπως θέλει ὁ κόσμος, ἀλλὰ ὅπως θέλει ὁ Θεός. Ἀλλά, ἰδοὺ τὸ ἐρώτημα: Εἴμαστε λαὸς τοῦ Θεοῦ; Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἔλεγε ὅτι «ὅπου πολεμεῖται ἡ ἰδιοτέλεια καὶ καλλιεργεῖται τὸ γνήσιο πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκεῖ ὑπάρχει εὐτυχία. Ἕνας δὲ πραγματικὸς χριστιανὸς μπορεῖ μὲ τὸ ζῆλο του νὰ διορθώσῃ ὁλόκληρο δῆμο, ὁλόκληρο λαό». Καὶ ὅτι αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια ἔχουμε τὸ παράδειγμα τῶν Ἀποστόλων. Δυστυχῶς, ἐμεῖς σήμερα δὲν

*εἴμαστε εὐσεβῆς λαός, καὶ δὲν τιμοῦμε τὸν Κύριο, δὲν εἶναι Αὐτὸς
καύχημα καὶ ἡ ἐλπίδα μας πιά στὴν μικρὴ Πατρίδα μας.*

«Σύντομα Κηρύγματα»

Ἀθήνα 2001 Ἐκδ. «Σταυρός, Ορθόδοξος Τύπος, 4/9/2020,σ.4

Ο ἄδικος κριτής

ΕΛΕΓΕ δὲ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι αὐτοὺς καὶ μὴ ἐκκακεῖν, 2 λέγων· κριτὴς τις ἦν ἓν τινι πόλει τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενος καὶ ἄνθρωπον μὴ ἐντρεπόμενος. 3 χήρα δὲ ἦν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ, καὶ ἤρχετο πρὸς αὐτὸν λέγουσα· ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου. 4 καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐπὶ χρόνον· μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι καὶ ἄνθρωπον οὐκ ἐντρέπομαι, 5 διὰ γε τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύτην ἐκδικήσω αὐτήν, ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑποπιάζῃ με. 6 εἶπε δὲ ὁ Κύριος· ἀκούσατε τί ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας λέγει· 7 ὁ δὲ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν τῶν ἐκλεκτῶν αὐτοῦ τῶν βοώντων πρὸς αὐτὸν ἡμέρας καὶ νυκτός, καὶ μακροθυμῶν ἐπ’ αὐτοῖς; 8 λέγω ὑμῖν ὅτι ποιήσῃ τὴν ἐκδίκησιν αὐτῶν ἐν τάχει. πλὴν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν ἄρα εὐρήσει τὴν πίστιν ἐπὶ τῆς γῆς; ΛΟΥΚ.ιη’. 1-8

Ερμηνεία: Ὁ ἄδικος κριτής

1 Τοὺς εἶπε καὶ παραβολήν, διὰ νὰ τοὺς διδάξῃ ὅτι πρέπει πάντοτε νὰ προσεύχωνται καὶ νὰ μὴ ἀποθαρρύνωνται:

2 «Εἰς κάποια πόλιν ὑπῆρχε ἓνας κριτὴς ποὺ οὔτε τὸν Θεὸν ἐφοβότανε οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ἐντρεπότανε.

3 Εἰς τὴν πόλιν αὐτήν ἦτο κάποια χήρα, ἡ ὁποία ἐρχότανε εἰς αὐτὸν καὶ τοῦ ἔλεγε, «Δός μου τὸ δίκηο μου ἀπέναντι τοῦ ἀντιδίκου μου».

4 Γιὰ ἓνα χρονικὸ διάστημα αὐτὸς ἡρνεῖτο, ἀλλ’ ἐπειτα εἶπε μέσα του, «Ἄν καὶ τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦμαι καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲν ἐντρέπομαι,

5 ὅμως ἐπειδὴ ἡ χήρα αὐτὴ μὲ ἐνοχλεῖ, θὰ τῆς δώσω τὸ δίκηο της γιὰ νὰ μὴν ἔρχεται συνεχῶς καὶ μὲ ταλαιπωρῇ».

6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος, «Ἀκούσατε τί λέγει ὁ ἄδικος κριτής.

7 Καὶ εἶναι δυνατόν νὰ μὴ ἀποδώσῃ ὁ Θεὸς τὸ δίκηο εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ ποῦ τοῦ φωνάζουν ἡμέραν καὶ νύχτα, ἂν καὶ δείχνῃ ὑπομονήν;

8 Σᾶς λέγω, ὅτι γρήγορα θὰ ἀποδώσῃ τὸ δίκηο τοὺς. Ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, θὰ βρῇ ἄραγε τὴν πίστιν εἰς τὴν γῆν;».

Επιστολή 68^η Θ

“Πλὴν ο υἱὸς του ἀνθρώπου ἐλθὼν ἀρα εὐρήσει την πίστην ἐπὶ της γῆς;” (Λουκ: ΙΗ’ 8).

Το διαχρονικό αυτό ερώτημα του Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πρέπει τις μέρες που ζούμε, να μας απασχολεί περισσότερο από κάθε άλλη εποχή, διότι μετά την ληστρική σύνοδο του “Κολυμπαρίου της Κρήτης”, τον Ιούνιο του 2016, πραγματοποιήθηκε η μεγαλύτερη ΠΡΟΔΟΣΙΑ της Ορθόδοξης πίστεως μας, απ’ τους ίδιους τους ταγούς της, με πρωταγωνιστή τον (αρχι) “αιρεσιάρχη” Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαίο.

Το ανώτατο θεσμικό ὄργανο στην εκκλησία μας, είναι η σύνοδος των επισκόπων. Αυτό το θεσμικό ὄργανο είναι εκείνο που καθορίζει την ακρίβεια των δογμάτων στην ορθόδοξη εκκλησία.

Τον Ιούνιο του 2016, η ληστρική προδοτική σύνοδος που συνήλθε στο Κολυμπάρι, άλλαξε την πίστη της εκκλησίας. Εγκαθίδρυσε κατά τον ιερό Χρυσόστομο, το “βδέλυγμα της ερημώσεως” εν τοπω αγίῳ, δηλαδή την μεγαλύτερη αίρεση όλων των αιρέσεων (Παναίρεση κατά τον Άγιο Ιουστίνο τον Πόποβιτς), του ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ στα άγια των Αγίων !!

Αυτό σαν άμεση συνέπεια είχε να “αρθεί” η Χάρις του Αγίου Πνεύματος, η οποία “συγκροτεί όλον τον Θεσμό της εκκλησίας”, με αποτέλεσμα, να αρχίσει η κατακόρυφη πτώση των επισκόπων, (αστέρων κατά την αποκάλυψη), συμπαρασύροντας και το πλήρωμα σε οδούς “απωλείας”....

Έτσι λοιπόν μετά την σύνοδο του κολυμπαρίου, η θεσμική πλέον εκκλησία και ουχί Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, έγινε ένα υποκατάστημα ως ήταν φυσικό, του ΠΣΕ (παγκόσμιου συμβουλίου των αιρέσεων), ένα δουλικό δημόσιο κατάστημα στην εκάστοτε κρατική εξουσία, με κύρια χαρακτηριστικά την τελεία αφωνία ως προς την ομολογία και Λόγον Χριστού, την πλήρη ταύτιση σε όλα τα θέματα με το άθεο κράτος (ακόμα και για τα εθνικά θέματα βλ.Μακεδονικό) και γενικά την

παντελή έλλειψη πυγμής και δυνατότητας έκφρασης εκκλησιαστικών θέσεων σε όλα τα σύγχρονα προβλήματα της κοινωνίας μας.

Η προδοτική κατρακύλα των επισκόπων της θεσμικής εκκλησίας της Ελλάδος , μη έχοντας σταματημό, έφτασε στο σημείο να αναγνωρίσει ως κανονική εκκλησία της Ουκρανίας (λες και δεν υπήρχε), ένα μεταλλαγμένο “ουνιτικό μórφωμα” το οποίο αποτελείται από αχειροτόνητους , ΚΑΘΗΡΗΜΕΝΟΥΣ ψευδοεπισκόπους , μεταδίδοντας δια του τρόπου αυτού, στους ορθοδόξους πιστούς, την μόλυνση της κοινωνίας των, με τους Ουνίτες, καθιστώντας την εκκλησία και σχισματική συν τοις άλλοις.

Το “οικουμενιστικό πατριαρχείο του Βοσπόρου.., παρέα με την θεσμική εκκλησία της Ελλάδος, και το πατριαρχείο Αλεξανδρείας, δεν υφιστάμεθα καν σαν ορθόδοξες κοινότητες, για την ρωσική εκκλησία που αποτελεί το 90% της παγκόσμιας Ορθοδοξίας....

Αυτή βέβαια η απόφαση της συνόδου, ήταν και εις βάρος της εθνικής μας οικονομίας αφού οι ρώσσοι, δικαίως ακύρωσαν τις προγραμματισμένες επισκέψεις τους σε ελληνικά ορθόδοξα προσκυνήματα , και η απάντηση των θεσμικών ... ήταν να προγραμματίζουν (άκουσον άκουσον) την έλευση του Αρχιεπιστάτη πάπα Ρώμης στην Ελλάδα, για να εξαφανιστούμε παντελώς και τυπικά απ’ τον παγκόσμιο χάρτη...

Σήμερα η παγκόσμια κοινότητα ,απειλείται από την πανδημία ενός ιού , που δεν αφορά τον προσανατολισμό του άρθρου ...

Η πολιτεία πήρε κάποια μέτρα , στα πλαίσια μιας παγκόσμιας κοινής πρόληψης... για την αποφυγή της μετάδοσης αυτής της πανδημίας .

Κατανοητό. Το τραγικό όλων όμως, είναι το κλείσιμο των ιερών ναών και μάλιστα εν μέσω της ιερότερης περιόδου της χριστιανοσύνης που ήταν τα πάθη και η Ανάσταση του Κυρίου μας .

Και το τραγικότερων όλων των τραγωδιών , ασύλληπτο φαινόμενο , το οποίο ξεπερνά κάθε έννοια γηίνων και επουρανίων , υπερβαίνοντας κάθε λογική ,απίστευτο από κάθε άποψη ,αδικαιολόγητο από την πιο καλή διάθεση ,είναι ξέρετε ποιό; Ότι τις εκκλησίες ,τις έκλεισαν οι “δεσποτάδες” και οι φοβισμένοι παπάδες της θεσμικής εκκλησίας της Ελλάδος!!!!!!!

Ω !! βάθος απύθμενης προδοσίας .. !! Δεν έκλεισε τις εκκλησίες η κυβέρνηση . Είναι ψέμα αν το πούμε . Ότι δεν κατάφεραν να κάνουν οι Νέρωνες, οι Τούρκοι ,ο Στάλιν , κατάφεραν να το κάνουν οι δεσποτάδες ...!!! Απίστευτο!! Ξέρετε γιατί ; Γιατί δεν πιστεύουν στον Νικητή του Θανάτου και Αρχηγό της Ζωής !! Να δείτε τους στην φωτογραφία. Μασκοφορεμένοι, με το Πανάγιο Φως στα χέρια τους .

Τους είδαμε στον Πανάγιο Τάφο με μάσκες να περιμένουν το Άκτιστο Φως του Χριστού , αμφισβητώντας του την δυνατότητα να τους προφυλάξει από ένα “μικρόβιο”.

Τους είδατε να τελούν μόνοι τους την λειτουργία , όχι γιατί νοιάστηκαν για τον λαό . Αλλά επειδή φοβούνται να καταλύσουν !!! Επειδή δεν πιστεύουν ότι πλέον ο Χριστός δεν μεταδίδει νόσους .

Για αυτό σε άλλες χώρες “βουτούν” την λαβίδα στο οινόπνευμα. Επειδή δεν πιστεύουν !! Αυτή είναι η αλήθεια . Φοβούνται μη πεθάνουν, λες και η εκκλησία φοβήθηκε ποτέ τον θάνατο. Στον θάνατο επένδυε η εκκλησία πάντοτε ,γιατί απλούστατα δεν υπάρχει θάνατος . Αλλά η εκκλησία είπαμε, όχι το ΠΣΕ. Χθες μου είπε κάποιος, ότι του είπε γέροντας Αγιορείτης , ο οποίος δεν μνημονεύει τους αιρετικούς επισκόπους , ότι αυτή η αμαρτία των σημερινών δέσποταδων να κλείσουν τις εκκλησίες, αλλά και των παπάδων που τους κάνουν υπακοή, μόνο με μαρτύριο αίματος, δύναται να συγχωρεθεί, και άπαξ και μετανοήσουν να μην ξαναλειτουργήσουν..

Εμείς βέβαια με τη χάρη του Θεού, δεν έχουμε καμία σχέση πλέον με την “θεσμική εκκλησία” , αλλά μόνον με την Ορθόδοξη εκκλησία του Χριστού, η οποία βρίσκεται στην

Αλήθεια, πού είναι ο Χριστός, κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον θεολόγο και όχι στους “μασκοφορεμένους” ρασοφόρους, οι οποίοι ισχυρίζονται ότι φέρουν Αποστολική διαδοχή, ενώ τους λείπει η αποστολική πίστη, καθώς απ’ ότι ξέρω, οι Άγιοι Απόστολοι που άγγιζαν και θεράπευαν αρρώστους και λεπρούς, δεν φορούσαν μάσκες και γάντια σαν κι αυτούς !!!

Εμείς λίγοι η πολλοί, διακόψαμε εκκλησιαστική κοινωνία μαζί τους, διότι η εκκλησία του Χριστού δεν είναι πλέον στους ναούς των οικουμενιστών, η τους ναούς των ΓΟΧ. Για αυτό επέτρεψε ο Χριστός να κλείσουν οι ναοί τους. Για να μην μολυνθούν οι πιστοί, όχι απ’ την πανδημία του κορωνοϊού, αλλά απ’ την πανδημία του Οικουμενισμού, διότι κατά τον Άγιο Γρηγόριο τον θεολόγο:

«Έχουσιν οὗτοι (οἱ αἰρετικοί) τοὺς οἴκους ἡμεῖς τὸν ἔνοικον οὗτοι τοὺς ναοὺς, ἡμεῖς τὸν Θεόν· καὶ τὸ ναοὶ γενέσθαι Θεοῦ ζῶντος καὶ ζῶντες, ἱερεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικά, θύματα τέλεια, θεοὶ διὰ Τριάδος προσκυνουμένης. Οὗτοι δῆμους, ἡμεῖς ἀγγέλους· οὗτοι θράσος, πίστιν ἡμεῖς· οὗτοι τὸ ἀπειλεῖν, ἡμεῖς τὸ προσεύχεσθαι· οὗτοι τὸ βάλλειν, ἡμεῖς τὸ φέρειν· οὗτοι χρυσὸν καὶ ἄργυρον, ἡμεῖς λόγον κεκαθαρμένον (ΕΠΕ 2, 116, 6).

Μήπως έτσι δεν έχουν τα πράγματα; Που είναι η αγάπη των “ποιμένων” ...; Απόντες απ’ τον βασανισμένο λαό του Θεού, με μόνιμα το “δάκτυλο ανηρτημένο” και πέτρινα πρόσωπα, εκτοξεύοντας πανταχού απειλές και εκφοβισμό!!!

Κύριε μας Ιησού Χριστέ, συγχώρεσε τους, γιατί σε είπανε άρρωστο που μπορείς να μας κολήσεις αρρώστιες. Σε είπανε αδύνατο γιατί δεν μπορείς να μας προφυλάξεις από μικρόβια. Σε είπανε ανύμπορο να θεραπεύσεις ασθενείς. Βλασφήμισαν τον Ζωοδόχο σου Τάφο, ότι δεν είναι Ζωοδόχος και ότι μπορεί μέσα απ’ αυτόν να προέλθει ο θάνατος... για αυτό φόρεσαν μάσκες, την ιερότερη στιγμή που θα έστελνες το Άκτιστο Φως σου (αν το έστειλες)!! Σε πρόδωσαν αυτοί που ισχυρίζονται ότι είναι εις “τύπον και τόπον “Χριστού!!! Έτσι είσαι Εσύ Κύριε; Σαν αυτούς που οικιοποιούνται δικές σου ιδιότητες; Απαγε της βλασφημίας Χριστέ μου. Ναι Κύριε μας.

Όταν θα έρθεις , πράγματι δεν θα βρεις την πίστη επί της γης !! Δεν θα βρεις πιστούς, αλλά προδότες !!

Συγχώρεσε μας Κύριε.. Μη στήσεις την ΠΡΟΔΟΣΙΑ τους ενώπιον σου, αλλά δώσε τους μετάνοια έστω και την δωδεκάτη ώρα !!

Θα κλείσω με ένα παράδειγμα ορθοδόξου ιερέως , τον οποίο με αξίωσε ο Θεός να έχω πνευματικό πατέρα.

Αυτός ο μακάριος, αλλά και γνήσιος λευίτης του Χριστού μας, Όχι μόνον υπακοή δεν έκανε στον προσκυνημένο δεσπότη του, όχι μόνον υπακοή δεν έκανε στην αστυνομία, όχι μόνο την εκκλησία του δεν έκλεισε, και επιτάφιο περιέφερε, αλλά μου είπε το φοβερό εκείνο που τιμά τα ράσα που φοράει:

“Παιδί μου αν έκλεινα εγώ παπάς άνθρωπος την εκκλησία μου , το επόμενο λεπτό , θα κρέμαγα το πετραχήλι μου”!!! Αυτός ο παπάς θα κρίνει παπάδες και δεσποτάδες εν ημέρα κρίσεως !!

Μετά τιμής :

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΣ ΑΔΑΜ.

Επιστολή 69^η Θ

«Ο υιός του ανθρώπου ελθών ευρήσει την πίστην;»

*Του Σεβ. Μητροπολίτου Καστορίας κ. Σεραφείμ,
Υπερτίμου και Εξάρχου Άνω Μακεδονίας*

Το παραπάνω ερώτημα του Χριστού, το οποίο παραθέτει ο Ευαγγελιστής Λουκάς και αποτελεί την κατακλείδα της γνωστής παραβολής της χήρας και του άδικου κριτή, πρέπει ιδιαίτερα να μας προβληματίσει τις ημέρες αυτές με τα γνωστά προβλήματα που απασχολούν τον τόπο μας και ιδιαίτερα με την παρουσία αυτής της πανδημίας του κορωνοϊού.

*Και **πρώτον**, η ερώτηση αυτή του Χριστού δεν τίθεται σε θεωρητική συζήτηση περί του μεγάλου γεγονότος της πίστεως, γιατί δεν πρόκειται απλώς για την παραδοχή των αληθειών της πίστεώς μας, αλλά κυρίως για τη ζωντανή παρουσία του Χριστού μέσα μας.*

Γράφει πάρα πολύ ωραία ο γνωστός ανά την Ορθοδοξία επιστήμονας Καινοδιαθηκολόγος, ο Σεβασμιώτατος Γέρων πρώην Αμερικής Δημήτριος : «Η πίστη, για την οποία γίνεται λόγος στο κείμενο Λουκ. 18, 1-8, είναι μια πίστη που αναφέρεται στη ζωντανή και δυναμική πεποίθηση για την άμεση σχέση του Θεού με τον άνθρωπο και τη ζωή του με τα ψηλαφητά δεδομένα της, τα υπαρξιακά της αδιέξοδα, τα ανοικτά τραύματά της και την εγκόσμια αιχμαλωσία της.

Δεν πρόκειται εδώ για ένα φαινόμενο πνευματικής πολυτέλει-ας ή για ένα ανεύθυνο διανοητικό περιδιάβασμα σε ανώδυνες θεολογικές περιοχές, αλλά για μια γιγάντια πάλη, για μια ουσιαστική και πλήρη εμπλοκή του όλου ανθρώπου με το Θεό, για μια μοναδική δυνατότητα μεταμορφώσεως.

Μιας μεταμορφώσεως της ανθρώπινης ζωής μέσω μιας πίστεως που προσεύχεται χωρίς να αποθαρρύνεται (Λουκ. 18, 1), που κρατά ανοικτή και ενεργό τη γραμμή επικοινωνίας με το Θεό μέρα και νύκτα (Λουκ. 18, 7).

Με μια τέτοια έννοια του όρου «πίστις», το ερώτημα «πλην ο Υιός του Ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει την πίστιν επί της γης;», αναφέρεται στο τραγικό ενδεχόμενο να χαθεί μια τεράστια και μοναδική δυνατότητα για τον ανθρώπινο κόσμο, μια ζωτική και αναντικατάστατη πηγή μεταμορφωτικού δυναμισμού»[2].

Δεύτερον. Ο Χριστός, ταυτόχρονα με το ερώτημα αυτό, προειδοποιεί τους μαθητές Του ότι κάποια στιγμή στο διάβα των αιώνων η πίστη στο πρόσωπό του θα ψυγεί, θα ατονήσει και θα εκλείψει σε έναν μεγάλο βαθμό από τους ανθρώπους.

Ερμηνεύει ο Άγιος Κύριλλος Πατριάρχης Αλεξανδρείας πώς ο λόγος αυτός του Χριστού «υποδηλώνει ότι θα ψυγεί η αγάπη των πολλών και θα απομακρυνθούν κάποιοι τα τελευταία χρόνια από την ορθή και αδιάβλητη πίστη και θα προσκολληθούν σε πνεύματα πλάνης και ψευδολογίες ανθρώπων που έχουν κηλιδωμένο τον νου τους. Εναντίον αυτών ως γνήσιοι υπηρέτες προσφεύγουμε στον Θεό και Τον παρακαλούμε να κατστήσει ανωφελείς τις κακίες και τα επιχειρήματά τους εναντίον της δόξας Του. Αδικούν όμως και αυτούς που υπηρετούν τον Θεό και κάποιοι άλλοι, εναντίον των οποίων η εκ μέρους μας προσφυγή στον Θεό θα είναι άμεμπτη, με την προσευχή δηλαδή»[3].

Ακόμη, αυτός ο λόγος του Χριστού υποδηλώνει και μια τραγικότητα, την απώλεια του θάρρους, της αντοχής και της καρτερίας από την αφόρητη πίεση όλων αυτών των δαιμονικών δυνάμεων και των εξοντωτικών προσπαθειών προκειμένου να αφαιρεθεί η ελπίδα και η εμπιστοσύνη που τρέφει ο άνθρωπος στον Θεό, η επικοινωνία μαζί Του, με σκοπό να υποταγεί ο άνθρωπος, όπως μας τονίζει ο Άγιος Κύριλλος, σε πνεύματα πλάνης και πονηρίας.

Γι' αυτό και σήμερα, όποιος τολμήσει να μιλήσει για τον Θεό, για το γεγονός της πίστεως, για την παρουσία της αμαρτίας και την απουσία της μετανοίας, αυτός χλευάζεται και εισπράττει τα ειρωνικά σχόλια των συνανθρώπων του.

Ακούγεται άραγε σήμερα το διαχρονικό μήνυμα της Εκκλησίας «μετανοείτε, ήγγικε γαρ η βασιλεία των ουρανών»; Εμείς έχουμε τοποθετήσει την επιστήμη πάνω από τον Θεό.

Δεν την υποτιμούμε, αλλά και δεν την υπερτιμούμε. Τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο στη ζωή μας τον έχει ο Θεός, γι' αυτό μας χρειάζεται η ζωντανή πίστη. Το αίτημά μας οφείλει να είναι : «πρόσθες ημίν πίστιν»[4].

Τρίτον. *Θα ήθελα να προσφέρω στην αγάπη σας τις δύσκολες αυτές ώρες μερικά δείγματα πίστεως.*

«Γύρω στο 1760 έπεσε θανατηφόρο επιδημία στον Γέρμα. Αμέσως οι ευσεβείς κάτοικοί του, για να γλυτώσουν, ζήτησαν από την Ιερά Μονή Ζάβορδας να μεταφερθεί στο χωριό τους η τιμία κάρα του Οσίου Νικάνορος, πράγμα που έγινε.

Το βράδυ της ημέρας που κομίστηκε η κάρα στον Γέρμα, ο ιερέας του χωριού είδε στο όνειρό του μια πανάσχημη γριά (την επιδημία) να τριγυρίζει στα σοκάκια και να μπαίνει στα σπίτια του χωριού.

Ξαφνικά εμφανίστηκαν δύο άγιοι μοναχοί (οι όσιοι Νικάνορας και Διονύσιος ο εν Ολύμπω) και έδιωξαν τη γριά απ' το χωριό, κυνηγώντας την με τα ραβδιά τους...

Επίσης, κατά το έτος 1908 η Καστοριά υπέφερε από βαριάς μορφής οστρακιά, με αποτέλεσμα να πεθαίνουν πολλά μικρά παιδιά. Τότε εστάλη από την πόλη στη Μονή της Ζάβορδας ο Μανάς, με την παράκληση να σταλούν στην Καστοριά τα λείψανα του αγίου Νικάνορα.

Οι πατέρες ικανοποίησαν το αίτημα. Έστειλαν τα λείψανα με συνοδό τον αδελφό της Μονής, νεαρό τότε Διάκονο Νικηφόρο (Παπασιδέρη).

Μόλις τα λείψανα έφτασαν στην πόλη, αμέσως έπαψε το θανατικό και κατά την έκφραση των τότε καστοριανών “η αρρώστια κόπηκε με το μαχαίρι”»[5].

Ένα θαυμαστό γεγονός περιγράφεται ακόμη για την Παναγία την Προυσιώτισσα στην ευρύτερη περιοχή της Αιτωλοακαρνανίας.

«Μία επάρατος νόσος, η γρίπη, έχει ενσκήψει και θερίζει, κυριολεκτικώς, την πόλη του Αγρινίου το 1918 και την γύρω περιοχή της. Δεν υπάρχει οικογένεια που να μη θρηνεί τα θύματά της. Φόβος συνέχει τους κατοίκους όλης της περιοχής, γιατί η κατάσταση δεν είναι καλύτερη στο Μεσολόγγι και στο Αιτωλικό.

Η επιστήμη φαίνεται ανίκανη να ανακόψει τη θανατερή πορεία της νόσου. Ο αριθμός των θανάτων μόνο μέσα στο Αγρίνιο φτάνει τον αριθμό των 40 έως 50 ημερησίως... Δεν μένει άλλο καταφύγιο από την πίστη.

Αλλά και αυτή κάποτε μπρος στο αδιάκοπο θανατικό κλονίζεται σε πολλούς. Μα μέσα σ' αυτήν την παραζάλη της απελπισίας, που συνέχει όλους, υπάρχουν και μερικοί γέροντες που θυμούνται.

Η μνήμη τους ξαναγυρίζει 64 χρόνια πίσω, στο 1854. Θυμούνται ότι και τότε μια άλλη επάρατος νόσος, η χολέρα, είχε ενσκήψει στην πόλη του Αγρινίου και είχε αποδεκατίσει τον πληθυσμό της. Και θυμούνται τότε το θαύμα της Παναγίας της Προυσιώτισσας.

Όταν οι γέροντες το είπαν, όλοι ζήτησαν να μεταφερθεί η εικόνα της. Όλοι αυτομάτως πια ήταν βέβαιοι ότι, όταν η εικόνα της Προυσιώτισσας θα ερχόταν στο Αγρίνιο, η πόλη θα απαλλασσόταν από την τραγική δοκιμασία...

Η προετοιμασία για την μεταφορά της Εικόνας έχει αρχίσει το πρωί της 24ης Οκτωβρίου, μετά τον Όρθρο σχηματίζεται η πομπή και η Ιερά Θεωρία ξεκινάει... Εν τω μεταξύ στο Αγρίνιο έχουν ειδοποιηθεί.

Από την πόλη και τα γύρω χιλιάδες οι πιστοί μετά την Παράκληση στην Μητρόπολη ξεκινάνε σε μια ολονύκτια πορεία μέσα στα βουνά. Τραβάνε όλοι με συντριβή και μετάνοια ... για να προϋπαντήσουν την Μεγαλόχαρη, την

μόνη ελπίδα της σωτηρίας που τους απέμενε. Λιτανεία ψυχών είναι η πορεία τούτη με την ολονύκτια προσευχή.

Το ίδιο πρωί οι χιλιάδες αυτές των πιστών συναντώνται με την θρησκευτική πομπή που φέρνει την Θαυματουργό Εικόνα. Οι στιγμές αυτές, όπως τις περιγράφουν οι επιζώντες ακόμα γέροντες, είναι ασύλληπτες από την φαντασία σε κατάνυξη. Εκεί γίνεται η πρώτη μεγάλη Δέηση.

Δέσεις εις το όρος. Σε πέντε χιλιάδες υπολογίσθηκαν οι Χριστιανοί, που γονυπετείς γέμισαν τα γύρω φαράγγια και με δάκρυα μετανοίας πραγματικής παρακολούθησαν την Δέηση στην Παναγία.

Και μετά από αυτήν ξαναρχίζει η πορεία... Όταν η ιερή πομπή έφθασε στα πρόθυρα της πόλης, το Αγρίνιο μέσα είχε ερημωθεί. Δεν είχαν μείνει παρά μόνον μερικά παιδιά στα καμπαναριά των εκκλησιών που χτυπούσαν χαρμόсуνα τις καμπάνες.

Η πομπή τώρα προχωρεί προς την πόλη και κατευθύνεται στο Ναό της Αγίας Τριάδος, όπου αναπέμπεται ευχαριστήρια Δέηση και ακολουθεί Μεγάλη Παράκληση για την απαλλαγή του δοκιμαζόμενου λαού από την μάστιγα της τρομερής αρρώστιας.

Και μετά όταν μπήκε η Εικόνα της Θεομήτορος στο Ναό, επί ένα εικοσιτετράωρο συνεχώς οι παπάδες δεν σταμάτησαν να ψέλνουν ομαδικές Παρακλήσεις των πιστών, ενώ άλλοι μεταλάμβαναν των Αχράντων Μυστηρίων.

Μετά τις πρώτες ώρες από την άφιξη της Προυσιώτισσας στην πόλη, το κακό είχε σταματήσει. Οι άρρωστοι, και οι κατάκοιτοι ακόμα που δεν μπορούσαν να σηκωθούν από το κρεβάτι, τώρα κατά δεκάδες, τελείως υγιείς, έσπευδαν στην Αγία Τριάδα για να ευχαριστήσουν την Μεγαλόχαρη. Το θαύμα είχε συντελεσθεί ομαδικά. Η ζωή στο Αγρίνιο ξανάρχιζε να παίρνει το ρυθμό της.

Αλλά μόνον η πόλη του Αγρινίου είχε απαλλαγή από το κακό. Όλη η γύρω περιοχή από όπου δεν πέρασε η προς το Αγρίνιο

πορεία, το Αιτωλικό, το Μεσολόγγι, θερίζονταν ακόμα από την αρρώστια με ρυθμό συνεχώς αυξανόμενο...

Έτσι, στις 27 Οκτωβρίου, στο Ναό της Αγίας Τριάδος ψέλνεται κατανυκτικότα η ειδική ακολουθία με την οποία λιτανεύεται η πάνσεπτη Εικόνα της Προυσιώτισσας και κατόπιν σχηματίζεται ιερή πομπή η οποία δια μέσου των κεντρικότερων οδών της πόλης μεταφέρει την Εικόνα στον παλαιό Ναό του Αγίου Χριστοφόρου, που βρίσκεται έξω από το Αγρίνιο επάνω σε έναν λόφο. Εκεί εψάλη η Μεγάλη Παράκληση... Ακολούθησε 24ωρο προσκύνημα μετά το οποίο, κατά τα πέντε εικοσιτετράωρα που ακολούθησαν, η Εικόνα μεταφέρθηκε διαδοχικά και λιτανεύθηκε στους Ναούς της Ζωοδόχου Πηγής και του Αγίου Δημητρίου. Στο διάστημα αυτό του προσκυνήματος ολόκληρος ο πληθυσμός εξομολογείται και μεταλαβαίνει των Αχράντων Μυστηρίων. Η ζωή και η κίνηση στην πόλη αποκαθίστανται, κανένας άρρωστος δεν υπάρχει, κανένας θάνατος δεν σημειώνεται».

Σημειώνω απλά: εξομολογούνται...μεταλαμβάνουν των Αχράντων Μυστηρίων...ψάλλουν τον Παρακλητικό Κανόνα στην Παναγία...Έτσι, μέχρι σήμερα εορτάζουμε όλα αυτά τα γεγονότα και θυμόμαστε τους Αγίους μας. Απουσιάζει, όμως, η ζωντανή πίστη ώστε τις ώρες αυτές με αληθινή μετάνοια να προσδράμουμε στην Παναγία μητέρα του Χριστού, καθώς και στους φίλους Του, τους Αγίους, και να τους παρακαλέσουμε να ποιήσουν πρεσβεία στο θρόνο της θείας Μεγαλωσύνης, ώστε να λυτρωθούμε από τα δεινά που βρήκαν την πατρίδα μας. Τελικά, τον τόπο μας θα τον σώσει μόνο ο Θεός. Αυτός άλλωστε έχει και τον τελευταίο λόγο.

Ας κάνουμε, λοιπόν, βίωμα τους λόγους του Προφήτου Δαβίδ «μη πεποιθήατε επ' άρχοντας, επί υιούς ανθρώπων, ος ουκ έστι σωτηρία» και ακόμη, «δεύτε προσκυνήσωμεν και προσπέσωμεν αυτώ και κλαύσωμεν εναντίον Κυρίου, του ποιήσαντος ημάς».

Θάρρος αδελφοί μου!

Υπομονή, προσευχή και εμπιστοσύνη στον Θεό!

Επιστολή 70^η Θ

Κραυγή πόνου και αγωνίας

Αρχ. Παύλου Δημητρακοπούλου.

Πρ. Ιερού Ναού Παναγίας Μυρτιδιωτίσσης Πειραιώς.

Με πόνο και οδύνη γράφονται οι γραμμές, που ακολουθούν. Δεν έχουμε την πρόθεση να ασκήσουμε κριτική και έλεγχο προς τους Ιεράρχες μας στο σύντομο αυτό σχόλιό μας, ποιοί άλλωστε είμαστε εμείς; Μόνο μια έκκληση προς την Ιεραρχία μας ας θεωρηθούν, όσα επακολουθούν, μιά κραυγή πόνου και αγωνίας ενός τελευταίου και αναξίου κληρικού της πολύπαθης πατρίδος μας.

Ένα πολύ σημαντικό ερώτημα έθεσε ο Κύριος προς τους μαθητάς του και ιδιαίτερα σήμερα προς όλους μας: «Πλήν ο Υιός του ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει την πίστιν επί της γής;» (Λουκ.18,8). Όταν ο Υιός του ανθρώπου έλθει κατά την Δευτέρα του Παρουσία, για να κρίνη τον κόσμο θα εύρη άραγε επί της γής ανθρώπους, που θα κρατούν και θα ομολογούν την Ορθόδοξη πίστη ανόθευτη και απαραχάρακτη από κάθε αίρεση και πλάνη; Και ο άγιος Εφραίμ ο Σύρος σ' ένα λόγο του στην Δευτέρα Παρουσία, προσθέτει: «Ουαί τοις μαινίσουσιν την αγίαν πίστιν ή τοις αιρετικοίς συγκαταβαίνουσιν». Αλλοίμονο σ' εκείνους που μολύνουν την αγία πίστη με αιρέσεις, ή συγκαταβαίνουν στους αιρετικούς. Το παρά πάνω ερώτημα του Κυρίου καθώς και τον λόγο του οσίου Εφραίμ νομίζω, ότι συνεχώς θα πρέπει να έχουμε προ οφθαλμών εμείς οι κληρικοί, ιδιαιτέρως όμως οι Ιεράρχες μας, που είναι οι κατ' εξοχήν υπεύθυνοι για την καταπολέμηση και εξουδετέρωση των αιρέσεων. Θα πρέπει να αποτελούν αφορμή αυτοκριτικής, ένα καθρέφτη, μέσα στον οποίον θα καθρεφτίζουμε συνεχώς την πορεία της ποιμαντικής μας διακονίας, εάν και κατά πόσον μιμούμεθα και ακολουθούμε την ζωή και την διαγωγή των αγίων και θεοφόρων Πατέρων μας, στους αγώνες και τις θυσίες που εκείνοι έκαναν, για να καταπολεμήσουν τις αιρέσεις της εποχής των και να διαφυλάξουν ανόθευτη την Ορθόδοξη πίστη. Την πίστη δηλαδή αυτή, την οποία με καύχηση, φορώντας τα επίσημα

άμφιά μας μέσα σε μια πανηγυρική ατμόσφαιρα, ομολογήσαμε πριν από λίγες ημέρες την Κυριακή της Ορθοδοξίας: «Οι Προφῆται ως είδον, οι απόστολοι ως εδίδαξαν, η Εκκλησία ως παρέλαβεν, οι διδάσκαλοι ως εδογμάτισαν, η Οικουμένη ως συμπεφρόνηκεν, η Χάρις ως έλαμψεν, η αλήθεια ως αποδέδεικται, το ψεύδος ως απελήλαται, η σοφία ως επαρρησιάσατο, ο Χριστός ως εβράβευσεν, ούτω φρονούμεν, ούτω λαλούμεν, ούτω κηρρύσωμεν...». Εκείνοι για να διαφυλάξουν αυτή την πίστη θυσίασαν θέσεις και εκκλησιαστικά αξιώματα, μητροπολιτικούς και πατριαρχικούς θρόνους, υπέστησαν εξορίες, διωγμούς, φυλακίσεις, βασανιστήρια, ή ακόμη θυσίασαν και την ίδια την ζωή τους.

Εκείνοι τότε έπραξαν το χρέος τους. Εμείς άραγε σήμερα πράττουμε το χρέος μας; Μιμούμεθα το παράδειγμά τους απέναντι στη σύγχρονη παναίρεση του Οικουμενισμού, την φοβερότερη εκκλησιολογική αίρεση όλων των εποχών, την φοβερή αυτή θύελλα, που έχει σαρώσει τα πάντα, μη υπάρχόντων ικανών αντιστάσεων και απειλεί να κατεδαφίσει τα πάντα; Ή μήπως καθ' όν χρόνον το σκάφος της Εκκλησίας κλυδωνίζεται επικίνδυνα, καθ' ον χρόνον η θύελλα μαίνεται, καθ' όν χρόνον η αίρεση επεκτείνεται καλπάζοντας, εμείς κοιμώμαστε αμέριμνοι, (εκτός βέβαια ελαχίστων εξαιρέσεων), μεριμνούμε και τυρβάζουμε περί πολλά επουσιώδη και δευτερεύοντα και παραθεωρούμε το πρώτο και αναγκαιότερο «ου εστί χρεία», δηλαδή την αποτελεσματική καταπολέμηση και εξουδετέρωση της αιρέσεως με την επίσημη συνοδική καταδίκη της, αλλά και εκείνων που την προωθούν; Δεν θα σχολιάσω τα πλείστα όσα αντορθόδοξα και βλάσφημα, σωρηδόν και επί καθημερινής βάσεως λέγονται και πράττονται επισήμως και γυμνή τη κεφαλή από την πλευρά των Οικουμενιστών, για τα οποία θα ήταν αρκετό και ένα μόνον από αυτά να προκαλέση την οργή και την αγανάκτηση των αγίων Πατέρων μας, αν ζούσαν σήμερα στην εποχή μας! Ναί, ας μην αμφιβάλουμε, Σεβασμιώτατοι αρχιερείς, ότι αν ζούσαν σήμερα οι άγιοι Πατέρες μας, προ πολλού θα είχαν συγκροτήσει, όχι μία και

δύο, αλλά πολλές Συνόδους, στις οποίες θα είχαν καταδικάσει την παναίρεση αυτή και τα παρακλάδια της, καθώς και εκείνους που την εκφράζουν. Εγώ θα επισημάνω μια άλλη πλευρά του θέματος, εξ' ίσου σημαντική και αξία, νομίζω, πολλής προσοχής. Το γεγονός δηλαδή, ότι ο πιστός λαός του Θεού και ικανός αριθμός ακαδημαϊκών διδασκάλων της Θεολογίας καθώς και μοναστικών αδελφοτήτων, έχουν ήδη αφυπνισθή και κινητοποιηθή εδώ και δεκαετίες και αγωνίζονται με όλες τις δυνάμεις των κατά της αιρέσεως. Θα παραθέσω ελάχιστα μόνον γεγονότα της τελευταίας δεκαετίας, γεγονότα ιστορικής σημασίας, τα οποία μαρτυρούν την αγωνία του πιστού λαού του Θεού. Γεγονότα, τα οποία θα έπρεπε να αφυπνίσουν και να κινητοποιήσουν έστω και τώρα, να συγκλονίσουν κυριολεκτικά την Ιεραρχία μας και να την θέσουν πρό των ευθυνών της.

Τον Σεπτέμβριο του 2004 διοργάνωσε το τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. και η «Εταιρεία Ορθοδόξων Σπουδών» μεγάλο (πενταήμερο) Διορθόδοξο Επιστημονικό Συνέδριο στην αίθουσα τελετών του Α.Π.Θ. με τίτλο: «Οικουμενισμός, Γένεση, Προσδοκίες, Διαψεύσεις». Οι 57 εισηγήσεις των εκλεκτών ομιλητών του Συνεδρίου, μάς έδωσαν μιά πανοραμική εικόνα της αιρέσεως με όλες τις πλευρές και τις πτυχές της και με όλα τα διαδοχικά στάδια εξελίξεώς της, από την γένεσή της μέχρι των ημερών μας. Τα πολύτιμα συμπεράσματα και πορίσματα καθώς και τα Πρακτικά του Συνεδρίου έχουν εκδοθή σε ένα μεγάλο δίτομο έργο (1030 σελίδων) από τις εκδόσεις «Θεοδρομία» το 2008. Ωστόσο το ιστορικό αυτό γεγονός, το οποίο έχει ήδη καταγραφή στην νεότερη εκκλησιαστική μας ιστορία, δυστυχώς δεν έφερε το αναμενόμενο αποτέλεσμα στην Ιεραρχία μας. Διότι ενώ θα έπρεπε κυριολεκτικά να συγκλονίση τους Ιεράρχες μας, να τους προβληματίση και να τους πείση να ασχοληθούν επί τέλους συνοδικά και να πάρουν θέση απέναντι στην αίρεση, αυτοί το προσπέρασαν αδιάφοροι. Όπως με λύπη και απογοήτευση σημειώνει ο Ομότιμος Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ. πρωτ. π. Θεόδωρος Ζήσης

στα προλεγόμενα των Πρακτικών: «Λυπούμαστε, γιατί η δυνατή φωνή του Συνεδρίου, που ακούστηκε τον Σεπτέμβριο του 2004 στην Θεσσαλονίκη, ενώ έφθασε στα αυτιά των εκκλησιαστικών ηγετών, δεν επέδρασε θετικά στο νου και στις καρδιές τους, ώστε να αλλάξουν την καταστροφική οικουμενιστική τους πορεία. Εξακολουθούν προκλητικά να συγχρωτίζονται και να συμπροσεύχονται με τους αιρετικούς, να τους εγκωμιάζουν και να τους ευλογούν μέσα σε Ορθόδοξους ναούς, να συνθέτουν ακόμη και εκκλησιαστικούς ύμνους, για να τους τιμήσουν, με θεολογικά δε κείμενα και δηλώσεις, αλλά και με την συγκρητιστική ασεβή συμπεριφορά τους, να αθετούν και να προσβάλλουν τα δόγματα και τους Ιερούς Κανόνες, τους οποίους όμως μετά ζήλου και αυστηρότητας επικαλούνται και εφαρμόζουν, για να στηρίξουν θρόνους και δικαιοδοσίες, ή για να τιμωρήσουν ζηλωτές και ομολογητές κληρικούς, μοναχούς και λαϊκούς».

Ένα άλλο σημαντικότατο γεγονός, που αποτελεί εξ' ίσου μεγάλο σταθμό στην ιστορία του αντιαιρετικού αγώνος κατά του Οικουμενισμού, αποτελεί η έκδοση και κυκλοφόρηση του κειμένου «Ομολογία Πίστεως κατά του Οικουμενισμού», που συνέταξε η «Σύναξη Ορθοδόξων Κληρικών και Μοναχών» το 2009. Το κείμενο αυτό δημοσιεύθηκε στον «Ορθόδοξο Τύπο», σε διάφορες ιστοσελίδες του διαδικτύου και στην «Θεοδρομία», μεταφράσθηκε στην Αγγλική, Σερβική και Ρουμανική, τυπώθηκε σε εκατοντάδες χιλιάδες αντίτυπα και μοιράσθηκε δωρεάν στον ελληνικό λαό, ο οποίος έσπευσε όχι απλώς πρόθυμα, αλλά με ενθουσιασμό και με αισθήματα ανακουφίσεως να προσυπογράψει το περιεχόμενό της. Κυριολεκτικά το Ορθόδοξο πλήρωμα αγκάλιασε το ομολογητικό αυτό κείμενο, όπως αγκάλιασε στο γνωστό θαύμα η Αγία Ευφημία τον τόμο των Ορθοδόξων Πατέρων της Δ' εν Χαλκηδόνι Οικουμενικής Συνόδου και πέταξε στα πόδια της τον τόμο των Μονοφυσιτών. «Λίαν ηύφρανε τους Ορθοδόξους και κατήσχυνε τους κακοδόξους». Δεν ευφράνθηκαν όμως οι του Φαναρίου και οι οικουμενιστικοί κύκλοι της ελλαδικής Εκκλησίας από την «Ομολογία», αλλά ενοχλήθηκαν, εστενοχωρήθηκαν, καταισχύθηκαν. Την

«Ομολογία» υπέγραψαν περίπου 25.000 κληρικοί, μοναχοί και λαϊκοί, πολλοί ηγούμενοι αγιορειτικών Μονών, πολλοί αρχιμανδρίτες ηγούμενοι Ιερών Μονών, πρωτοπρεσβύτεροι, ιερομόναχοι, πρεσβύτεροι, διάκονοι, μοναχοί, μοναχές, θεολόγοι κ.ά. Δυστυχώς από τους επισκόπους της ελλαδικής Εκκλησίας μόνον τρεις μαχητές και ομολογητές Ιεράρχες, μπροστάρηδες στον αντιαιρετικό αγώνα υπέγραψαν, οι Σεβασμιώτατοι Πειραιώς κ. Σεραφείμ, Αιτωλοακαρνανίας κ. Κοσμάς και Κυθήρων κ. Σεραφείμ. Με την υπογραφή τους οι παρά πάνω Ιεράρχες ταυτόχρονα επεσήμαναν την ανάγκη Συνοδικής καταδίκης του Οικουμενισμού. Δυστυχώς και πάλι η Ιεραρχία μας εκώφευσε στην κραυγή αγωνίας του κλήρου και του πιστού λαού του Θεού. Και ενώ τόσοσ θόρυβος έγινε και συνεχίζει να γίνεται γύρω από την αίρεση, τόσα άρθρα εγράφησαν, ημερίδες διοργανώθηκαν, βιβλία εκδόθηκαν κ.λ.π., η Ιεραρχία μας αρνείται πεισματικά να ασχοληθή Συνοδικά και να καταδικάσει την αίρεση. Μόνο ένα σύντομο ανακοινωθέν περιορίσθηκε να εκδώση στην πέμπτη τακτική Συνεδρία της στις 16 Οκτωβρίου 2009, στην οποία συζήτησε το θέμα του Διάλογου με τους Παπικούς (για πρώτη φορά μετά 30 σχεδόν χρόνια Διαλόγου) και την «Ομολογία Πίστεως», πιεζόμενη από τα γεγονότα και ιδίως από επιστολή, που απέστειλε ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος προς τον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών κ. Ιερώνυμο, στην οποία ο Πατριάρχης μέμφεται με πολύ σοβαρές εκφράσεις την προσυπογραφή της Ομολογίας από πολλούς Αρχιερείς, ηγουμένους, κληρικούς και λαϊκούς της Εκκλησίας της Ελλάδος. Μεταξύ άλλων ο Πατριάρχης «συνοδική διαγνώμη» εκφράζει «τον έντονον προβληματισμόν του Οικουμενικού Πατριαρχείου» και καταγγέλλει την «Ομολογία Πίστεως» ότι «παραπλανά μέρος του πιστού λαού», οδηγεί σε «σχίσμα» όχι μόνο τους πιστούς, αλλά και την ίδια την Ιεραρχία και επιπλέον δημιουργεί προβλήματα στη επικοινωνία της Εκκλησίας της Ελλάδος με τις άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες! Ο Οικουμενικός κατακλύει την επιστολή του με την πρόσκληση στην Ιεραρχία «το ταχύτερον δυνατόν λάβη επισήμως θέσιν» και να καταδικάσει την

«Ομολογία» και τους κληρικούς, που την υπέγραψαν «αναλογιζομένη τον κίνδυνον, τον οποίο εγκυμονεί διά την ενότητα της Εκκλησίας η επιδεικνυμένη ανοχή ή, ως αποδείκνυται, και υπό τινων εκ των επισκόπων αυτής ενθάρρυνσις, τοιούτων διχαστικών ενεργειών». Στην ανακοίνωσή της η Ιεραρχία έσπευσε να καθησυχάση τον λαό, (ουσιαστικά έκλεισε το θέμα), ότι «οι Ιεράρχες είναι φύλακες της Ορθοδόξου Παραδόσεως, όπως ομολόγησαν κατά την εις επίσκοπον χειροτονία τους» το δε κείμενο «Ομολογία Πίστεως» εξαγακτήρισε «ως εκ περισσού».

Θα κλείσω (παραλείποντας πολλά άλλα για να μην μακρύνω τον λόγο), με ένα τρίτο πολύ θλιβερό και εξ' ίσου συγκλονιστικό γεγονός. Γεγονός, το οποίο θα έπρεπε τουλάχιστον αυτή τη φορά να αφυπνίση και να προβληματίση επί τέλους την Ιεραρχία μας. Πρόκειται για την αποτείχιση ικανού αριθμού, λαϊκών κυρίως, πι- στών, οι οποίοι με δήλωσή τους εγνωστοποίησαν την Κυριακή της Ορθοδοξίας του 2011 την αποτείχισή τους «από τους αιρετίζοντες επισκόπους της Ορθοδόξου Εκκλησίας», εξ' αιτίας και πάλιν του Οικουμενισμού. Όπως γράφουν στην δήλωσή τους: «Η παναίρεση (κατά τον άγιο Ιουστίνo Πόποβιτς) του Οικουμενισμού είναι μια κατάσταση υπαρκτή, που οι επίσκοποι μας αρνούνται να εξετάσουν και να καταδικάσουν συνοδικά. Είναι πρωτοφανές γεγονός στην δισχιλιετή ζωή της Εκκλη- σίας, η Ιεραρχία να σιωπά εν καιρώ αιρέσεως και να συμπορεύεται δεκαετίες με την αίρεση. Ως φυσική συνέπεια έρχεται η ραγδαία επικράτηση του Οικουμενισμού, η οποία αλλοιώνει τα Ορθόδοξα αισθητήρια του λαού, διαγράφοντας από τις συνειδήσεις των χριστιανών διά καθημερινών λόγων και πράξεών της, την Ορθόδοξη παράδοση και εισάγοντας «νέα» δήθεν «οδό σωτηρίας», διάφορη από εκείνη των αγίων...Γνωστοποιούμε λοιπόν την απόφασή μας, να αποτειχιστούμε από τους κατά τόπους αιρετίζοντες επισκόπους και να μην έχουμε εκκλησιαστική κοινωνία μαζί τους, έως ότου καταδικάσουν Συνοδικά με λόγια και με έργα την αίρεση του Οικουμενισμού και τους αιρετικούς, που την υπηρετούν και την προωθούν». Δεν πονά λοιπόν και δεν

οδύρεται η Ιεραρχία μας πρό αυτού του τραγικού φαινομένου, δεν σπαράσσεται να βλέπη τα λογικά της πρόβατα να αποσχίζονται και να αποχωρίζονται από την μάνδρα της, σκανδαλιζόμενα από την στάση της; Πως προσπερνά το οδυνηρό και συγκλονιστικό αυτό γεγονός, σφυρίζοντας αδιάφορα; Πως αμελεί να πράξη το καθήκον της, το οποίον ας σημειωθεί, προβλέπεται από τους ίδιους τους Ιερούς Κανόνες της Εκκλησίας; Συγκεκριμένα ο 37ος Αποστολικός Κανών λέγει τα εξής: «Δεύτερον τοῦ ἔτους Σύνοδος γινέσθω τῶν ἐπισκόπων καὶ ἀνακρινέτωσαν ἀλλήλως τὰ δόγματα τῆς εὐσεβείας καὶ τὰς ἐμπιπτούσας ἐκκλησιαστικὰς ἀντιλογίας διαλυέτωσαν...». Δηλαδή δύο φορές τον χρόνο να συγκροτείται Σύνοδος σε επίπεδο τοπικών Εκκλησιών, και να γίνεται λεπτομερής ανάκρισις και εξέτασις μεταξύ των επισκόπων, των δογμάτων της πίστεως, έτσι ώστε να διαλύονται οι μεταξύ αυτών τυχόν παρουσιαζόμενες εκκλησιαστικές αντιλογίες, προκειμένου να διαφυλάσσεται η ειρήνη και η ενότητα της πίστεως. Εάν λοιπόν για απλές εκκλησιαστικές αντιλογίες προβλέπει ο Κανόνας Σύνοδο, σκεφθείτε τι θα προέβλεπαν οι συντάκτες του Κανόνος αυτού προκειμένου περί της παναιρέσεως του Οικουμενισμού, η οποία χρονίζει εδώ και πολλές δεκαετίες. Η εν ΚΠόλει Σύνοδος του 1836 επί των αιμνήστων Πατριαρχών ΚΠόλεως Γρηγορίου ΣΤ' και Ιεροσολύμων Αθανασίου με συνοδική της απόφαση ορίζει τα εξής σχετικά με το θέμα αυτό: «Ταῦτα εἰσὶν [τα αντιαρετικά μέτρα], ἅπερ ἐντόνως διορίζομεν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, τοὺς ὑπὸ τῷ καθ' ἡμᾶς ἀγιωτάτῳ, πατριαρχικῷ, ἀποστολικῷ, καὶ οἰκουμενικῷ θρόνῳ ὑποκειμένους, ἐντελλόμενοι ἐκκλησιαστικῶς, ἵνα ἐπιμελῶς καὶ ἀγρύπνως ἐκτελεσθῶσι, θεωροῦντες ὡς ἐγκλημα καθοσιώσεως πάσαν περὶ τα τοιαῦτα ἀμέλειαν ἢ ἀδιαφορίαν. Πολλῷ δὴ μάλλον ὁ τοιοῦτος ἀρχιερεὺς δὲν θέλει ἀποφύγει τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀμελῶν τῶν οὐσιωδεστέρων χρεῶν τῆς ποιμαντορίας καὶ γινόμενος ἐκουσίως καὶ ἀναπολογήτως ἐνοχὸς τῆς φθοράς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους καὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ ποιμνίου του». Ο δε Μέγας Αθανάσιος προσθέτει: «...οὐδὲ πρέπει προκρίνεσθαι πράγματος ἐξέτασιν τῆς περὶ πίστεως ἐξετάσε-

ως. Χρὴ γὰρ πρῶτον πάσαν περὶ τῆς πίστεως διαφωνίαν ἐκκόπτεσθαι καὶ τότε τὴν περὶ τῶν πραγμάτων ἔρευναν ποιεῖσθαι». Δηλαδή εδώ ο ἅγιος θεωρεῖ τα θέματα της πίστεως ὡς θέματα πρώτης προτεραιότητος, των οποίων η ἐξέτασις και ἐπίλυσις θα πρέπει ἀπαραιτήτως, να προηγείται οποιουδήποτε ἄλλου ζητήματος.

Κατόπιν των ἀνωτέρω ἀμείλικτο τίθεται το ἐρώτημα: Ποιὰ ἀραγε ἀπολογία θα δώσουμε, Σεβασμιώτατοι ἀρχιερεῖς, τὴν ἡμέρα της κρίσεως προ τοῦ φοβεροῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ για τὴν ἀμέλειά μας αὐτή; Τι ἔχουμε να φοβηθούμε; Μήπως μας καθαιρέσουν κάποια ἐκκλησιαστικά ρετιρέ; Τιμὴ και καύχημά μας, γιατί ἔτσι ἀξιωνόμαστε, να μιμηθούμε ἔστω και στο ἐλάχιστο τοὺς ἁγίους Πατέρες μας. Ἀνάδειξε Κύριε τοὺς ἐσχάτους καιροὺς, που μας ἐπεφύλαξες να ζήσουμε, ἀξίους και ἁγίους και ὁμολογητὲς Ἱεράρχες πρὸς κατασχύνην της πλάνης και δόξαν της ἁγίας Σου Ἐκκλησίας, «ὣν περιεποιήσω διὰ τοῦ ἰδίου Σου αἵματος». Ἀμήν.

Επιστολή 71^η Θ

«Πλήν ο Υιός του ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει την πίστιν επί της γης;» Λουκ. 18, 8

(Αρχιεπίσκοπος Αμερικής Δημήτριος (Τρακατέλλης))

Δημοσιεύθηκε στις 22 Ιουνίου, 2009

ΘΕΟΛΟΓΙΑ

1. Το παραπάνω ερώτημα αποτελεί την κατακλείδα της γνωστής παραβολής της χήρας και του άδικου κρητού (Λουκ. 18, 1-8). Ακολουθεί αμέσως μετά τη διαβεβαίωση του Ιησού ότι ο Θεός θα απαντήσει στην εναγώνια ικεσία των πιστών Του. Αν ο άδικος κριτής δικαίωσε τη χήρα που επέμεινε στο σωστό αίτημά της, λέγει ο Ιησούς, «ο Θεός ου μη ποιήση την εκδίκησιν των εκλεκτών αυτού των βοώντων αυτό ημέρας και νυκτός και μακροθυμών επ' αυτοίς; Λέγω υμίν ότι ποιήσει την εκδίκησιν αυτών εν τάχει» (Λουκ. 18, 7-8). Είναι απολύτως βέβαιο και σαφές ότι **ο Θεός θα ανταποκριθεί με τρόπο σωτήριο, λυτρωτικό και αποφασιστικό στη βαθειά, ανυποχώρητη και επίμονη πίστη των ανθρώπων σ' Αυτόν. Το μεγάλο όμως θέμα είναι αν οι άνθρωποι, στο πέραςμα του χρόνου και στη διαδοχή των αιώνων, μπορέσουν να διατηρήσουν ζωντανή και ενεργό μια τέτοια πίστη. Το πρόβλημα ακριβώς αυτό εκφράζεται με το εκπληκτικά έντονο και αποκαλυπτικό ερώτημα του Χριστού στο τέλος της παραβολής της χήρας και του αδίκου κρητού: «Πλήν ο Υιός του Ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει την πίστιν επί της γης;» (Λουκ. 18, 8).**

2. Όπως γίνεται αμέσως φανερό, η ερώτηση αυτή του Χριστού δεν εμφανίζεται σε μια περίπτωση θεωρητικής συζητήσεως περί πίστεως σε γενικό επίπεδο αφηρημένων εννοιών. Αναπηδά απροσδόκητα στο τέλος μιας παραβολής που θίγει άμεσες και φοβερές ανθρώπινες καταστάσεις. Εδώ έχουμε τον άνθρωπο που βασανίζεται αφάνταστα κάτω από την πίεση ισχυρών υπαρξιακών προβλημάτων, που αναζητεί με βαθειά οδύνη και αγωνία, τη διέξοδο, την απελευθέρωση, τη

δικαίωση.

Η πίστη, για την οποία γίνεται λόγος στο κείμενο Λουκ. 18, 1-8, είναι μια πίστη που αναφέρεται στη ζωντανή και δυναμική πεποίθηση για την άμεση σχέση του Θεού με τον άνθρωπο και τη ζωή του με τα ψηλαφητά δεδομένα της, τα υπαρξιακά της αδιέξοδα, τα ανοικτά τραύματά της και την εγκόσμια αιχμαλωσία της. Δεν πρόκειται εδώ για ένα φαινόμενο πνευματικής πολυτέλειας ή για ένα ανεύθυνο διανοητικό περιδιάβασμα σε ανώδυνες θεολογικές περιοχές, αλλά για μια γιγάντια πάλη, για μια ουσιαστική και πλήρη εμπλοκή του όλου ανθρώπου με το Θεό, για μια μοναδική δυνατότητα μεταμορφώσεως. Μιας μεταμορφώσεως της ανθρώπινης ζωής μέσω μιας πίστεως που **προσεύχεται χωρίς να αποθαρρύνεται** (Λουκ. 18, 1), που κρατά ανοικτή και ενεργό τη γραμμή επικοινωνίας με το Θεό μέρα και νύκτα (Λουκ. 18, 7). Με μια τέτοια έννοια του όρου «πίστις», το ερώτημα «πλην ο Υιός του Ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει την πίστιν επί της γης;», αναφέρεται στο τραγικό ενδεχόμενο να χαθεί μια τεράστια και μοναδική δυνατότητα για τον ανθρώπινο κόσμο, μια ζωτική και αναντικατάστατη πηγή μεταμορφωτικού δυναμισμού.

3. Ο απόλυτος τρόπος με τον οποίο τίθεται το ερώτημα αυτό, προκαλεί βαθύτατη εντύπωση. Έστω και αν η διατύπωση θεωρηθεί ως σχήμα υπερβολής, η αλήθεια που εκφράζει είναι ότι δεν μπορεί να αποκλεισθεί το ενδεχόμενο να εξαφανισθεί η πίστη από τις καρδιές των ανθρώπων που κατοικούν τον πλανήτη Γη. Εδώ συναντούμε μιαν από τις πιο υπέροχες εκφράσεις γνησιότητας, αλήθειας και ελευθερίας του Ευαγγελίου. **Ο Κύριος αποκαλύπτει ότι η πίστη αυτή με τις μοναδικές δυνατότητες, για την οποία κάνει λόγο στο Λουκ. 18, 1-8, είναι πιθανό στο μέλλον να ψυγεί, να ατονήσει και τελικά να εκλείψει σε τέτοιο βαθμό, ώστε ν' αποτελεί κάτι το σπάνιο.** Αυτό, έστω και σαν μακρινή πιθανότητα, φανερώνει με θαυμαστό τρόπο το σεβασμό της ανθρώπινης ελευθερίας από το Θεό. Ταυτοχρόνως προειδοποιεί την Εκκλησία και τους πιστούς που ζουν στο σήμερα, στο εκάστοτε σήμερα, να είναι

έτοιμοι για τις πιο ακραίες, τις πιο απίθανες, τις πιο απροσδόκητες εξελίξεις στο θέμα της πίστεως και της απιστίας. Μια ραγδαία αύξηση της απιστίας είναι κάτι που δεν θα αιφνιδιάσει όλους εκείνους που πιστεύουν στο Ευαγγέλιο. Από την ώρα που ακούσθηκε το ερώτημα «πλην ο Υιός του Ανθρώπου ελθών άρα ευρήσει την πίστιν επί της γης;» η απιστία ή η έλλειψη πίστεως σε οποιαδήποτε μορφή, ένταση ή έκταση και αν εμφανίζονται δεν πτοούν τους πιστούς. Προκαλούν ασφαλώς βαθειά οδύνη αλλά δεν αιφνιδιάζουν, δεν απογοητεύουν και δεν ενσπείρουν πανικό. Αντίθετα προσκαλούν σε μεγαλύτερη εγρήγορση, σε αυξημένη ετοιμότητα, σε αληθινή αγρυπνία πνεύματος.

4. Η προειδοποίηση και η αφαίρεση του στοιχείου της δυσάρεστης εκπλήξεως ή του αιφνιδιασμού δεν αίρουν την τραγικότητα που κρύβεται πίσω από το ερώτημα του Ιησού στο Λουκ. 18, 8. Η τραγικότητα αυτή έγκειται και στο ότι η πιθανή έκλειψη της πίστεως ή η εισβολή της απιστίας προϋποθέτουν δύο πολύ αρνητικά δεδομένα. Το πρώτο είναι η απώλεια του θάρρους, της αντοχής, της καρτερίας κάτω από την αφόρητη πίεση του κακού, των δαιμονικών δυνάμεων, των ανθρωπίνων δοκιμασιών, των εξοντωτικών συνθηκών ζωής. Αποτέλεσμα μιας τέτοιας απωλείας είναι ο εκμηδενισμός της ελπίδος στην παρέμβαση του Θεού, στην «εν τάχει» (Λουκ. 18, 8) ενέργειά Του.

Το δεύτερο δεδομένο είναι η υποταγή σε «πνεύματα πλάνης και ψευδηγορίας ανθρώπων κεκαυτηριασμένων τον νουν» (Κύριλλος Αλεξανδρείας). Εδώ πρόκειται για εξοστρακισμό της αληθινής πίστεως μέσω διαδικασιών κυρίως διανοητικών.

Το ερώτημα του Κυρίου, λόγω της γενικότερης συναφείας του Λουκ. 18, 1-8, φαίνεται να αναφέρεται πιο πολύ στο πρώτο συμβάν, ενώ προϋποτίθεται πιθανώτατα και το δεύτερο. Αυτό τονίζει την ανάγκη από πλευράς Εκκλησίας και Θεολογίας στη μελέτη των ζωτικών θεμάτων πίστεως και απιστίας να υπολογισθεί πολύ η ανθρώπινη ζωή ως ζωή θλίψεων, δοκιμασιών, πλάνης και αδιεξόδων.

Πάντως δεν πρέπει να λησμονηθεί ότι το φοβερό ερώτημα

περί πίστεως στο Λουκ. 18, 8 εισάγεται με την έκφραση «ο υιός του Ανθρώπου ελθών...», που δηλώνει την ένδοξη εσχατολογική έλευση του Χριστού. Μέσα στο φως αυτής της ελεύσεως, το πρόβλημα της απιστίας, που κρύβεται στη φράση «άρα ευρήσει την πίστιν επί της γης;», φαίνεται στις πραγματικές του διαστάσεις, στο αληθινό του σχήμα.

(έγραφε τότε -1983- ως επίσκοπος Βρεσθένης)

(Πηγή: «Σύναξη» Χειμώνας 1983

Επιστολή 72^α Θ

Ολίγα λόγια, για αυτά που επτωχεύσαμε.

Είπεν: Γρηγόριος Κωνσταντάς, Λόγιος (1754 – 1844)

1. (Η Παιδεία είναι πηγή αγαθών και προόδου, όχι μόνο προσωπικής αλλά και κοινωνικής, διαμορφώνοντας πολίτες δυνατούς στην ψυχή, στο πνεύμα και στο ήθος), δηλ.:
Εις εν έθνος, όταν μεταδίδονται αι ιδέαι, φωτίζουν τάξεις ολοκλήρους, και η παιδεία γίνεται γενική και τότε ολόκληρον το έθνος φωτίζεται και θέλει γνωρίσει τας αρχάς της ατομικής ευδαιμονίας και της δημοσίου ευτυχίας.
2. (Πιστοποιητικό ποιότητας των ανθρώπων που διεκδικούν δημόσιες θέσεις και εξουσίες):
Ζητούμεν δικαιοσύνην! Ζητούμεν την ατομικήν ασφάλειάν μας, την διαγωγήν των αρχηγών μας ζητούμεν να εξετάσουμεν!
3. (Εθνικά Δικαιώματα):
Δεν έχουμε δικαιώματα εθνικά; Διατί να καταπατούνται και να αρπάζονται ληστρικώς;
Δεν είμεθα ενεργητικοί και επιδεκτικοί των υπηρεσιών της πατρίδος μας;
Διατί να περιφρονείται η αξιοότης μας;
Δεν δουλεύουμεν;
Δεν πληρώνομεν τον φόρον μας;
Δεν έχομεν χρηματικές πηγάς ικανάς; Και άλλα τόσα βηθήματα; Και μας λέγουν δεν επαρκούν;
Δεν πρέπει να ηξαιρούμε πού καταδαπανούνται τα χρήματα;
Εξωτερικώς ζούμεν εν ειρήνη και εσωτερικώς ατομικήν ασφάλειαν δεν έχομεν.
Διατί τα ύστερα να αναιρούν τα πρώτα και τα πρώτα τα ύστερα;
Διατί τοιαύτη ανωμαλία και παρεκτροπή εις το κυβερνάν;
Διατί ο Άρχων δεν έχει ειλικρίνειαν με τους αρχομένους;
Ποιος είναι λοιπόν ο εσωτερικός εχθρός;
4. (Οι δημόσιοι άνδρες και γυναίκες πρέπει να εκφράζουν το δημόσιο όφελος, και να σέβονται αυτούς που τους έχουν εκλέξει):
Πώς; Και από ποιους είσθε διορισμένοι να μας διοικείται;
Δεν είσθε από εμάς;
Ημείς σας διορίσαμεν και διοικείτε κατά την θέλησίν μας, και όχι κατά την αυθαίρετον θέλησίν σας.

*Πώς; Ημείς ηγωνίσθημεν, ενθουσιάσαμεν, υποφέραμεν
 πείναν, ταλαιπορίαν και άλλα τόσα δεινά, και σεις τώρα να
 εντρυφάται από τους κόπους μας και τους αγώνας;
 Ζητείτε να οικοδομήσητε επάνω εις την σκόνην μας λέγοντες
 προς τούτοις ότι εκείνοι οι αγώνες σας δεν θεωρούνται, αλλά
 από σήμερα θεωρούνται δουλεύσεις σας.
 Αυτό λέγεται ή ονομάζεται Κυβερνάν;
 Σεις, οι ξεχωριστοί, χρηματίσατε έθνος κατά μέρος, και
 βλέπομεν τότε αν ημπορείτε να υπάρξετε.
 5. (Το έθνος σώθηκε - και σώζεται πάντοτε - όχι μόνο γιατί
 εμείς πήραμε απόφαση να αγωνιστούμε με κάθε δύναμη και
 από κάθε θέση, αλλά και):
 Χάρις εις την θείαν πρόνοιαν, και ευσπλαχνίαν υψηλοτέρας
 δυνάμεως, σώθηκε το έθνος!
 Και ημείς βλέπομεν όστις εκ φύσεως είναι πονηρός και
 άρπαξ, δεν γίνεται ενάρετος και ειλικρινής εις το έθνος. —*

Επιστολή 73^η Θ

Εκ βαθέων: Έλληνα, κλέφτη και ληστή, Θρησκείας και Ιστορίας σου! (Ποιος τολμά να μιλήσει για Χριστό και για Πατρίδα; Μας έφαγε η κατάρα της αριστεράς του προοδευτισμού, και ο κομπλεξισμός του συντηρητισμού)

1

Χθές, διερωτήθηκα, πώς μπορώ, το να σταθώ εμπρός Του,
κλέφτης ων και καταχραστής, του Άγιου ονόματός Του;

2

Πώς γίνεται να δείχνεσαι, Χριστό ότι πιστεύεις,
και Χριστιανός να λέγεσαι!
και πώς, πάνω σ' ανόητα, ζωή σου να ξοδεύεις;

3

Πώς γίνεται τα ρήματα, μες απ' την διδαχή Του,
κλεπτότροπα κλεπτοχρηστείς, χωρίς την εντολή Του;

4

Πώς, πόσο άνθρωπε μπορείς, χωρίς ντροπή να στέκεις,
και δάσκαλος να ορίζεσαι, να παίρνεις και πελέκι;

5

Πώς, τέτοια κατάχρηση, και τέτοια υποκρισία,
που πότε κλέφτης γίνεσαι, πότε ληστής Ουσίας;

6

Πώς το, και πόσο το μπορείς, πα στον Σταυρό ν' ανέβεις,
Αυτός να σου χαμογελά, κι εσύ να τον ληστεύεις;

7

Πώς τόσος φαρισαϊσμός, πώς τέτοια αχαριστία,
πώς τέτοια περιφρόνηση, και τέτοια προδοσία;

8

Με πόσους τρόπους έκλεψες, με πόσους τρόπους γνώφεις,
πόσο του Ιούδα έμοιασες, και σαν αγνώμων φέρθεις;

9

Με πόσους τρόπους Τού έκλεψες, σοφία και καλούδια,
και πόσο υποκριτικά, Τού πρόσφερες λουλούδια;

10

Πόσο το αντέχεις Έλληνα, να σκάβεις σου τον λάκκο,
πόσο πολύ τυφλώθηκες, δεν βλέπεις που 'σαι ράκος;

11

Πόσο μέσα στην τρέλα σου, έτσι θα ταξιδεύεις,
πόσο ο Θεός θα ανέχεται, το άδικο να γυρεύεις;

12

Πόσο πολύ τυφλώθηκες, και πόσο εμωράνθεις,
πόσο αναισθητότερος, του λίθου εξυφάνθεις;

13

Δεν βλέπεις σου π' εβάρυναν, αμαρτιών τα χρέη,
πόσο άπρεπα θα μολογάς, πως πάντα άλλος φταίει;

14

Χάνεσαι, ζύπνα, δεν θωρείς, πως γυρισμό δεν έχει,
ο δρόμος που πορεύεσαι; μένος ποιο σε κατέχει;

15

Γύρνα και πιάσε του Θεού, το Άγιό Του χέρι,
κεί πίσω που τον άφησες· στήσει, σού 'χουν καρτέρι.

16

Γύρνα πίσω στην 'Πόλη' σου, γύρνα στο σπιτικό σου,
γύρνα σ' αυτά που άφησες, μακραίνεις το κακό σου.

17

Γύρνα σαν άσωτος υιός, εκεί π' άφησες τον Θεό,
σε περιμένει Πατρικά, και είναι σου και Ιλεώς.

18

Γύρνα σαν το απολωλός, γύρνα σαν τον Τελώνη,
το ήμαρτον πες ως ο ληστής, ο χρόνος σου τελειώνει.

19

Γύρνα γιατί σου χάνονται, παλιά και δοξασμένα,
τα σημερινά, τα χθεσινά, τα χιλιομυρωμένα.

20

Γύρνα και πάτησε ξανά, γερά στα δυο σου πόδια,
και μη ξείς μόνο για το παχνί, μη μοιάσεις με τα βόδια.

21

Γύρνα σ' αυτά που λάμπουνε, σαν ήλιος σαν χρυσάφι,
που είναι σου ατίμητα, γύρνα πίσω, νισάφι*.

(*=επί τέλους, φτάνει πια, δεν αντέχεσαι άλλο).

22

Θρήνος παντού και κλάματα, Ελλήνων η κατάντια,
παράδοση, ιδανικά, αξίες κι Εκκλησίες, θαρρείς τα απαζίες.

23

Γύρνα σου λέω δεν μπορώ, να σε θορώ εμπρός μου,
να χάνεσαι μες στα χαζά, μοναδικός καημός μου.

Υ.Γ.

Κι ενώ εσύ πολεμάς τον εαυτόσου· πίσω σου:
Ληστεύουν σε, νοθεύουν σε, επλάκωσε ακρίδα,
θα ξείς με δίχως όνομα, θα ψάχνεις για Πατρίδα.

*

Θε να σου μείνει η Ελλάς, πηγή αποξηραμένη,
και θα σου γίνει η γενιά, Γενιά Καταραμένη. —
(17 / 11 / 2020, Κήποι)

Επιστολή 74^η Θ

«ΙΝΑ ΤΙ ΕΦΡΥΑΞΑΝ ΕΘΝΗ ΚΑΙ ΛΑΟΙ ΕΜΕΛΕΤΗΣΑΝ ΚΕΝΑ;»

Ψαλ. β'.1

Αγαπητοί,

Κόβομε την Ιστορία απ' τα παιδιά μας, απαγορεύουμε, να τιμήσουν τα Ιστορικά γεγονότα, στους μεγάλους, απαγορεύουμε την κανονική γλώσσα, σε μικρούς και μεγάλους, αφαιρούμε την εργασία και καταργούμε την ιδιοκτησία, και χάνουμε τα σπίτια μας, επιτρέπουμε να μας ληστεύουνε και εμείς ας νηστεύουμε, να μας βάζουν το χέρι στην τσέπη βαθιά, και όταν τους ζητάμε συμπαράσταση, αυτοί κοιτάνε της τουρκιάς τα ασκιά.

Περιορίζεται η ελευθερία, παύεται η δημοκρατία, κόβει και η εφορία, χωρίς παπά μένει και η ενορία.

Και ο Έλληνας στέκει αποσβολωμένος και μονολογεί με απορία: ποια η ζωή και η του μέλλοντός μου, πορεία;

Οι Αγ. Γραφές φωνάζουν: «Τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα», και εμείς αφού μας εφίμωσαν μποκώνοντάς μας με δανεικά παγανικά, μας ετύφλωσαν με ιλουστρασιόν αστανικά· και εμείς ΟΙ ΑΝΑΞΙΟΙ ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΙ ΣΟΦΩΝ ΟΔΗΓΙΩΝ, έχουμε τις οδηγίες τις παναιώνιες στα βιβλία, και τα βιβλία στα ράφια και εν πολλοίς στις αποθήκες φυλακές, και σε λίγο στην πυρά της μωρίας, της, της νέας τάξης θεωρίας, που την θρέφει το γλωσσικό μπούλινγκ που εμείς επιτρέπου με στους ανοήτους με την βοϊδοσυμπεριφορά τους και του μπούλινγκ των προστατών μας, (τρομάρα να τους έρθει, δηλ. τους έχει έρθει αλλά στρουθοκαμηλίζουν), και εμείς το ανεχόμαστε.

Η καθιέρωση δοτών ηγετών, ντόπιων και ξένων, έφερε και το καθ' υπαγόρευση μπούλινγκ= βοϊδοσυμπεριφορά, από τους δήθεν ισχυρούς, οικονομικά ή στρατιωτικά, και το ανεχόμαστε, σαν ρεαλιστική κατάσταση (έτσι την αποδέχτη-κε ένας νέας φουρνιάς δημοσιογραφίσκος), και τώρα, αφού πρώτα μας αφαίρεσαν τα ούμπαλα, κατά τον αείμνηστο Δημ. Ρίζο, τώρα μας εμπαίζουν κατά βούληση ομαλή ή ανώμαλη, και δεν τους φτύνουμε κατάμουτρα, και να παραδειγματιστούμε από αυτούς που παραδειγματίστηκαν από τη Ιστορία μας, και να σηκώσουμε εμείς την σημαία μας, χωρίς παραστάτες τους παρανομαστές, γιατί αυτοί σαν διαιρέτες γνωρίζουν μόνον να διαιρούν...

Αλλά ας έλθομε στο φρυκτό μήνυμα των Αγ. Γραφών.

Τι μας φωνάζει ο Κύριος, Πέτρε, Πέτρε, (δηλ. Λαέ Ελληνικέ), «Τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα», δηλ. εσύ ο πιο δυνατός από

τους Αποστόλους μου, (Λαός που θα διδάξεις τα έθνη) θα υποστείς την μείζονα δοκιμασίαν, θα μπεις στον μέγιστο των πειρασμών, από τον ακατονόμαστο (αΣτανά), «και πριν, αλέκτωρ λαλήσαι δις, απαρνήσεις με, τρις»· δηλ. εμείς, ο Ελληνικός Λαός, θα γίνουμε υποχείριο του ακατονόμαστου, εύκολα θα μας υπνωτίσει και θα αποστραφούμε τον Θεό, και άνθρωποι πλέον χωρίς Πίστη (ούτε στον Θεό, ούτε στον εαυτό τους, άθεοι και άβουλοι, και φυγόπονοι, και ευδιάλακτοι, και «πονηροί και γόητες προκόψουσιν επί το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι. Β΄. Τιμ.γ΄.12-13), αυτοί θα μας κουμαντάρουν, και αυτοί θα θυσιάσουν, Ιστορία, Γλώσσα, Δικαιώματα, Πατρίδα, Οικογένεια, Εκκλησία, και Σχολεία, Σπίτι και Πίστη, τους πυλώνες που στηρίζουν την Κοινωνία μας, την Ελλάδα μας ως μη έχοντες συναίσθηση της βαριάς τους κληρονομιάς, παρά μόνο θα νοιώθουν, τα βαριά τους βλέφαρα πάντα προς ύπνο, και χωρίς επαγρύπνηση, για όλα τα ευλογημένα από τον Θεό και τους προγόνους χιλιοδοκιμασμένα και εις όλον τον κόσμο διδαγμένα εκτός του τόπου τους, για αυτά λοιπόν, θα νοιώθουν μίσσητα, και βδελυγμία, ως κατάρας γιοι, και του ακατονόμαστου τέκτονες και προαγωγοί.

Γέγραπται δε: «Ο γαρ ύπνος όχι μόνο τους αισθητούς οφθαλμούς φυσικά βαρύνει, αλλά και τον νουν, όστις είναι οφθαλμός της ψυχής, και τας λοιπάς δυνάμεις αυτής, και το σώμα δε όλον παραλύει», και προσθέτομε και εμείς, οποίες θα είναι οι συνέπειες του πνευματικού ύπνου, της αφροσύνης και της ενδοτικότητας, της μη Ελληνικής Παιδείας και Ορθοδοξίας.

Ίδετε τον Ισραήλ, εν μέσω εχθρών του και αλλοφύλων, μάχεται μόνος εναντίον όλων, εμείς γιατί κλείνομε τα μάτια; Ιδού λοιπόν για κάθε μας βούληση, και η των Γραφών μας οδηγία: «τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα».

Και εξηγούν οι Αγ. Πατέρες, ότι, όπως οι εχθροί, πρώτα – πρώτα τους ισχυρότερους πύργους των πόλεων – κρατών, σπουδάζουν να γκρεμίσουν, γιατί μαζί με αυτούς θέλουν συγκρημνησθεί και οι αδύνατοι ευκόλως· έτι δε, όποιος λύκος θανατώσει τον ισχυρότερο σκύλο μιας μάνδρας, και όλην την μάνδρα των προβάτων μπορεί να θανατώσει.

Έτσι και ο ακατονόμαστος, γνωρίζων τον Απόστολο Πέτρο, ως τον ανώτερον από τους άλλους Αποστόλους και ανδρειότερον, διό και όλον τον πόλεμον και την μάχην έστησε κατ' αυτού, ώστε αφού νικήσει αυτόν, κατανικήσει και τους άλλους, και έτσι να διαλύσει και την μάνδρα του Χριστού. έτσι

πολεμούν και την Ελλάδα μας, τους πύργους της που προανέφερα.

Λέγει δε προς τούτο: «Πατάζω τον Ποιμένα και διασκορπισθήσονται τα πρόβατα της ποιμνης». Ματθ.κστ'.31

Άπαγε λοιπόν και ιδε, Έλληνα, ότι τούτο δηλώνει το ρήμα: «Γω κραταιώ γαρ μείζων πείρα», ήτοι, (εις τον δυνατόν κατά την ψυχήν, μεγαλύτερος πόλεμος επάγεται παρά του εχθρού). Και την Ελλάδα, από αρχαιοτάτων ετών, μόνη την πολεμούν όλοι ομαδικά, ως κραταιή πνευματικά, ναι ομαδικά και βασανιστικά, μέχρις την σήμερον ημέραν, πανευρωπαϊκά. Προς αυτό και ο Σολομών λέγει: «κρίσις απότομος εν τοις υπερέχουσι γίνεται, ο δε ελάχιστος, συγγνωστός εστί ελέους· «δυνατοί γαρ, δυνατώς ετασθήσονται».

Σοφ. Σολομώντος .στ'.5

Είπε δε και ο ιερός Ζυγαδηνός Ευθύμιος, ερμηνεύων το ανωτέρω ρητόν του Λουκά: «Έθος τω δι αβο λω, τους δυνατότερους εξαιτήσθαι προς πάλην».

Και ακόμη, ο Άγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος λέγει: «Προς γαρ το αντιτείνον μάλιστα η παράταξις». (δηλ. ανάλογα με τον πνευματικόν άνθρωπο αντιπαρατάσσεται και η ισχύς του αΣτανά, επί το ανθρώπινον δε, ανάλογα με το τι έχεις να αντιμετωπίσεις, πρέπει να αντιπαρατάξεις και εσύ τα ανάλογα.π.ε.)

«Γρηγορείτε, λοιπόν, και προσεύχεσθε, ίνα μην εισέλθετε εις πειρασμόν, τινάξατε κατά την 'νύκτα' της εποχής αυτής από τα ομμάτιά σας τον ύπνο της φυγοπονίας, και ας μην είναι οι οφθαλμοί σας βεβαρυμένοι».

Γρηγορείτε, ο καιρός γαρ εγγύς και ο λύκος παρά θύρας, ίνα ενδυναμωθούμε και νικήσομε τον εχθρό, όπου περισσότερο από τους άλλους μας πολεμάει.

Θεός εν των κόσμω: «Ει Θεός εν τοις Έλλησι και Έλληνες εν τω κόσμω, Θεός τε εν κόσμω εί· Έλληνες δε μη εν Θεώ, και κόσμος απόλλυται.π.ε.». —

(Ιδε βιβλ.: ΕΟΡΤΟΔΡΟΜΙΟΝ, ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΣΜΑΤΙΚΟΥΣ ΚΑΝΟΝΑΣ, σ.361». ΥΠΟ ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ, 1836)

Επιστολή 75^η Θ

ΘΕΟΛΟΓΙΚΟΙ ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΟΙ

«Τηρείτε τας παραδόσεις των Πατέρων εν πίστει, αὕτη ἐστὶ ἡ Ἑλληνορθόδοξος Ἐκκλησία, ἀποστολή ἔχουσα Θεία, ἵνα μηδέποτε νοθευτεῖ, ἢ μη ὡς μάχαιρα ἐμπηχθεῖ ἐν αὐτῇ τις αἵρεσις· σωτήριος ἐστὶ ἡ καλὴ πρὸς Θεὸν ἡμῶν προαίρεσις· καὶ ἵνα μη το ἄλας μωρανθεῖ, καὶ ἡ πατρίς ἡμῶν διὰ παντός ἀπολεσθεῖ· τοιαύτη υπῆρξε καὶ ἡ πρὸ τῆς αλώσεως περιρέουσα κατάστασις, ἐν τῇ ιεραρχίᾳ, τῇ πολιτείᾳ καὶ ἐν τῷ λαῷ. Μετανοεῖτε, συγνώμη παρὰ τῷ Θεῷ ζητεῖτε, ἐν ἀγάπῃ γρηγορεῖτε, τοὺς μάρτυρας καὶ ἥρωας τῆς πατρίδος μη λησμονεῖτε, οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, ὁ ἐχθρὸς παρὰ θύρας».

«Πάν ἔργον ἢ λόγος, μὴ ἐκπορευόμενος ἐξ ἀγάπης, αἴτιον Ἀμαλήκ ἐμπεριέχει ἐν αὐτῷ, «ὅτι πολεμεῖ Κύριος ἐπὶ Ἀμαλήκ ἀπὸ γενεῶν εἰς γενεάς*». Μωροὶ καὶ τυφλοὶ ἐσμέν, μὴ ορώμετες, ὅτι μὴ σοφία, μὴ ἰσχὺς, μὴ πλοῦτος, μὴ ἐπιστήμη, καὶ παν μὴ ἐμπεριέχον πρῶτον τὴν ἀγάπην, οὐδὲν ἐστὶ, μόνον ἡ ἀγάπη, ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον, Ἄνθρωπον. *=Εξόδ.ιζ'.16. –

Επιστολή 76^η θ

άξιος άνθρωπος

«Ο κάθε άξιος άνθρωπος είναι ένα ζωντανό σύγχρονο θάμα του Κυρίου, γι' αυτό και κατασυκοφαντείται».

«Οι Φαρισαίοι, μη έχοντες τι κακόν εναντίον του Κυρίου, τον συκοφαντούσαν, λέγοντες «εν τω άρχοντι των δα ιμ όν ων εκβάλει τα δα ιμ όν ια».

Από τότε έχουν την απάντηση με συκοφαντίες εναντίον κάθε αγαθής ψυχής, εναντίον κάθε αγαθής προσπάθειας, εναντίον κάθε επιτυχίας.

Συκοφαντία είναι, η εξευτελιστική ταπείνωση μέχρι ξεπεσμού, την οποίαν επιθυμεί μέσα του δυνατά ο συκοφάντης, για τον συκοφαντούμενο. προς τούτο έχει ως εργαλεία τους μισερούς τη καρδιά, ήτοι: τα σκατόφιαρα, και τα σκατοχούλιαρα, για να ταΐζουν τους όμοιούς τους, και αυτοί τους δικούς τους όμοιους, και έτσι, όλοι τους ευχαριστιόνται με την ιδιότυπη ανθρωποφαγία, ενώ το ότι τους καίνε τα σπίτια δεν το βλέπουν, ή μάλλον επειδή είναι δύσκολο να το σβύσουν, κάνουν πως δεν βλέπουν.

μιλάμε για μια ασυγχώρητη συμπεριφορά, μετά από 21 αιώνες από την Σταύρωση και Ανάσταση του Κυρίου.

Δηλαδή αυτοί οι άνθρωποι, έχουν πείρα ηλικίας τα μετά Χριστόν έτη, συν την προσωπική τους ηλικία, άρα είναι ασυγχώρητοι, γιατί «ουδέν το προς εαυτών όφελος από την τόσων ετών και τόσην και τηλικαύτην διδασκαλίαν».

Σημ. Ο Θεός δίδει διάφορα αίτια: «Όπως αποκαλυφθώσιν εκ πολλών καρδιών διαλογισμοί». Λουκ.β'.35 (δηλ. να ξεσκεπαστούν πολλών ανθρώπων οι διαθέσεις και οι διαλογισμοί που έμεινα μέχρι τώρα απόκρυφοι). –

Επιστολή 77^η Θ

Ιωνάς επροφήταυσε

Ο Ιωνάς επροφήταυσε ότι θα καταστραφεί η πόλις Νινευή, αλλά επειδή μετανόησαν όλοι, ο Θεός της χαρίστηκε, ο δε Ιωνάς όμως στενοχωρήθηκε, γιατί φοβήθηκε μήπως ο κόσμος τον θεωρήσει κακό Προφήτη, και έφυγε στην έρημο, εκεί που σταμάτησε φύτευσε μία κολοκύνθη και έφτιαξε την σκηνή του στην σκιά της. Αλλά η κολοκύνθη την άλληνη ημέρα εξηράνθει και ελυπήθει πολύ ο Ιωνάς.

Τότε του λέγει ο Θεός, εσύ ελυπήθεις για την κολοκύνθη που ξεράθηκε την οποία δεν εφύτευσες, εγώ δεν έπρεπε να λυπηθώ την μεγάλη πόλη Νινευή, της οποίας όλοι οι κάτοικοι μετανόησαν;».

«Πειθαρχείν δει Θεώ μάλλον ή ανθρώποις». Πράξ.ε΄.29

«Πρώτον εις τα καθ' υμάς τον Θεόν όψεσθαι».

Επιστολή 78^η θ

εθνικές και διεθνείς εξουσίες

Σήμερα οι εθνικές και διεθνείς εξουσίες, σαν πεπολιτισμένοι ταραξίες, δολοφονούν μεθοδικά ιδανικά, παράδοση και αξίες, και μας αντικαθιστούν την πραγματική ευπρέπεια με την μοντέρνα απρέπεια, τις πραγματικές αξίες με φρούδες, την ευγένεια με την φκιασιδωμένη αγένεια, την εθνική περηφάνια με εθνική ταπείνωση σε δόσεις, τους ταραξίες ως σύγχρονους ευταξίες, τους πραγματικούς χάρτες με τους κατά φαντασίαν χάρτες, τις αυτοκρατορίες με τους κατά φαντασίαν αυτοκράτορες, την επιστήμη με την ψευδοεπιστήμη, την πραγματικότητα με την εικονική πραγματικότητα, την πραγματική Θεότητα, με την εκάστοτε ανάγκη τους, την οποία θα ονομάζουν κάθε φορά με ένα όνομα της δικής τους πιστότητας και ματαιότητας. Διό, μην αφήσουμε τον νικοποιόν Θεόν, για την κάθε τους αθλιότητα.

Τώρα πια μας κυβερνούν, μέσα κι έξω χαμένοι, και μας κρατάνε όρθιους οι το πάλαι θαμμένοι.

Ίνα μη «επιλήψει με ο χρόνος», σπεύδω να είπω ότι αιτία των μεγάλων ή μικρών κακών – πτώσεων, αλλά και της σημερινής καταπτώσεως, ώστε από φωτολαός να γίνουμε σκοτολαός, είναι η απομάκρυνση και η αποστασία μας από τον Θεό. Διό, ας επιστρέψουμε εκεί που αφήσαμε τον Θεό, εκεί μας περιμένει, παραμείνατε δε αεί αγωνιζόμενοι και ουδέποτε υπνοτιζόμενοι, διότι: «Ούκ έστιν ημίν η πάλη (μόνον) προς αίμα και σάρκα, διά τούτο αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού...και την μάχαιραν του πνεύματος...».

Εφ.στ'.12. –

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αυτά που γράφω, δικάμου ή δικάσας, καισε ό,τι κάνω αναφορά, ούτε για δόξα το κάνω, ούτε για να κερδοσκοπίσω, αλλά από αγάπη και πόνο το κάνω γιατί βλέπω πως έχομε το έστικτο της αυτοκαταστροφής σε τερατογέννεση και δεν ελέγχεται, γιατί ενώ έχομε Αγίων σοφές οδηγίες, εμείς

*προτιμούμε τις ημιπληγίες, και παραθύρας η συμφορά. Αυτά,
αν δεν μας είναι και πολύ αργά. —*

ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ Σειράς ι' / 2021

«Καθώς απέσταλκέ με ο Πατήρ , καγώ πέμπω υμάς. Ο ακούων υμών, εμού ακούει, ο αθετών υμάς εμέ αθετεί, ο δε αθετών εμέ αθετεί και τον πέψαντά με».

*

«Όταν σταματήσουν οι χαρές και τα γέλια απ' τις καρδιές των ανθρώπων, τότε αρχίζει ο πραγματικός θάνατος και η λησμονιά, λένε οι ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ».

*

*«Αναγκαία τω πιστώ η των Αγ. Γραφών ανάγνωσις,
πολλή γαρ η εκ ταύτης ωφέλεια».*

*

*«Όταν τις κλείσει της πόλεως τας θύρας, τουτέστιν τας αισθήσεις,
τότε και τους έσωθεν και τους έξωθεν εχθρούς πολεμεί, αλλά και
τους ενεδρεύοντας ού πτοείται».*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ημέρες θλίψεως εκ πλάνης (εποχή κορωναιού 2020 – 2021)

Ημέρες ξεσηκωμού εναντίον της Εκκλησίας έχει κανείς την αίσθηση ότι ζούμε και πάλιν.

Ημέρες θλίψεως, πλάνης και απαισιοδοξίας· ο ένας τα ρίχνει στον άλλον, ο ένας τα περιμένει απ' τον άλλο, ο ένας εξαπατά τον άλλον και κανείς δεν έχει προς τι να καυχηθεί για κανένα. Νέα εποχή των ήλων και των πασάλων.

Οι Εκκλησίες ότε κλειστές από έλλειψη ιερών λειτουργιών, νυν από υπερβολικό ζήλο πολιτικών υπουργών.

Με την Θεία Λειτουργία σχεδόν απαγορευμένη, εδώ και ένα χρόνο και το Άγ. Ποτήριον της Ζωής, βλάσφημα κατασυκοφα ντημένο, ως φορέας μικροβίων και μεταδότης ασθeneιών.

Είναι η νέα εποχή, εποχή της ύβρεως. Είναι η νέα εποχή της νέας τάξης και της παγκοσμιοποίησης, και της εργαλειοποίησης της ανάρτησης επιστήμης και της άθειας οπαίας υάλου της υπερφιάλου.

Είναι η νέα εποχή, στείρα από Φάρους και φωτοδηγούς, και πλεονάζουσα από ευκαιρίας υπουργούς και του κερατά χορηγούς. Είναι η νέα εποχή που προηγείται των μεγάλων κατά-στροφών και αφανισμών. Είναι η νέα εποχή που προστάζει υποταγή, με κρίσεις, με ξεπουλήματα, με πτωχεύσεις, με λαθρομεταναστεύσεις, με διδασκαλίας Κλασικής Παιδείας και Ορθοδοξίας απαγορεύσεις. Είναι η νέα εποχή, που τον λόγο έχουν μόνον οι αγενείς και οι ανομούντες διακενής. Είναι η νέα εποχή της αντικανονικότητας, που προηγείται του χάους εκ της φαυλότητας.

Είναι η νέα εποχή, όλα αυτά και για άλλα, εξ ίσου καυτά.

Ναι, είναι μια εποχή που πάσχουμε από ηγέτες με πίστη, ηγέτες θρησκευτικούς και πνευματικούς, και έχουμε αφεθεί μοιρολατρικά σε ανθρώπους που θέλουν να ελέγξουν τον κόσμο, χωρίς αποδεδειγμένα στοιχεία που να δικαιολογούν τα τεκταινόμενα που μας εφαρμόζουν, και με άγνωστο τον προο-ρισμό, μόνο αφήνεται να αιωρείται η ανατολή μιας υβριδικής νέας εποχής, με την εφαρμογή μιας ομοίως υβριδικής παγκό-σμιας κυβέρνησης – της ολιγαρχίας!

Αλλά και οι άνθρωποι οι σημερινοί, ποιας τύχης αξίζουν; προς τι να καυχηθείς για τον καθένα, που επειδή μπόρεσε, με τα κλεμμένα, να αγοράσει για να πατάει χαλί, ενώ παραμέλη-σε του μυαλού του και το της ψυχής του χάλι, κι έγινε ο ίδιος χαλί της νέας εποχής, και θύμα της δικής του ανοχής ενοχής και συνενοχής, και πληρώνει αδιαμαρτύρητα τον χαμό του με δόσεις, για να μην του στοιχίζουν οι διαγραφές αξιών, οι συν-οδές προδοσίες και οι πολύτροπες και πολύμορφες παραδώ-σεις· πράξεις όλες, άκοπων, φυγόπονων και προς αυτά παρέρ γων, αλλά δοθέντων μετά μανίας αθεραπεύτου επί το των αυτών ατιμίας έργον.

«Πηγή δε πάντων αδικημάτων η αθεότης». λέγει Φίλων ο Αλεξανδρέυς, ο δε Άγ. Παῖσιος έλεγε χαρακτηριστικά: «Οι σημερινοί Χριστιανοί δεν είναι για μάχες...κάποτε μια εικόνα να έβγαζες απ' την Εκκλησία και επαναστατούσε όλος ο κόσμος», τώρα προσθέτει ο γράφων, όλος ο κόσμος κι αν επαναστατεί η Εκκλησία απεργεί.

Γέμισε κι αυτή απ' της παπαντρεϊκής εποχής τα νέα βλαστά-ρια, που «ό,τι δεν φτάνουν τα κάνουν κρεμαστάρια», κατά την αθάνατη ελληνική μούσα.

«Συνηθίσαμε να φανατιζόμαστε και να ορκιζόμαστε για τους νοχελείς και για τους καταχραστές της εξουσίας, ως επιμελου μένους αν και ψευδώς, των ανθρωπίνων πραγμάτων», και μας γίνονται τα αυτών τα κρίματα, αργά αλλά σταθερά, οργα-νισμού οιδήματα οζώδη, και αποχύματα δυσώδη.

Όλοι τους, και για να μην αυταπατούμεθα, καθρέπτης δικός μας και σαρξ εκ της σαρκός της Κοινωνίας μας, διότι, «τοιούτοι έπρεπε οι ημών αρχιερείς», μας λέγει ο Απ.Παύλος.

Δεσμώτες άπαντες της ανεπαρκείας μας και της απιστίας μας, της πτώσης μας αλλά και της αποστασίας μας».

Είναι κοινή η αίσθηση ότι έχουμε μπει εδώ και χρόνια σε δύσκολους δρόμους σκοτεινούς, λάθη επί λαθών, από τους χθεσινούς και από τους σημερινούς, (άθεοι διδάσκουν στα σχολεία, αναρχικοί διαδηλώνουν εν μέσω θανατηφόρου επιδημίας, και να μιλάμε για παιδεία οποία, χωρίς Αρχαία Ελλη-νικά και Ορθοδοξία, και οι αξίες στην αποθήκη, διό και την επαύριον όχι η ανάσταση αλλά η ημών καταδίκη.

Πού, ο αυτοέλεγχος, η αυτοκριτική, η περισυλλογή και η εμπράγματη μετάνοια; Και η Νινευή ήταν στα πρόθυρα της καταστροφής, αλλά η μετάνοια την έσωσε, την τελευταία στιγμή. Τι ποιο τρανό παράδειγμα, τι ποιο κραυγαλέο, τι ποιο θαρσαλέον, ποιος ο άλλος σκοπός; μα άλλος δρόμος δεν υπάρχει, ο Θεός τοις πάσι άρχει, και για να βγούμε απ' την κόλαση εις την οποίαν έχομε περιπέσει, γιατί όχι εις θάνατον, αλλά εις ζωήν μας θέλει ο Θεός, άρα, μετανοείν δει, ίνα ίδομεν στο τούνελ Φως.

Γνώτε και προσέχετε ότι:

α) «Ούτε γνώση υπάρχει χωρίς πίστη, ούτε πίστη χωρίς γνώση», Κλήμης ο Αλεξανδρεύς

β) «Παρά τοις ανθρώποις μία προσδοκία ευδοκιμεί πάντοτε, δηλ. το πώς να περικαλύψουν απ' τον καθένα την αλήθεια, καλλιεργώντας έντεχνα το ψέμα».—

Επιστολή 1^η ι

Προς Μ.Μ.Ε. Ποιότητα δημοσιογραφίας

(η σφουγγαρίστρα, της Οπαίας Υάλου της Υπερφιάλου),

1) Πότε μας προσφέρετε "ανθόμελο", πότε ελληνοφρένεια και πότε αμερικέν "σκυλοτροφές", γιατί μας υποτιμάτε;

Όλα τα ξενόφερτα σας γίναν περιζήτητα, και όλες τις αξίες μας τις στείλατε στ' αζήτητα. Και σεις και όλα τα τηλεοπτικά ΜΜΕ. Έχετε δημιουργήσει όλοι σας έναν έρποντα τηλεοπτικό ψυχοφασισμό. Αίσχος σας, πώς καταντήσατε έτσι;

Μαργιονέτες ευρωπαϊκές και υπερατλαντικές γίνατε όλοι;

2) Ούτε η παρακμή δημιουργείται σε πέντε χρόνια, ούτε η κάθαρση της "Κόπρου του Αυγείου" στον αντίστοιχο χρόνο· και αντί να βοηθήσετε, την στήνετε στην γωνιά, να εμπήξετε 'πασσάλους' κενόδοξα, κακόδοξα και μισαλλόδοξα.

Έχετε όμως τον τρόπο σας, τον αίτιο της παρακμής, τον πρώτο διδάξαντα την διαφθορά, αντί να τον καταγγείλετε, τον αναδεικνύετε 15^ο, μεταξύ των μεγάλων Ελλήνων, και όποιον εργάζεται για τον τόπο, αντί να τον βοηθάτε, τον πολεμάτε, τόσο, αλλά και πόσο ακόμη, έχετε τυφλωθεί όλοι σας!

Για την αλήθεια και την Ελληνική αξιοπρέπεια δεν σας νοιάζει; ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ, κι αν είναι να την πληρώσομε, να την πληρώσομε, από το να ζούμε σαν σκουλήκια των "Μεγάλων". Εξ άλλου τους έχουμε μάθει, μετά από τόσα, παθήματα.

Θα έρθει καιρός που θα μας ψάχνετε, αλλά δεν θα μας βρίσκετε, για να εκτονώνεστε απάνω μας τους καταχθόνιους πόθους σας και την διχόνοια.

Έρχεται καιρός που ούτε αναγνώστης εφημερίδας θα υπάρχει, ούτε τηλεθεατής να τον ψυχοκαταστρέψετε, όπως μέχρι τώρα.

Έχετε καταφέρει, οι μισοί Έλληνες να μισούν τους άλλους μισούς, οι μισοί να κλέβουν τους άλλους μισούς, κι όλοι μας καταντήσαμε ανθρωποφάγοι, ο καθένας με τον τρόπο του, ακόμα και στον τόπο του· τέτοια κοινωνία έχετε φτιάξει.

ΕΛΕΟΣ.

Αγάπη, Αλήθεια, Αξιοπρέπεια, και ας έχουν το τίμημά τους, και με την ζωή μας ακόμη. ΕΛΕΟΣ.

ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΧΑΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΒΑΡΚΟΥΛΕΣ ΑΡΜΕΝΙΖΟΥΝ ! Ή ΜΗΠΩΣ ΣΑΣ

ΔΙΑΚΑΤΕΧΕΙ ΤΟ ΣΥΝΔΡΟΜΟ ΤΗΣ

ΑΥΤΟΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ;».

Σημ. Η πληθώρα των ΜΜΕ, δεν αποτελεί άλμα δημοκρατίας, γιατί ξενόφερτα και ξενόδουλα αποδείχθηκαν, και συνιστούν τεκμήριο, του ηθικού ξεπεσμού της κοινωνίας μας και

“ήρωες”, γιατί κατόρθωσαν την ψυχική ύπνωση του καθενός
μας, αλλά και την ύπνωση της συλλογικής ελληνικής ψυχής.
Μέσα σε αυτή την θολούρα της εξουσίας, θα διαπραχθούν,
διαπλοκής εγκλήματα και χρημάτων ξεπλύματα, και επί
εγκλημάτων εγκλήματα». —
26 Φεβρουαρίου 2009

Επιστολή 2^η ι

Πόσο γνωρίζουμε τον Θεόν;

«Εφρανθήσομαι και αγαλιάσομαι εν σοι».

Μεγάλα και αξιάκουστα, πάντα τα διά Χριστού, τοις μη ορώσιν αυτά και επιγνώσκοσιν δε, εις αυτούς ευφροσύνης γίνεται και πρόφασις ευθυμίας το γεγονός. Διό λέγει:

Εφραίνεται νους επί Θεώ, φιλάρετος ων, και της παρ' αυτού δόξης εραστής, και των θαυμασίων των παραδόξων Αυτού θεωρός γεγονώς, (όπερ και εφρανθήσεται, και αγαλιάσεται), «Εν τω αποστραφήναι, τού εχθρού, εις τα οπίσω».

*

Αλλού δε λέγει: «Ησθένησαν πάντες οι της δόξης του Θεού, εχθροί», δηλ. ο αστανάς και οι οπαδοί αυτού, ο οποίος είχε δηλώσει πριν της του Χριστού επιδημίας, λέγων: «Την οικουμένην όλην καταλήψομαι τη χειρί ως νοσσιάν, και ως καταλελειμμένα ωά αρώ». Αλλά εν τη αγάπη Του ο Θεός με την διά της προς ημάς ομοίωσιν του Κυρίου, όστις γενόμενος άνθρωπος, ησθένησεν ο εχθρός προ Αυτού, και πεπτώκασιν αι δυνάμεις αι δειναί και αφόρητοι αυτού, και γεγόνασιν αύται υπό τους πόδας των Αγίων. Διό λέγει ο Ψαλμός: «Ασθενήσουσιν και απολούνται από του προσώπου Σου, (πάντες οι εχθροί Σου)».

Η αγάπη του Κυρίου υπογραμμίζεται με την παραβολή του απολωλότες προβάτου, γιατί όπως αναφέρεται σε ύμνο των εορτών των Θεοφανείων: «Μετά πάθους ποθώ το απολωλός, και σφόδρα το μετ' Εμού εσάναι αυτό».

Διότι, τι άλλο μας φωνάζει η παραβολή που μας λέγει ότι ο καλός Ποιμήν θα αφήσει τα ενενήντα εννέα πρόβατα, προκειμένου να αναζητήσει και να βρει το χαμένο, ή κάπου ξεχασμένο;

Θαρρείτε λοιπόν, η αγάπη Του είναι μαζί μας, και εμείς ως εις τους της Νινευή, θα μας χαρίσει ξανά την ζωή μας». —

Επιστολή 3^η ι

Πώς γίνεται ένας γίγας Λαός να έχει νάνο πρωθυπουργό;
ή μήπως έκανε αυτόν τον Λαό νάνο, για να μπορέσει να
πρωθυπουργεύσει;

«Το άτομο αυτό, κοινώς ‘θρούμπας’, αναβαθμισμένο από το χαμηλότατο επίπεδο της ασημαντότητάς της προσωπικότητάς του, στο ύψος – συγκλονιστικού και άξιου ηγέτη – υποστηριζόμενο υπό εξοΕλλαδικού επιτροπείου, και ποδηγετούμενο υπό της υπερατλαντικής (νονάς), και δεκανικευόμενο από τα τοπικά Ούτα και Ούτινα (ΜΜΕ και δημοσιογράφους), υψώνει την φωνή, και με περίσσια υποκρισία και αλαζονεία, αποστρέφεται κάθε τι το εθνικοθρησκευτικό, και παράλληλα μισεί τον μισό πληθυσμό, γιαυτό και μισέλληνα τον χαρακτηρίζω. Με τεχνάσματα δε τον διαφημίζουν, και δια της υποκριτικής επικλήσεως του καλού διαχειριστού (επί πρωθυπουργίας του έγιναν οι μεγαλύτερες χρηματιστικές ρεμούλες) τον σπεκουλάρουν, και αναλαμβάνουν την εκλαϊκευση του φαύλου του περιβάλλοντος, και τα αράπικά τους χάλια. μα όλα αυτά θα αποδειχθούν μια μέρα μπούμερανγκ, αλλά οι (παράπλευρες) ζημιές θα είναι για όλους μας, θα φανεί δε τότε η γύμνια του (βασιλεία), αφενός και αφετέρου, αφού εξαφανιστούν τα φώτα της ‘δημοσιογραφικής’, προπαγάνδας από πάνω του, θέλει λάμψει η αλήθεια για τα εγκλήματά τους.»2001

Σημ. Οι άνθρωποι αυτοί, αφού δεν κατάφεραν να δημιουργήσουν την εκτροπή ενός ποταμού, κατόρθωσαν όμως να πραγματοποιήσουν την εκτροπή ενός ολόκληρου λαού, από την ιστορική του πορεία.» (215 έως 218, αναφέρονται στις κυβερνήσεις του πασοκ, 1981-2004)

Επιστολή 4^η ι

Η Εκκλησία ενώνει και η Πίστις σώζει

Ο άνθρωπος, για να διορθώνεται εσωτερικά διαρκώς, έχει στην διάθεσή του διάφορα εργαλεία, πνευματικά εργαλεία), διάφορες προσευχές, ενέργειες και πράξεις, προκειμένου να πλησιάσει προς την πληρότητα κατ' αντιστοιχίαν, ως το πνευματικό: μαχαίρι για να κόβει κάθε κακή συνήθεια, τσεκούρι για μια κι έξω απόφαση αλλαγής τρόπου ζωής, σκεπάρνι για να κόβει τα εμβόλιμα κακά, ροκάνι για να ισιώνει τα της συνείδησης, ράσπα για τις χοντρές σκουριές της καρδιάς, λίμα για την λείανση της σκέψης και γυαλόχαρτο για το γυάλισμα της ψυχής.

Για την κάθε δουλειά ας προσδιορίσουμε εμείς το ανάλογο εργαλείο, ταπείνωση, μετάνοια, νηστεία, αρετές, αγαθές πράξεις, καλά έργα, προσευχές, πίστη, εξομολόγηση, κοινωνία, τακτικός εκκλησιασμός εν Αγ. Πνεύματι και όχι κατινίστικος συναισθηματικός, κλπ. Ως οφθαλμοφόροι, Χριστοφόροι, Θεοφόροι, αθλοφόροι και οφθαλμοθόροι, Κυρίου.

Γίναμε από ζηλωτές της ενότητας, ζηλωτές της ματαιότητας, γιατί δεν υπάρχουν ώτα ανοιχτά πλέον· έγινε πέτρα η καρδιά των πολλών, τώρα οι φαρισαίοι και οι γραμματείς της ανοησίας παντού έχουν τον λόγον, και λόγον έχοντες, της αλογίας παραμένουσιν πιστοί υπηρέτες και της παρακμής συντηρητές. Γνώτε ότι, εν Εκκλησίαις σωθήσεσθε, και ως ελεεινοί ας προσέλθομε, ίνα θυσίαν αινέσεως τω Χριστώ, αναφέρομεν, και ευποιίαν κοινωνίας μη απέχετε.

Εν Εκκλησίαις σωθήσεσθε, γνώντες ότι, η Εκκλησία ενώνει και η Πίστις σώζει. –

Επιστολή 5^η ι

Ω καιροί ώ ήθη

Το 1834, η γερμανική αντιβασιλεία, του Όθωνα, απαίτησε επί πίνακι, την κεφαλή των κεφαλών της Νεολληνικής επανάστασης, (του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη), αλλά ευτυχώς για την Ελλάδα, δεν το κατάφερε· αλλά το 2018, αποκεφάλισε την ελληνική Μακεδονία, χάριν των δωσίλογων κυβερνώντων, και πάλιν, χωρίς να ερωτηθεί ο Ελληνικός λαός. Πόσο δημοκρατικό και πόσο δίκαιο είναι αυτό, θα το κρίνει η Ιστορία, μαζί και όσους συμφωνούν με αυτές τις πράξεις και με τις επιβραβεύσεις αυτών από τους βαναρούς, οι οποίοι με την ενέργειά τους αυτήν προσβάλουν τον ιερό νόμο της αλήθειας, και αναδεικνύουν διά της πράξεως αυτής, την ασέβειαν ως αξίαν, εις βάρος της αλήθειας και της δικαιοσύνης χιλιετιών, όχι δεκαετιών.

Πώς να γίνει αποδεκτή η πράξη ενός αναρχικού, βομβιστή και εμπρηστή, ανθρώπου του πεζοδρομίου, πρωθυπουργού, και να αποπατωθούν οι θυσίες χιλιάδων ετών αγώνων και αγωνιστών! Φρίζον ήλιε. «Ο TEMPORA Ο MORES» (ώ καιροί ώ ήθη). —

Επιστολή 6^η ι

Η περιπέτεια της γλώσσας μας

Η περιπέτεια της γλώσσας μας, σε δύσκολες εποχές, την περιγράφει ο Θεοδόσιος Ζυγομαλάς (1577): «Η γαρ απλή και κοινή αυτή γλώσσα, είτε δημοτική, ή ιδιωτική των νυν δυστυχών Γραικών πολύμικτος τις εστί και διάφορος. Ευρήσεις γαρ εν ταύτη ελληνικάς φωνάς...και Ρωμαϊκάς ή και Αγαρινών, ή και Αλβανών...Ει ακούσεις Κρήτας εκ της λαλιάς γνωριείς...το δε χείριστον τους ποτέ σοφοτάτους Αθηναίους εί είκουςας, δακρύων αν εγένου μεστός».

Η Εκκλησία αυτήν ορθήν διεφύλαξε, τώρα δεν είναι ώρα να την επαναδιασώσει; Προσοχή γιατί αυτή είναι ο ομφάλιος λώρος της συνέχειας της Φυλής, μη δημιουργήσουμε δημοτικές Θ. Λειτουργίες, νενεκρωμένων τω πνεύματι.

Αδυνατώ να φανταστώ για περιγράψω την συνέπεια, της εκ της βαρβαρότητάς της βιαιότητα, εξ αιτίας της ανοητότητας μερικών. την συνέπεια, επί αυτής της Αρχόντισσας, την οποία σώνει και ντε πρέπει να την κάνουμε τσιγγάνα, εν ονόματι ενός ρηχού προοδευτισμού, η κομπλεξικού συντηρητισμού.

Ποιήσομεν το κατά Χρέος και Καθήκον αναγκαίον καθ' υπερβολήν, ότι καθ' υπερβολήν η Χρεοκοπία ημών και ουχί η υλική.

Ο Αγ. Ι.ο Χρυσόστομος λέγει: «Μη δη καταισχύνεις την γλώτταν· επεί πώς υπέρ σου δεηθήσεται, όταν την οικείαν παρρησίαν απωλέσει; αλλά κόσμησον αυτήν επιεικεία, ταπεινοφροσύνη· ποιήσον αζίαν του παρακαλουμένου Θεού· ευλογίας αυτής έμπλησον, ελεημοσύνης πολλής. Έστι δε και διά ρημάτων ελεημοσύνην ποιείν. Κρείττον γαρ λόγος, ή δόσις· και, Αποκρίθητι τω πτωχώ εν πραΰτητι ειρηνικά».

Δεν συνιστά φυσική εξέλιξη της γλώσσας η καθιέρωση της δημοτικής, αλλά εμπαθής εκτόνωση της πάντοτε αρνητικής αριστερωσύνης, καθότι συνεπάγεται οκνηρία και υπεραπλούστευση της ορθοδόμησής της στην ευρεία χρήση της, με αποτέλεσμα να έχομε παιδιά που να μη γνωρίζουν πώς να εκφρασθούν και προσφεύγουν σε εκφράσεις που τα καθιστούν αυτά αξιολύπητα· αλλά αυτό έχει και σαν συνέπεια την άμβλυνση αισθημάτων και συναισθημάτων, αξιών και ιδανικών, γιατί άλλο το να οδηγείσαι από την γλώσσα του Θεού, και άλλο απ' την γλώσσα, την κόρη της παραγλώσσας.—

Επιστολή 6^η ι

Η περιπέτεια της γλώσσας μας

Μέρος δεύτερον

Δεν είμαι γλωσσολόγος ειδικός, αλλά ο συναισθηματικός μου κόσμος ο παιδικός, μου υπαγορεύει τον σεβασμό στην Παράδοση, και τον έρωτα στα Αρχαία Ελληνικά, και παρότι αναρθογράφων, λατρεύω την ορθογραφία, η οποία είναι η αναφαίρετος προίκα την γλώσσας μας της ζώσας, και ουχί της νεκρής όπως θέλουν να την χαρακτηρίζουν μερικοί οκνηροί, οι οποίοι μη θέλοντας να σπουδάσουν την ποιοτική γλώσσα μας, προσπαθούν να την υποβιβάσουν, και να υποβιβάσουν μαζί της και την Κοινωνία, γιατί προς τα εύκολα επιρρεπείς όντες, βάλθηκαν να θάψουν την γλώσσα των γλωσσών, την θεοδώρητον, την θεοδίδακτον και την θεόγραφον, την των πάντων Αγίων, την καινίζουσαν ψυχάς εκ θεμελίων.

Ναι, δεν είμαι ειδικός, αλλά προς Θεού, είναι γελοίο το να αγωνιζόμαστε για τα αυτονόητα, όπως λχ. για το αν πρέπει ο πολιτειακός άρχων να ασπάζεται το Ιερό Ευαγγέλιο, από το οποίο εξαρτάται το ηθικό Στρατού και Λαού, γιατί ο λαός φύσει αν αφεθεί πορεύεται – ολισθαίνει στην όλο και πιο απλούστευση στα της διανοίας και στο τέλος θα καταντήσει να επικοινωνεί σαν τα άλογα ζώα, ο Λαός που edίδαξε την οικουμένη τον τρόπο τού σκέπτεσθαι και εκφράζεσθαι, τού πολιτεύεσθαι, και γενικώς τού ευ ζην.

Ειδικά η γλώσσα μας η Θεοδώρητη, μας φωνάζει ο Άγ. Ι. ο Χρυσόστομος, είναι τόσο ποιοτική ώστε η γλώσσα της Εκκλησίας που: «Ουδέν ούτως ανίστησιν ψυχήν και πτεροί και της γης απαλλάττει και των του σώματος απολύει δεσμών και φιλοσοφείν ποιεί και πάντων καταγελάν των βιοτικών, ως μέλος συμφωνίας και ρυθμώ συγκείμενον θείον άσμα».

Και υπογραμμίζει ο Αλέξ. Παπαδιαμάντης:

«Αντί να μεταφρασθώσι τα υπάρχοντα, ας ποιηθώσι νέα εκκλησιαστικά άσματα υπό των δοκίμων ποιητών μας. Ναι, βέβαια, λέγομεν ημείς, και είναι τόσον εύκολον το πράγμα!... να εμφυσηθεί ζωή χωρίς να υπάρχει, να δοθεί έμπνευσις εκεί που λείπει η ψυχή! (...) Άλλως, διά να γίνουν νέα θρησκευτικά άσματα, πρώτα πρέπει να γίνει και νέα θρησκεία...Ας δοκιμάσουν, λοιπόν, εκείνοι που ονειροπολούν αυτά να κάμουν θρησκείαν χειροποίητον, θρησκείαν για τα κέφια τους, και τότε θα καταλάβουν και οι ίδιοι πόσον είναι μωροί και τυφλοί».

Αλεξ. Παπαδιαμάντης. –
Επιστολή 7^η ι

Διά τα κατ' εμέ

Η αδέξια λεκτικά και αγχοτική αφήγησή μου των γεγονότων και της περιρέουσας δυσώδους κατάστασης, με οδηγούν πολλές φορές να αναφέρομε με σκληρότητα για πρόσωπα, ή και αίτιους καταστάσεων, γιατί και εμένα μου είναι εξ ίσου επώδυνο να βιώνω μια παρακμή διαρκείας, ορώντας την ερχομένην, βιώνοντας την εδραιωμένη, και επομίζοντάς της όλα τα παραλοιπώμενα, παρελκόμενα, βλεπόμενα και μη βλεπόμενα, μετωπικά και παράπλευρα, επιφανειακά και βάθους, χρόνου και πόνου, τόπου κατεχομένου και διαρκώς εσταυρουμένου.

Και νοιώθω χρέος μου να αναφέρω σε επερχομένους ενδιαφερομένους, για κατά Θεόν χρήση, τα όσα μού υπαγορεύει η συνείδησή μου, παρά να βρεθείτε ηττημένοι και εξευτελισμένοι, εν πάση τη οικουμένη, χωρίς να γνωρίζετε την μονίμως ως κατάρα, υφέρπουσαν εσωτερική και εξωτερική κακότητα εις βάρος του Σταυροφόρου Αυτού Ελληνικού Λαού

Δεν μου είναι η προσπάθεια αγωνιώδης μιας ματαιοδοξίας, ή αλαζονείας, αλλά μου είναι η πολλή αγάπη που δεν μου επιτρέπει να σιωπήσω. Δεν είμαι αυτός που φαίνομαι, υπήρξα αισιόδοξος και χαμογελαστός, αγαθός και ανυποψίαστος, αλλά τώρα δεν μπορώ να φανώ διαφορετικός, γιατί είναι η κατάσταση αντικανονική και παρουσιάζομαι και εγώ ως εκφραστής της, αντικανονικά, μη όντας αντικανονικός.

Και προσθέτω για την ποίησή μου και αυτό, ότι δηλαδή: Η Ελληνική κλασική ποίηση, η μη πιθηκίζουσα, από την στιγμή της γέννησής της, εμπεριέχει συμφωνία και ρυθμό, μελωδία και αρμονία, ευφωνία και ευτονίαν, ευδιεία* και ευποιήα, ευφροσύνως συνεπέρουσα ψυχήν και καρδίαν, άσματοςιν συν άλμασιν, θεϊκώς αγαλόμενη εν καρδίαις αγαθών. –
(*=γαλήνην παρέχουσα,π.ε.)

Επιστολή 8^η ι

Παρακμή και κρίση

«Αλλά η αλόγιστη τακτική της Ελληνικής πολιτείας, από του 1977 και εντεύθεν, επέτρεψε την παραφθορά της γλώσσας μας επί το προοδευτικότερον της τύφλας τους, και ακολούθησε η γενική απαιδευσία του ελληνικού λαού, από του 1981, η οποία κατάφερε να φανεί ο πάτος στο πιάτο, και φτάσαμε στο Έσχατο Αίσχος, της Ελληνικής Κοινωνίας. Και μας διαφεντεύουν δυο του εκσυγχρονισμού παστρικές, η Οπαία Ύαλος η Υπερφίαλος, και η Απαιδευσία, εκπαιδευτικών και εκπαιδευθέντων και εκπαιδευομένων, και ο Θεός ξέρει που θα φτάσει η κατρακύλα μας, δηλ. η τιμωρία μας απ' την οκνηρία μας, η επάγουσα έξω απ' την του Θεού, πορεία μας. Τώρα, μετά από δυόμιση χιλιάδες χρόνια μετά το Σωκράτη και δύο χιλιάδες χρόνια μ.Χ. εμπειρία, ψάχνουμε να ακόμη να βρούμε που να βάλουμε το Φως, επί τον λύχνον ή υπό τον μόδιον; Πώς να μην αγανακτείς με εμάς; Διά τους δημοτικοποιούντας την καινή Διαθήκη και την Θείαν Λειτουργίαν, λέγουσιν οι Άγ. Πατέρες: «Ουδέν βλάβει, αμαθεία λόγου, τον ευλαβέστατον, ως ουδέν σοφία λόγου τον ταπεινόφρονα». φωνάζουν εναγωνίως οι Άγ. Πατέρες. Ο δε Πατροκοσμάς ο Αιτωλός, φωνάζει, στεντορεία φωνή: «Έλληνες γονείς μάθετε τα παιδιά σας Ελληνικά, σωστά Ελληνικά». —

Επιστολή 9^η ι

ένα βήμα προ του χαμού:

Δεν είμαστε εναντίον ουδενός, αλλά είμαστε υπέρ των ελληνικών αξιών ιδανικών και παραδόσεων, Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, τα οποία οδηγούν με ελευθερία εις την τελειότητα του ανθρώπου, τουτέστιν του παγκοσμίου συμφέροντος, αλλιώς θα χαθείτε άπαντες.

ΕΡΧΕΤΑΙ, Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΣΗ ΤΗΣ ΤΗΣ ΤΥΡΑΝΝΙΑΣ, ΚΑΙ ΜΑΖΙ ΤΗΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΙΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΗΣ.

Από ποια πανδημία να πρωτογλυτώσουμε; από ποια καταιγίδα να ξεφύγουμε; «Τρέμω τον τρόπο που έρχεται, να αντισταθώ αρνούμαι, χειμάρρου την καταστροφή, φυγή δεν την μπορούμε». Διό:

«Δημιουργήστε 'εταιρία' η οποία θα επιλαμβάνεται τα της ζωής και τα του οίκου σας, κατά τα Πάτρια, ώστε όταν θα έλθει η ώρα (νυν παρά θύρας), να μπορέσετε να αντισταθείτε, γιατί καλλίτερα ψωμί και ελιά από τα χέρια σας με χωρίς αλυσίδες, παρά φυστικοβούτυρο με παρωπίδες...και προσωπίδες». —

-

Επιστολή 10^η ι

ΠΕΡΙ ΑΡΜΑΤΩΛΩΝ ΚΑΙ ΚΛΕΦΤΩΝ

Είπαν σύγχρονοι μας:

«Το ήφος αυτών τολμηρόν και αφελές, εικονικόν και συχνά υψηλόν, φέρει τον τύπον του τόπου, όπου εβλάστησαν και της ευρώστου ψυχής του λαού, όστις είναι ο ποιητής τών τραγουδιών του, ανώνυμος ως και ο ήρως.

Η ζωηρά του ποιητού φαντασία, ενεψύχωσε την φύσιν όλην· όρη και ποταμοί, δάση και πτηνά, ήλιος και σελήνη, γη και ουρανός, θάλασσα και φως, σκέπουν τα καριοφίλια των βουνών συμπαθώς».

Διό λέγει ο ατίθασος και φιλελεύθερος προς την μητέρα του:

«Μάνα σου λέω, δεν μπορώ τους τούρκους να δουλεύω·

...θα πάρω το ντουφέκι μου να πα να γίνω κλέφτης·

...κ' ευχήσου με, μανούλα μου, τούρκους πολλούς να σφάζω».

Ο υπερήφανος Όλυμπος καυχάται ότι δεν επατήθει υπό του βαρβάρου ως ο ταπεινός Κίσσαβος, διό λέγεται:

«Ο Όλυμπος κι ο Κίσσαβος τα δυο βουνά μαλώνουν·

...εγώ με ο γέρο Όλυμπος στον κόσμο ζακουσμένος».

Αλλού πάλιν, ο ήρως τραυματισθείς θανασίμως, λέγει προς τον αετόν, όστις κρατεί την κεφαλήν αυτού εντός των ονύχων του:

«Φάγε πουλί, τα νιάτα μου, φάγε και την ανδρειά μου, να κάμεις πήχυ το φτερό και πιθαμή το νύχι».

Ο δε καπετάν Δήμος αποθνήσκων λέγει προς τα παλληκάρια του:

«Κάμετε το κιβούρι μου πλατύ, και αψηλό να γίνει,

να στέκω ορθός να πολεμώ και δίπλα να γεμίζω,

κι από το μέρος το δεξί αφήστε παραθύρι,

τα χελιδόνια νάρχονται, την άνοιξη να φέρνουν».

Μαζί με αυτά συνοδεύουν μας και οι θρήνοι, εξ αιτίας αυτής της βάρβαρης φυλής, όπως ο θρήνος της Τραπεζούντος 1461, ο της Ρόδου (1520) και ο της Κύπρου· αλλά ο αρχαιότερος και σπουδαιότερος είναι ο της Κωνσταντινουπόλεως, γενόμενος ευθύς μετά την άλωσιν (εκ 1045 δεκαπεντασύλλαβων στίχων:

«Σημαίνει ο Θεός, σημαίνει η γη, σημαίνουν τα ουράνια· σημαίνει και η αγιά Σοφιά, το αγιο Μοναστήρι...πάλι με χρόνους, με καιρούς, πάλι δικά μας θα 'ναι», Ναι! οθωμανέ. —

Επιστολή 11^η ι

Σωκράτια μηνύματα

Ο Σωκράτης edίδασκε ότι έκαστος ανάγκη έχει να απαλλάξει εαυτόν της ψευδούς δόξης, «του οίεσθαι ειδέναι ά μη οίδεν». και ότι πρέπει πρότερον να γνωρίσει εαυτόν.

Το «γνώθι σαυτόν», αποβαίνει χαρακτηριστικό της Σωκρατικής φιλοσοφίας γνώρισμα, και ότι όποιος αγνοεί εαυτόν, επιχειρεί έργα, εις τα οποία αποτυγχάνει και δυστυχεί».

Η διαλεκτική του Σωκράτους μέθοδος, ονομάσθαι, μαιευτική, διότι την παρομοιάζει με την της μητρός του τέχνην· διά της μαιευτικής δεν προτίθετο να διδάξει την αλήθειαν δογματικώς αλλά από κοινού μετά των άλλων, να ανεύρει αυτήν· ούτε ήθελε ετοιμήν εις άλλους να παρέχει, αλλά την έμφυτον επιθυμίαν προς την αλήθειαν και την αρετήν να διεγείρει και την οδόν προς αυτήν να δείξει· τούτο δε δηλοί λέγων «ο Θεός μαιεύεσθαι με αναγκάζει, γεννάν δε απεκόλυσεν».

Ο Σωκράτης έλεγεν ότι «η αρετή είναι γνώσις και επιστήμη», διό έλεγεν, «ουδείς εκών αμαρτάνει». Κατά τον Σωκράτη, «ο κακός ουδέν άλλον είναι ή αμαθής».

(Σημ. Ουδείς δικαιούται να παραβλέπει ή να ξεπερνά με ελαφρά τη καρδιά την έννοια του αμαρτάνειν , εν αυτή εμπεριέχεται παν πταίσμα, πλημμέλημα ή κακούργημα, προς εαυτόν, προς αλλήλους αλλά και προς το περιβάλλον.

διό και προ Χριστού χριστιανός δει να λογίζεται ο Σωκράτης και οι μαθητές του, ως και η διδασκαλία του προπροδρομική της του Κυρίου διδασκαλίας, και ότι η οικονομία των λόγων του πολλά αρδεύει τις πνευματικές καλλιέργειες των ανθρώπων μέχρι σήμερα, παράλληλα με την Ορθοδοξία μας). –

Επιστολή 12^η ι

Πλατωνικά μηνύματα

Ο δε Πλάτων έλεγεν ότι, «οι ασκούντες την τυρανίαν (δεξιάν ή αριστεράν, φασιστικήν ή κουμμουνιστικήν, π.ε.), δισκόλως δύνανται να συμβιβασθούν προς την φιλοσοφίαν».

Ο Πλάτων εις τα έργα του έχει πάντοτε πρότυπον τον διδάσκαλόν του Σωκράτη, και υπό το πρόσωπον του διδασκάλου τυγχάνει αυτός μαθητής.

Ο Πλάτων αναγνωρίζει δύο κόσμους, τον αισθητόν και αεί μεταβαλλόμενον και εν διηνεκεί ροή (τα πάντα ρει), κατά τον Ηράκλειτον όντα, και τον νοητόν κόσμον, τον αναλλοίωτον ήτοι τας ιδέας.

Ως προς την ψυχή διακρίνει τρία μέρη εις αυτήν, το λογιστικόν, το θυμοειδές και το επιθυμητικόν, διό και τρεις αρετές αναγνωρίζει, την σοφίαν αναφερομένην εις το λογιστικόν, την ανδρείαν την αναφερομένην εις το θυμοειδές και την σωφροσύνην την αναφερομένην εις το επιθυμητικόν· και οι τρεις αυτές της ψυχής αρετές είναι ως οι τρεις της λύρας χορδαί, ήτοι η υπάτη, η μέση και η νήτη· αλλά οι τρεις αυτές χορδές πρέπει να αναπτύσσονται εν αρμονία, ώστε το μεν λογιστικόν ως θείον να άρχει, το δε θυμοειδές να υπακούει εις αυτό ως επίκουρον, και αμφοτέρα να διευθύνουν το επιθυμητικόν, διά να μη αυτό ως πολυεκδήλωτον, άπληστότατον και ακόρεστον, επιχειρεί να άρχει, χείρον ον, του φύσει βελτίονος. (δηλ. να μην άρχει η απληστία - ακορεστία, της σοφίας και της ένθεης ανδρείας)· εκ της αρμονικής αναπτύξεως των τριών αυτών αρετών, αποτελείται η δικαιοσύνη· αρμονία των τριών αυτών αρετών ούσα.

Η αρμονία αυτή υπάρχει, και στην πόλη – κράτος, όταν έκαστον γένος πράττει και εισπράττει τα εαυτού έργα, και δεν θηρεύει τα αλλότρια». —

Επιστολή 13^η ι

Εισηγητική καταγγελία
Κραυγή αγωνίας ή ματαιοπονίας;
Διαμαρτυρίας οποίας, ή μήπως ουτοπίας;

Θεοσεβείας υπέρμαχε, ευσεβέστατε Ιεράρχα, πολυσέβαστε
μας π. Ιερώνυμε Β΄. ευλογείτε
Θέμα: **Πού πάμε;**

Τύχη αγαθή, ποιμαίνεται λαόν Ιερολοχιτών, συνεχίστε με
σωφροσύνη να υπηρετείτε διά βίου την εν Χριστώ αγωγήν
ημών, την οποίαν ως έλαφος διψώσα αναζητεί, ο λαός μας ο
δευτερότοκος, ο αναλαβών ποτέ τα πρωτοτόκια, και εφ' ης
το ηθικό μας στηρίζεται και μόνον.

Σεβασμιώτατε,

Παραλάβαμε τις Εκκλησίες απ' τους προγόνους μας, της
Αγίας Ράβδου Βλαστάρια, μα τώρα τις βλέπω αν όχι ακόμα
κουφάρια, αλλά ως εγκαταλελειμμένα ντουβάρια;

Μη γένοιτο!

Ανέδειξαν οι πρόγονοί μας δι' αυτών, στρατηγούς και
στρατιώτες, με ήθος και ηθικό· τώρα αυτά πολεμούνται, από
κάθε ανήθικο δημοσιογράφο ή μη, και πολιτικό.

«Πονηροί και γόητες (εκ της θέσεως την οποίαν κατέχουσι).
προκόψουσιν επί το χείρον, πλανώντες και πλανώμενοι».

Οι δε πολιτικές και πολιτειακές ηγεσίες μας, εδώ και περίπου
μισό αιώνα, ως ανδρείκελα, έναν λαό Φωτολαό, της Οικουμέ
νης οδηγό, τον κατάντησαν ουραγό, και οι ίδιοι του εσωτερι
κού ή του εξωτερικού συμφέροντος ρουφιάνοι(υπηρέτες,
πνευματικού ή οικονομικού), οδηγούν έναν λαό γίγα, σαν
νάνοι, μη επιτρέποντάς του να ανοίξει τα φτερά του, ώστε να
εκπληρώσει την εκ Θεού άγια αποστολή του, ως νέος Ισραήλ.
Ναι στην υποταγή της ΕΕ. της ύλης της Ελλάδας, έστω, αλλά
ποτέ υποταγή ψυχής και πνεύματος, καρδιάς και φιλότιμου
για τα Πάτρια.

Αυτό το κομμάτι το χιλιοτιμημένο, δεν πρέπει να τους το
παραδώσουμε.

Η Αγγλία ετόλμησε το ηρωϊκό BREXIT, εμείς ας τολμήσουμε
το Πνευματικό GREEXIT, ώστε να ξαναγίνουμε Φωτολαός,
γιατί κάθε λαός πρέπει να δημιουργεί τον δικό του πολιτισμό,
ώστε να είναι προσθετικός σε μια ευρώπη ενωμένη, αλλά και

σε όλη την οικουμένη, και όχι σε μια ευρώπη απολίτιστη, γερμανοποιημένη ή παγκοσμιοδουλοποιημένη.

Δεν είναι τυχαίος ο χώρος που μας έδωσε ο Θεός, ούτε και η Γλώσσα τυχαία που μας δώρησε, ούτε τυχαία ανεδείχθησαν οι τόσοι αρχαίοι ημών φιλόσοφοι, ως προδρομικοί της Ορθοδοξίας, ούτε ο Μ. Αλέξανδρος τυχαία πραγματοποίησε την τεράστια εκστρατεία του, αλλά πάντα κατά Θείαν Πρόνοιαν εγένοντο...

Μη καταντήσουμε (που κοντεύουμε) χαμαιλέοντες, και μας γίνει η νανοσυμπεριφορά, συνήθεια και συνέχεια, εκτροπής αμαρτία.

Τα θύματα του δένδρου της δόξας του Θεού δεν θα τα αποφύγομε, αλλά ούτε και το διακύβευμα να χαθούμε σαν φυλή μέσα σε τόσους αλλόφυλους που μας φορτώσανε· αλλά κι αν τους δεχθούμε διά την του Θεού φιλανθρωπίαν, έχουμε χρέος να τους διδάξουμε όλους αυτούς, μηδενός εξαιρουμένου Θρησκεία, Γεωγραφία και Ιστορία, και αυτό όχι βέβαια για να τους κάνουμε Έλληνες Χριστιανούς, αλλά για να ΓΝΩΡΙΖΟΥΝ ΓΙΑΤΙ ΤΟΥΣ ΔΕΧΟΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΜΕ ΣΥΜΠΑΘΕΙΑ ΤΟΥΣ ΑΝΕΧΟΜΑΣΤΕ, γιατί αλλιώς θα έλθει στιγμή που από αυτούς θα δερνόμαστε (γιατί η αμάθεια κατά πως μας διδάσκουν η Κλασική Παιδεία και η Ορθοδοξία, γεννά 'αμαρτίας'), και δεν θα βλεπόμαστε, όχι σαν φυλή φίλη, αλλά σαν δούλοι και σαν σκύλοι, γιατί όταν έπρεπε δεν κάναμε τα κατά ΧΡΕΟΣ και ΚΑΘΗΚΟΝ. «Ο οίκτος για τον λύκο είναι η βαναυσότητα για το αρνί», λέγει μια παροιμία τους.

Επίσης Άγιε Πατέρα, να ζητήσουμε απ' την πολιτεία την επαναφορά της διδασκαλίας των Αρχαίων Ελληνικών, κατά πως τα διδασκόμεθα στην δική μας ηλικία, στα δύσκολα χρόνια αλλά ευλογημένα, της μαθητικής μας ηλικίας, και επαναφορά της απλής καθαρεύουσας, για να μπορεί ο καθένας να διαβάξει Κλασσικούς μας Συγγραφείς και Άγ Γραφές, και όχι από μετάφραση, ή μετάφραση της μετάφρασης, γιατί χάνεται το αλάτι της Θείας ευλογίας, γιατί έτσι έρχεται σιγά – σιγά και ύπουλα η δύση της δύσης της Φυλής και του Έθνους.

Μη εμπέσομε στο λάθος της αποδοχής των θυγατρικών και εκγονικών αρετών, αποστρεφόμενοι τις μητρικές, όπως οι πλείστοι των κρατούντων σήμερα, οι οποίοι συμπεριφέρονται ως ανομούντες διακενής, και εν πολλοίς αγενείς.

Τα Αρχαία Ελληνικά, είναι εργαλείο Θεοδώρητο, 'γεωργών', γεωργούν την του Κυρίου διδασκαλία, προς πνευματικήν αλιείαν και φιλαλληλίαν, δίνει νόημα ύπαρξης στα παιδιά ως

φως οδηγόν και ψυχοτρόφον, αποτρεπτικόν ψυχοφαρμάκων και ανούσιων ουσιών και φυλακών.

Μην αφήσουμε τον λαό μας να τρέφεται με σκυλοτροφές της Οπαίας Υάλου της Υπερφιάλου, από τα κνώδαλα και από βλίτα που σερβίρουν απόβλητα, και από απατεώνες πολλούς δημοσιογράφους, ‘ανθρωποφάγους’ άξιων και αξιών, οι οποίοι αν δεν έχουν να ‘φάνε’ συμπεριφέρονται σαν το βρωμερό ζούφιο της ζούγκλας(Δράκος), το οποίον ως αργοκίνητο από την φύση του, συνυπάρχει με τα άλλα ζώα, μικρά ή μεγάλα, τα οποία πλησιάζει ανυποψίαστα και τα δαγκώνει ελαφρά, αλλά έχει αφήσει το δηλητήριό του, και αυτά μη ενοχλούμενα προσωρινά, την άλλην ημέρα είναι νεκρά και τα τρώγει για πολύ καιρό.

Δεν υπάρχει τρόπος αντίστασης σε αυτόν τον έρποντα φασισμό, ούτε αντίλογος σε αυτήν την παστρική (TV), η οποία μας έγινε χωρίς να μας ρωτήσει αφέντρα του τόπου μας και του κόσμου μας.

Ναι, έχουμε κάποιους διάσημους εις αυτήν, και πρέπει να τους αναφέρω για να μην τους αδικήσω, είναι οι σούπερ σεφ, (μαγείρους και αρχιμάγειρους*), οι οποίοι άθελά τους τονίζουν την παρακμή της. (*=κατά πως δραστηριοποιούνται και τα ίδια τα κανάλια μέσα στα δημοσιογραφικά τους και όχι μόνο, ‘Μαγειρεία’)

Μη έχουσης ουσίαν πνευματικήν να παρουσιάσει, ψάχνει τρόπους για να κρατάει τα θύματά της μπροστά της, και από αυτά τρέφεται, και το καθένα τους ας καταστρέφεται.

Ίδετε προηγούμενο ‘δάγκωμα’.

Παράλληλα μας παρουσιάζει την γύμνια ως τέχνη, θέαμα τις καταστροφές, και πρώτη είδηση τους εγκληματίες, τους οποίους αναδεικνύει ως σπουδαία πρόσωπα· ξεχνώντας τα θύματα, και φέρεται με αβρότητα στην παντός είδους βαρβαρότητα, βαρβαρότητα, την οποίαν εκτρέφει και περιθάλπει, γιατί αφεθήκαμε εις αυτήν χωρίς αντίρρηση, και έτσι χάθηκε ο δι’ αυτής Λόγου λόγος, αλλά και ο Κλασσικής Παιδείας υπόλογος.

Και απορούμε για την βαρβαρότητα των παιδών και την κενότητα των εν ηλικία παιδ(ευτ)ων, παραβλέποντες ότι ανάλογον του κλίματος – του της Παιδείας ελλείμματος, είναι και οι μορφές του παντός και υπό παντός, είδους εγκλήματος. Είμαστε η τελευταία γενιά, Άγιε Πατέρα, που μπορούμε να επαναφέρουμε με αγώνα, το Γένος στον δρόμο του, και την φυλή στον προορισμό της, και τα Αρχαία Ελληνικά και την απλή καθαρεύουσα, στα σχολεία.

Η Αγ. Σύνοδος είναι πανίσχυρη, υπό την ταπεινή σας καθοδήγηση, αρκεί να το αποφασίσει να οδηγήσει τον λαό εις τον προορισμό του, δηλ. να γυρίσουμε πίσω στο σπίτι, μέσα στην 'Πόλη' εις την οποίαν ήμασταν, ενώ ψάχναμε να την βρούμε. Η ακόμη, ας κάνουμε τώρα την αρχή, να διακηρύξουμε ότι επιβάλλεται η επιστροφή στις ρίζες, στις αξίες και τα ιδανικά, Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, των οποίων η αλήθεια και το φως θα απλωθεί, αργά ή γρήγορα, θέλουν δεν θέλουν, εις όλον τον κόσμο, γιατί αυτά δεν μπορούν να ελεγχθούν για μεγάλο διάστημα, αλήθεια και φως μοναδικόν, οδηγόν τον άνθρωπον εις την τελειότητα, για την οποίαν έχουμε έλθει. Σε αυτά δεν μπορεί κανείς να μας πτωχεύσει, εάν από μόνοι μας, δεν θελήσουμε, να αυτοκτονήσουμε.

Δεν είναι εθνικιστικό ούτε και ρατσιστικό αυτό, «Οφείλουμε το Φως θείναι επί τον λύχνον και ούχ υπό τον μόδιον», και ακόμη «εάν το άλας μωρανθεί, η γη, εν τίνι αλισθήσεται;». Ο δε Απόστολος Παύλος λέγει, «το μη γνώναι τας Γραφάς πάντων κακών αίτιον», ακόμα - ακόμα, μας παραγγέλει ο Κύριος, ότι, «χωρίς εμού ού δύνασθαι ποιείν ουδέν».

Εμείς δε σαν λαός, εν αυτοίς μυσταγωγούμενοι, φως και άλας εσόμεθα.

Και ως λέγει και ένας σύγχρονος πατέρας της Εκκλησίας μας, «γεύσασθε και ίδετε ότι χρηστός ο καρπός των Αγίων μας» και ότι: «εκ του καρπού το δένδρον γινώσκεται».

και καταλήγει, «Ω ταλαίπωρο ελληνικό έθνος διατί κακοδαιμονείς, ενώ έχεις εν μέσω σου Πηγήν ευδαιμονίας, Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία, προς θεραπείαν όλων των αναγκών σου, υλικών και πνευματικών, ψυχικών και ηθικών;».

Τώρα δε με την δημοτικιά, ουδετεροποιήσαμε και τα Άγια των Αγίων, για να μην κάνει η νέα γραμματική των βούρλων και των βοδιών, καμιά εξαίρεση· και γράφουν, για το Θεό, για το Χριστό, ευχαριστώντας το Θεό· και λες, πώς μη επιτίξω την δοκόν επί το πνευματικόν κέντρον των απατεώνων που έγγραφαν τέτοια γραμματική;

Αλλά ας γνωρίζουν οι θεολόγοι και οι θεολογούντες οι οποίοι γράφουν πολύ σπουδαία άρθρα, όταν ουδετεροποιούν τα Πανάγια ονόματα, είναι σαν να μαχαιρώνουν τους αναγνώστες – εραστές των Γραφών.

Καταργήσανε τα πνεύματα και νεκρώσανε την γλώσσα, καταργήσανε τονισμό άρθρων και μονοσύλλαβων λέξεων, αφαιρώντας το αλάτι που προσέδιδε ουσία εις αυτά· καταργήσανε περισπωμένη και υπογεγραμμένη, και χάθηκε ο εξ άνωθεν και κάτωθεν υπογραμμός των νοημάτων!

Πόσα να αντέξουμε; και γιατί να αυτοπολεμούμεθα; για τους προοδευτικούς της αριστεράς της κατάρας, η για την κατάρρα των προοδευτικών της αριστεράς;

Κρατήστε, Σεβασμιώτατε, στις Εκκλησιαστικές Σχολές και στις Ιερές Μονές, την διδασκαλία των Αρχαίων Ελληνικών της μαθητικής μας εποχής, (συνομήλικοι γαρ εσμέν), ώστε να υπάρχει πάντα ο σπόρος, γιατί θα έλθει καιρός που θα τα αναζητούμε μετά πάθους, ως εμπεσόντες εις το σκότος του λάθους.

Ναι Σεβασμιώτατε, μη στερούμε τα παιδιά μας από Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία, από τους Πνεύμονες της συνέχειας της Ελληνικής φυλής, από τους πνευματικούς θησαυρούς, οι οποίοι κτίζουν ψυχές και ανδρίζουν γόνата παραλελυμένα· λέγουν οι Αγ. Γραφές σε κάθε παιδί: «μένε εν οἷς ἐμαθες και ἐπιστώθεις· ὅτι ἐκ βρέφους τα ἱερά γράμματα οἶδας, τα δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν». Β'. Τιμ, γ'.13,15)· γιατί να τους έχουμε αυτούς τους θησαυρούς φυλακισμένους στις βιβλιοθήκες ή στις αποθήκες; γιατί υπακούουμε σε αυτούς που μισούν τον ελληνισμό;

Ο Αγ. Ι. ο Χρυσόστομος λέγει, PG 49,292:«Διὰ τούτο γαρ των αλόγων ζώων προετιμήμεθα εν τῷ λόγον ἔχειν και λόγου μεταλαμβάνειν και λόγον εράν».

Ποιος θα τολμούσε σήμερα να ειπεί στον Σωκράτη, στον Πλάτωνα, στον Αριστοτέλη, σε έναν απ' τις εκατοντάδες φιλοσόφους μας, της Κλασσικής Παιδείας, έρχου και ίδε, ώστε να καυχηθεί, για τα τάλαντα τα οποία μας εμπιστεύθηκαν, τα οποία εμείς έπρεπε να τα έχουμε πολλαπλασιάσει; Μη χαθούμε Σεβασμιώτατε, απ' την υπερβολική καλοσύνη μας μέσα στον λάκκο των φιδιών· όπως μας επτώχευσαν υλικά, ένεκα της αγαθοσύνης μας.

Το γεγονός ότι μας έχουν κάνει αποθήκη φιδιών δεν σας προβληματίζει; Ξεχνάμε το των Γραφών των λεγόντων, ότι ανάλογα με τα σύννεφα που έχει ο ορίζοντας, θα είναι και ο αυριανός καιρός;

Πώς αλλιώς θα μπορούσαν να διαλύσουν έναν, Φωτολαό, Βασίλειον ιεράτευμα, Ιερόν λόχον του Κυρίου, εάν δεν του αμβλύνουν την ψυχήν και δεν του σπείρουν τον τρόμο; Λέγεται δε εν τη Αγ. και Μ. Παρασκευή: «Πέτρε, τῷ κραταιῷ γαρ μείζων πείρα», ναι, τόσο πολύ τους βάζει σε πειρασμό αυτός ο λαός όταν είναι στα καλά του, ώστε τους προκαλεί πανικό, γιαυτό και δεν μας αφήνουν να ανασάνουμε. Και συνεχίζει επ' αυτού ο Αγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος, λέγοντας,

πως, «ο εχθρός τους δυνατούς πύργους προσπαθεί πρώτα να γκρεμίσει, γιατί οι μικροί θα πέσουν μετά από μόνοι τους». Αυτή είναι ελληνική φυλή, φωτίζει τον κόσμο όταν είναι με τα καλά της, (τα καλά τοις καλλίοις και τα άγια τοις αγίοις, ως η αύρα τοις εναλίοις). Αλλά και τα καλά της τα πολεμάνε, ως τους τρανούς πύργους, ως είναι, Πατρίδα (γλώσσα, ιστορία, γεωγραφία), Θρησκεία, Οικογένεια, αυτά μας τα ισοπεδώσανε, και πορευόμαστε χωρίς πόνο για τα Πάτρια, διό και χανόμαστε.

Λέγουν αλλού οι Άγ. Γραφές, «πηγή που δεν έχει νερό, παύει να λέγεται πηγή», δηλ. Ελλάδα χωρίς πραγματικούς ΕΛΛΗΝΕΣ παύει να λέγεται ΕΛΛΑΣ, και ο νοών νοείτω.

Οι χειρότεροι εχθροί μας είναι η τηλεόρασή μας, η οπαία ύαλος η υπερφίαλος, στην οποία προβάλλουν στα παραθύρια σαν ψαλτήρια του ακατονόμαστου, τα κάθε είδους σοικτίρεια της, αλλά και τα φίδια που βάναμε στον κόρφο μας, τα οποία κρύβονται από κάτω της.

Και εφ' όσον ο Φωτολαός θα σκοτεινιάσει, όλη η οικουμένη θα περιέλθει υπό μανίαν αυτοκαταστροφής, ως το άλογο όταν αφηνιάσει, που πάει κατά γκρεμνού, με ότι στην πλάτη του φοράει, και με ό,τι πίσω του κουβαλάει.

Μην αφεθούμε στους άθεους και τους μηδενιστές, εσωτερικού ή εξωτερικού.

Ας μην ξεχνάμε ότι, «Το μηδέν γαρ εις μηδέν άγει, το δε άγιον εις Θεόν επάγει», και «εί υπό αρετών τα χειραγωγούμενα, προς το εύ είναι, και τα μελλούμενα».

«Πού πάμε; Έλεος!».

Σημ. 1. Όσοι δεν έχουν κουραστεί για Πατρίδα, και δεν έχουν ματώσει γι' αυτήν, ή δεν έχουν σπουδάσει με αγάπη την Ιστορία και τους αγώνες των προγόνων, ή δεν κάνουν την δουλειά τους με αγάπη, ΑΥΤΟΙ, ως ανομούντες διακενής, παραχωρούν, ξεπουλούν, υποχωρούν, υπακούουν και συμβιβάζονται δουλικά, σε ό,τι τους υπαγορεύσουν, σε ό,τι τους απαιτήσουν, αυτοί που μισούν τον Ελληνισμό και τα Ελληνικά.

2. Τουλάχιστον να μαθαίνουν Αρχαία Ελληνικά, οι νέοι Ιερείς και Αρχιερείς, ώστε να γνωρίζουν να ξεχωρίζουν τα διδάγματα και τους θησαυρούς Κλασσικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, ως υπ' αυτών μυσταγωγούμενοι. Υπάρχουν ακόμη καθηγηταί που μπορούν να διδάξουν τα Αρχ. Ελληνικά· ας κάνουμε κάτι, πριν πέσουμε στον αφανισμό, αν και είμαστε παρά κάτι!

3. Κι αν επαναλαμβάνω γνωστά σας και πολύ οικεία σας πράγματα, είναι γιατί ψάχνω να βρω έναν νεόν Μ. Αθανάσιο, ο οποίος μόνος του ανέλαβε να οδηγήσει στην σωτηρία την τότε Εκκλησία και όλους τους εν πίστει. Εάν αυτό σας λέγει κάτι, κάντε το πράξη, μην μένουμε επί δεκαετίες στην ίδια τάξη, με αγκαλιά όχι μόνο το φραγγέλιο πλέον αλλά και το ιερόν Ευαγγέλιον.

4. Ο γέγραπται, γέγραπται, αγωνίας ένεκεν, και στενότητας χρόνου, μετανοίας και χώρου αντίστασης, και ού μαιτιοδοξίας υπαιτιότητας.

Το των Ελλήνων πνεύμα, πάντων και πασών, ούκ αργεί, αλλά μεθ' Υμών εν Θεώ ενεργεί». —

Δημήτριος ο ανορθογράφων

Γορδίως Δέσμιος τη Εκκλησία

Φεβρουάριος 2021

Επιστολή 14^η ι

«Λόγε Θεού, εν τη αγάπη τη ση στερέωσον ημάς».

Καθορών τον καιρόν πονηρόν, παθών και δεινών μεμιγμένον
είναι, και τους παίδας αδιαφόρους παιδεύεσθαι, έως και να
αλγείς· υπέρ δε αρετών αξιών και ιδανικών αμβλείς·
προθύμους δε προς τα άστρια και τα γάστρια, και απροθύμους
προς τα Πάτρια και τα Άριστα, μέλλον ιδείν αδύνατον·
γνώντος έτι, ότι, φύσιν πονηράν μεταβαλείν ού ράδιον».
στένω.

Και στένων βοώ.

Των προς αλλήλους αμαρτημάτων μεμνήσθαι και τον παλαιόν
εαυτόν εαυτών αφωρίσθαι· απορρύψασθαι δε και
εκκαθήρασθαι τας δυσεκπλύτους κηλίδας άς όχλος
ανθρώπων και έθνη προσετρίψατο ημίν.

Διό το των αρχαίων ημών προγόνων μεμνείσθαι αλλά και τας
της Ορθοδοξίας Αγ. Γραφάς, ναι, την των Γραφών και Αρχαί-
ων Ελληνικών μελέτην ποιήσθαι, ότι αύτη προφυλάσσει από
την άνοια τους ηλικιωμένους, και για τους νέους, ως ανέσπε-
ρος φωτοδηγός, τους οδηγεί αεί την διάνοιαν, δι' ου η λαμπ-
ρότητα πατά την αθλιότητα και είναι τους της ψυχής και της
γλώσσας η θεία ξενία, διά της οποίας πατάσσεται η λεκτική
πενία και πάσα ανία, και όχι μόνον. Διό φημί, δύο τινά:

1.«Η δημοτικιά, είναι μόνο πηγή λογοτεχνικιά, ως κύρια
γλώσσα, οδηγεί σε λεκτικά αδιέξοδα, γι' αυτό έχουμε απ' τους
νέους και τις διαλεκτικές τερατογενήσεις· αλλά και εκ της
αθρησκείας την βοϊδοσυμπεριφορά μεταξύ αλλήλων, παιδων
και ενήλων. Έτι δε φημί,

2. «Ω ανόητε έλληνα, δεν γνωρίζεις ότι η γλώσσα που
κληρονόμησες απ' τους προγόνους σου, είναι μέγας πλούτος,
που του κόσμου, (οι πλέον σπουδαίοι) αγωνίζονται χρόνια
και χρόνια για να τον αποκτήσουν;».

Πάρε την ευθύνη στα χέρια σου για τα πνευματικά χνέρια σου.
Πόσα και πόσα πρέπει να πάθεις για να σε συνετήσουν;». —

Επιστολή 15^η ι

Η ΣΙΩΠΗ

«Θα υμνήσω μια Μούσα, που Σιωπή τη βαφτίζω,
και με λόγια θα χτίζω, τα υπέρ και κατά».

1

Η Σιωπή, είναι σκιά όπου μένει,
μες στων δένδρων τα φύλλα,
σε ποτάμια, σε λίμνες, σε λουλούδια κι ανθούς,
είναι αυτή, όπου ομοιάζει με κύκνο,
τα καθάρια νερά που ζητάει,
που βουτάει και βγαίνει,
μουσική πανδαισία στα αυτιά μας που μπαίνει,
ερχομένη από θείους αυλούς.

2

Θα την βρεις, γεωργούσα τα στάχια,
όπου μένουν σκυφτά μεστωμένα,
να προσμένουν του σοφού το δρεπάνι,
τους καρπούς για να δρέψει,
και νόες να θρέψει,
ως το μάννα, σε αρχαίους καιρούς.

3

Θα την ψάλω για κείνον, που με δάκρυα καυτά,
πνιγηρά τη βιώνει, και στο τέλος ξεσπά.

4

Είν' αυτή που θα ψάλω, σαν την φλόγα καυτή,
που την ζούμε με πόνο, για το πώς και γιατί.

5

Είν' αυτή, σαν λιοπύρι, που ό,τι ζει το μαραίνει,
κι ανελέητα φλέγει, ό,τι λίγο ανασαίνει.

6

Είν' αυτή, όπου βάζει, ασεβείς τιμωρία,
φυλακίζει τυράννων, «απρεπές και μωρία».

7

Είν' αυτή που οπλίζει, μες σε θέση αμύνης,
και αισχρούς αποφεύγεις, πριν «θηρίο τους γίνεις».

8

Είν' αυτή που επιτρέπει, στη ζωή σου να παίζεις,
κι αποφεύγει αγέρωχη, ασεβώνε τις λέξεις.

9

Είν' αυτή που σοφούς, μ' έναν τρόπο κεντρίζει,
συνεπαίρει, παράγει, και τον νου ηλεκτρίζει.

10

Είν' αυτή, που στα σπλάχνα της, θεία δύναμη κρύβει,
κι ό,τι ενοχλεί, απομονώνει, αποβάλλει, συντρίβει.

11

Είν' αυτή όπου έρωτα, με κανέναν δεν θέλει,
μα πολλούς, συνοδεύει εν τέλει.

12

Είν' αυτή που εκφράζει, δίχως πιότερα λόγια,
τις καρδιές που αγαπιούνται, και μιλούνε με κόμπηκα λόγια.

13

Είν' αυτή σαν το βόλι, στην τροχιά που σκοτώνει,
που στοχεύει καυτό, μα την όψη παγώνει.

14

Είν' αυτή που προστάζοντας μηνίει διχόνοια,
είν' αυτή, που μαζί της σιωπούμε αιώνια.

15

Είν' αυτή που εφαρμόζει τους νόμους,
μα και που κρύβει δεσμούς παρανόμους.

16

Είν' αυτή που τις σχέσεις παγώνει,
και μ' αυτήν κάθε τι που στεριώνει.

17

Είν' με αυτήν που μιλάνε τα δέντρα,
και με αυτήν συμφωνούνε τα Κέντρα.

18

Είν' αυτή σαν την φλόγα του σπύρτου που μοιάζει,
πυρκαγιά σαν θα γίνει τρομάζει.

19

Είν' αυτή, συννεφιάς καταιγίδας που μοιάζει,
σαν «καζάνι σε φωτιά όπου βράζει».

20

Είν' αυτή σαν το δέντρο που γέρνει,
φορτωμένο καρπούς που σου φέρνει.

21

Είν' αυτή σαν πληγή λαβωμένου που όζει,
ναυαγού 'ναι σανίδα, και στα δύσκολα σώζει.

22

Είν' αυτή που με χίλιους παλεύει,
και με τρόπους «εκτόνωση γυρεύει».

23

Είν' αυτή που με τρόπους, σφραγίζει τα πάντα,
κι αν ανοίξει την πόρτα, μαθαίνεις τα γιάντα.

24

Είν' αυτή που με μάτι Θεϊκό παρομοιάζεις,
και με δίκιο οργισμένη, σαν είναι τρομάζεις.

25

Είν' αυτή που φορτίζεται, από μίσος ή αγάπη,
κι αν υπάρξει σε όχλο, γίνεται, εφιάλτης σατράπη.

26

Είν' αυτή σαν βουνό 'πο ψηλά που βιγλίζει,
και σε άπνοια θάλασσα π' ουρανό καθρεπτίζει.

27

Είν' αυτή σαν θεριό που οργισμένο βρυχάται,
σαν βροντή καταιγίδας που προστάζει σιωπάτε.

28

Είν' αυτή 'μεσημέρι' εκδικιά όπου φέρνει,
καταιγίδα της άνοιξης κεραυνούς όπου σπέρνει.

29

Είν' αυτή που ενεδρεύει σε μαχών τα πεδία,
και αλί σ' όποιον έχει κακή, περί τούτης παιδεία.

30

Είν' αυτή σφραγισμένη, σε κλεισμένα βιβλία,
που ανοίγοντας δίνουν, στον καθέναν παιδεία.

31

Είν' αυτή όπου δείχνει αγρίων παιδεία,
με σταυρούς που μιλάει σε πολέμων πεδία.

32

Είν' αυτή που ένα πέπλο τριγύρω υφαίνει,
και με τρόπο σε ψυχή και σε νου, ολισθαίνει.

33

Είν' αυτή που φέρνει ευφροσύνης το χάδι,
μα και ανία και θλίψη, σκουριά και σκοτάδι».

34

Είν' αυτής πάντα οι πέπλοι διάφανοι, απαλοί κι αβροί,
μα και βαριοί σαν μολύβι, μαρτυρίων σταυροί.

35

Είν' αυτή που πολλάκις το είναι μας τέρπει,
μα και ανέκκλητα μαύρη, σαν σε πένθος σε τρέπει.

36

Είν' αυτή σαν την έρημο, αδιάφορη, σκληρή και στείρα,
μα και γεννήτρα οργής ή καλοσύνης, βοηθός η σωτήρας.

37

Είν' αυτή που δίπλα σου βλέπεις, σαν βαριά συννεφιά, σαν
οχιά βλοσυρή, σαν Λάμια, Ερινύα και Σφίγγα,
κακοποιό και σκληρή.

38

Είν' αυτή σαν την Λάμια που το θύμα κοιτάει,
μα, κανέναν ποτέ δεν ζητά, την ζητάει.

39

Είν' αυτή, σκληρή σαν ατσάλι,
που δεν της βλέπεις το βάθος ποτέ,
μα μιλά περισσότερο κι από φλύαρο στόμα,
στον νου σου να το έχεις ετούτο βροτέ.

40

Είν' αυτή που κεντάει παθήματα,
σε ιστούς μεταξένιους και διάφανους,
πληροφορεί και διδάσκει ομιλούντες ή άφωνους.

41

Είν' αυτή στη ζωή όπου παίζει, ουσιωδέστατο ρόλο,
μα που εκτείνει αυτόνε κυρίαρχο και αιώνιο,
πέραν απ' τον μαρμάρινο θόλο.

42

Είν' αυτή που διδάσκει μας όλους,
ζωής το Πάντειο σχολείο,
και σε στομώνει λέγοντάς σου, ουδέν σχόλιο.

43

Είν' αυτή που η πίκρα, διπλά την κλειδώνει,
κι απ' αυτής το κλουβί δραπετεύει, χαράς χελιδόνι.

44

Είν' αυτή παντοτινά, πένθιμα μαύρη,
μα και πότε εφήμερη,
σαν πανιά ξεχασμένα, σε Θησέως καράβι,
ή τάφου τριήμερη.

45

Είν' αυτή που εμφανίζεται πολύμορφη,
στης ζωής το τιμόνι,
και με τρόπο χρωματίζει, αυτής το στημόνι.

46

Είν' αυτή δισυπόστατη, που αρνείται ή βοηθεί,
και παραστέκει πολύμορφα, σαν απλή κι αγαθή.

47

Είν' αυτή άγρυπνη γεννήτρα και πλάστρα,
μεγάλων κι ωραίων,
και που σε εργαστήρι ετοιμάζει χτυπήματα,
αλαζόνων, μοιραίων.

48

Είν' αυτή, που υφαίνει πραγμάτωση, ωραίων σκοπών,
και με αυτήνη θαυμάζεις, το ωραίον, σιωπών.

49

Είν' αυτή συντροφιά, με πολλούς ξεχασμένους, ξεχασμένη,
που αυτούς προσπερνάμε, σαν υπνωτισμένοι.

50

Είν' αυτή, που σαν κόρη του μίσους,
του πάθους και της χαιρεκακίας,
που περνά, χέρι – χέρι σαν ταίρι,
με μια μορφή, της ανθρώπινης βλακειάς.

51

Είν' αυτή που σκαρώνει, πονηρές ατραπούς,
και σκληρά εκδηλώνει, εγκλημάτων σκοπούς.

52

Είν' αυτή η αφέντρα, νεκρών και αψύχων,
κι αδελφή 'ναι σιγής κι ηρεμίας εμψύχων.

53

Είν' αυτή, που σε βάθη κρατάει, σκαριά τσακισμένα,
και παρέα κρατάει σε επιφάνειες, σε κορμιά ραγισμένα.

54

Είν' αυτή όπου κόβει, ή κρατά την ανάσα,
και που κρύβεται μόνιμα στου κλήρου τα ράσα.

55

Είν' αυτή, σε απλούς και σεμνούς που ταιριάζει,
και αυτή 'ναι, που χρηστούς και ταπεινούς που αγιάζει.

56

Είν' αυτή που κοιτάει, εκδηλώσεις, ιδέες, μορφές,
που αγκαλιάζει τη Φύση, 'πο ορέων κορφές.

57

Είν' αυτή, που εξιδανικεύει τα όνειρα, μελωδίες, και λέξεις,
και μ' αυτήν ταξιθεύεις, για σοφών επισκέψεις.

58

Είν' αυτή σαν βουνό,
σε καθάριο ουρανό που φαντάζει,
και τα νέφη σαν έλθουν,
τα φορά σαν κορώνα κι αλλάζει.

59

Είν' αυτή, που θειότητα εκφράζει και Χρέος,
κι αγαθού προσευχή περιβάλει με Δέος.

60

Είν' αυτήν που βιάζει, ο βάρβαρος λόγος
και φλυαρία αγελαία,
ως η παράφωνη νότα,
αρμονία, που χαλά κραυγαλέα.

61

Είν' με αυτήν που προσέρχεται,
εις τα Άγια ο πιστός κ' ησυχάζει,
σαν σε μητρική αγκαλιά, το μικρό παιδί που πλαγιάζει.

62

Είν' αυτή μεγαλόφωνη, κι απ' τον βροντερότερο λόγο,
και αμέτρως άμεμπτη, στον ελάχιστο ψόγο.

63

Είν' αυτή που πράα κι αβίαστα στην ψυχή μας μιλάει,
και με τρόπο μειλίχιο, μες στα μάτια κοιτάει.

64

Είν' αυτή, που θεόπνευστα έρχεται, σε μυστική συμφωνία,
πνευμάτων ευαίσθητων και προνομιούχων ψυχών,
θεϊκή αρμονία.

65

Είν' αυτή που μ' αδυσώπητο μίσος χωρίζει,
και με μέτρα απόλυτα τις σχέσεις ορίζει.

66

Είν' μ' αυτήν ο απλός, ασεβείς που 'αδειάζει',
και με τρόπο δικό της, την αηδία εκφράζει.

67

Είν' μ' αυτήν αγαθός, συκοφάντες που 'φτύνει',
και με τρόπο σοφό, στον Καιάδα τους ρίχνει.

68

Είν' μ' αυτήν που ο σώφρων μιλάει,
σαν τριγύρω η οργή κυβερνάει.

69

Είν' αυτή που τρομάζει τους πολλούς κι αγελαίους,
και με τρόπο αποφεύγει ασεβείς και χυδαίους.

70

Είν' αυτή που περνά γνωστικούς πόρτα – πόρτα,
κι αποφεύγει, δειλών κι ανικάνων τα κόρτα.

71

Είν' αυτή σαν του μύλου την πέτρα π' αλέθει,
κι αποθήκη στις χαρές, στους καημούς μας παρέχει.

72

Είν' αυτή σαν το φως που σκορπίζει το σκότος,
και φωτίζει σοφούς κι 'οδοιπόρους' ακόπως.

73

Είν' αυτή που θα βρεις ξεχασμένη,
σε ναούς σε μονές και σε ερημοκλήσια,
όπου ζουν μια στιγμή, και σαν φύγεις,
σαν μάνα, τα σκεπάζει περίσσια.

74

Είν' αυτή που σε δάσους σιγή βασιλεύει,
και ανέμου το πέραςμα σαν φανεί δραπετεύει.

75

Είν' αυτή που νυμφίος ανίκανος, δεν μπορεί να σηκώσει,
και πνευμάτου μικρούς και αδύναμους, δεν μπορεί να
υψώσει.

76

Είν' αυτή με σοφία γεμάτη, διδαχές που παρέχει,
και παραμένει απρόσιτη, σ' όποιον, τρόπο δεν έχει.

77

Είν' αυτή που αποφεύγει, κενών επιτήδεια λόγια,
σαν Οδυσσέας το Σειρίνιο τραγούδι,
μα συντρόφισσα, μένει πιστή, σε κάθε λουλούδι.

78

Είν' αυτή των δηλών που δεν γίνεται χτήμα,
μα μιλάει σοφά,, για πολλά μ' ένα ρήμα.

79

Είν' αυτής οι ασίδες και τα ολόφωτα τόξα,
που αναφέρουν, σοφών και αξίων,
γνωστών ή αγνώστων, την δόξα.

80

Είν' αυτή για πολλούς αξία, terra incognita,
γνώρισμα σταθερό όσων έχουν, την ανικανότητα.

81

Είν' αυτή αρμονία προσευχής, σ' ουρανούς που υψώνει,
τα νέφη συνέχει, και σαν νύχτα απλώνει.

82

Είν' αυτή που υψώνει ψυχές, διαστέλλει τον νού,
και σ' αυτήν το κάλλος φωλιάζει,
και μ' ένα πέπλο λεπτό την σκεπάζει.

83

Είν' αυτή εκλεκτών, το βάθος, που κλείνει,
και λόγους λεπτότητας, σοφίας κι αβρότητας δίνει.

84

Είν' αυτή το γεωργόν της ψυχής, σαν υνί που οργώνει,
και χώρος συγκέντρωσης καρπών, που μαζεύει τ' αλώνι.

85

Είν' αυτή που γεννά πάγκαλα έργα, και σωστές αποφάσεις,
και πολλοί την μετέρχονται, με χίλιες προφάσεις.

86

Είν' αυτή που καλά αν αισθάνεσαι, μιλάς με το σύμπαν
ευτόνως, κι όποιος βέρα τη νοιώθει, δεν μένει μόνος.

87

Είν' αυτή που αποφεύγει ψυχική δυσσομία,
κι όπου πάντα σε θέλει, να την έχεις κοσμία.

88

Είν' μ' αυτήν η ψυχή, που ό,τι αξίζει αγκαλιάζει,
μα και μ' αυτήν οδηγείται, σε κριμένους θησαυρούς
και αγαλλιάζει.

89

Είν' αυτή, που σε δικά της Μαγιάπριλα, οδηγάει τη σκέψη,
μα και αυτά την προσμένουν με λαχτάρα,
της φωνάζουν να σπεύσει.

90

Είν' αυτή που την ψυχή αγκαλιάζοντας δύναμη δίνει,
σαν πηγή δροσίζει τα σπλάχνα και φρεσκάρει την μνήμη.

91

Είν' αυτή μία γόνιμη της ζωής ατραπός,
οκνηρίας κι ανίας, αδελφή μαστροπός.

92

Είν' αυτή μια περίφροντις και χυμώδης τροφός,
μεγαλόπνοης δράσης, είν' αυτής ο καρπός.

93

Είν' αυτή που μετέρχονται δολερά ταραξίες,
που σιωπούν κι επανέρχονται με κραυγές κι αταξίες.

94

Είν' αυτή όπου χαίρει σε ψυχές με αξίες,
και παθαίνει συμφόρηση,
σαν βρεθεί μ' αναξίες.

95

Είν' αυτή σε αξίων ψυχές, ως στον λύχνο το λάδι,
όπου δίνει την φλόγα και σκορπά το σκοτάδι.

96

Είν' αυτή για πολλούς, χημικό εργαστήριο,
και προσφέρεται σ' άλλους,
σαν ζωής σπουδαστήριο.

97

Είν' μ' αυτήν που απαξιούν,
τα άξια λόγια να κρούσουν τύμπανα σε ξένα,
τύμπανα ανάξια, χυδαία, κούφα και φευγαλέα.

98

Είν' μ' αυτήν που παράγουν ή πλέκουν τον λόγο,
μόνοι, ή σε κόσμο μπροστά, ή σε χώρο κλειστό,
ως η Πηνελόπη μπροστά στους μνηστήρες,
της ζωής τον ιστό.

99

Είν' αυτή που δεν βεβηλώνουν στοχαστές,
 με τα ακριβά τους τα λόγια,
 και δεν ρίχνουν margaritas anteporcous,
 σαν άχρηστα ρόγια.

100

Είν' αυτή, που, προερχόμενη από μετριοφροσύνη,
 αρνείται, την συμπαθή προσοχή,
 σε ανούσιους λόγους, και την αφροσύνη.

102

Είν' αυτή συχνά, χαρά σεμνή,
 των εκλεκτών με γόνιμη πείρα,
 και μαζί της παράγεις, υψώνεις,
 δεν μένεις, έρημος στείρα.

103

Είν' αυτή που αχνοσταλάζει,
 το ουράνιο και μειλίχιο φέγγος κατά πώς,
 σκορπά το φεγγάρι το απαλό και αβρότατο φως.

104

Είν' αυτή, σαν ουρανός που σκεπάζει,
 τα τρεμολάμποντα αστέρια στην απεραντοσύνη,
 έτσι με γλύκα αγκαλιάζει σκέψεις βουβές,
 που γεννιούνται και κουβαλούν καλοσύνη.

105

Είν' αυτή που εγκλείει το παρόν και το μέλλον,
 και μ' αυτήνε ζητάμε με τρόπο το θέλον.

106

Είν' αυτή, ποταμός, που αναβρύζει και ρέει,
 με γλυκία μορφή,
 ιδεώνε πλημμύρα και πάγκαλων λόγων,
 ζυγισμένη γραφή.

107

Είν' αυτή που προσευχής περιβάλλον, το κάνει πιστό,
 κι ελπίδας ατροφικής μικρής και αδύναμης,
 της κάνει, τρανά ρωμαλέο κι εύρωστο,
 τον μητρικό της ιστό.

108

Είν' αυτή φοβερή πανοπλία,
 της αμείλιχτης περιφρόνησης ιερή και καλή,
 που πιότερα πολλάκις συντρίβει,
 και απ' το ρόπαλο του Ηρακλή.

109

Είν' αυτή που συνυφαίνει,
σε έννοια πνευματική κάθε τι το ωραίο,
το σοβαρό, το υψηλό και βαθύ και ακραίο.

110

Είν' μ' αυτήν που χαιρόμαστε,
εξαίσια μύρα, μυστικών παραδείσων,
και μαζί πορευόμαστε, αποστάσεις αβύσσων.

111

Είν' αυτή που αγαθόεργα πράττει και πλούσια δίνει,
και ευφρόσυνα νοιώθει σαν μόνη της μείνει.

112

Είν' σ' αυτήν που η ψυχή,
τον εαυτό της σαν καθρέπτη κοιτάει,
τον διορθώνει, τον κρίνει, τον μαθαίνει,
να μιλά, να ζητάει, ν' αφήνει.

113

Είν' μ' αυτήνε, που όνειρα, σκέψεις, και ιδέες θεργιούνται,
που σαν άφεφκτα караβιού απόνερα,
γεννιούνται και ξεχνιούνται.

114

Είν' αυτή που τον χώρο φορτίζει, τον νου ηλεκτρίζει,
και το μάτι δακρύζει.

115

Είν' μ' αυτή που ωριμάζεις και σκύβεις σαν στάχυ,
απ' αυτήν είν' που παίρνεις και δίνεις εν τάχει.

116

Είν' αυτή, καρδιές π' αγαπιούνται υψώνει,
και σαν γέφυρα απλώνει, αγκαλιές και ενώνει.

117

Είν' αυτή, ο εύγλωττος τρόπος, η καρδιά να μιλήσει,
και με τρόπους μυστήριους, να γκρεμίσει, να χτίσει.

118

Είν' αυτή που εκφράζει, τη βαθύτερη αλήθεια,
σιωπηλά, με δυο μάτια, το τι κρύβουν στα στήθια.

119

Είν' αυτή όπου στέκει, σοβαρή στη γωνία,
και μ' αυτήνε βιώνεις,
περασμένες χαρές, σοβαρά και γελοία.

120

Είν' εκείνη που στέκει και αμίλητη βλέπει,
τις καινούριες αγάπες να φυλάξει ως πρέπει.

121

Είν' αυτή που κατέχει του σπασμού μας τον τόνο,
και μ' αυτήνε που νοιώθεις, κάθ' ανθρώπινο πόνο.

122

Είν' αυτή που εδρεύει σε σπίτια και κτήρια,
και γυρίζει ατέρμονα, με τρόπους, μυστήρια.

123

Είν' αυτή που ανοίγει, απαλά τα φτερά της πετώντας,
τον εφήμερο ίσκιο της παρέχει σκορπώντας.

124

Είν' αυτή που απλώνει τα φτερά της ασάλευτα, γυρισμού
ανεπίτρεπτο, χωρισμού αγεφύρωτο, αδασκάλευτα.

125

Είν' αυτή που στον Άδη βασιλεύει αιώνια,
ακατάλυτη μένει, και δε νοιώθει συμπόνια.

126

Είν' αυτή που απλώνει τους Σταυρούς πα' στο χώμα,
και ποτέ δεν γνωρίζει, χώρα και χρώμα.

127

Είν' αυτή που ένα πέπλο μεταξένιο φοράει,
με φωνή των ανθρώπων και της φύσης χαλάει.

128

Είν' αυτή που παράγει τους ώριμους λόγους,
κι αποφεύγει με τρόπο καυχησιές παραλόγους.

129

Είν' μ' αυτήν που θαυμάζεις βαθυστόχαστες ρήσεις,
και βδελύσσεται ακούγοντας, αγελών ξεστομίσεις.

130

Είν' αυτή π' αποφεύγει όσους την βεβηλώνουν
με λόγους χυδαίους και κραυγές κενολόγων,
ανοήτως σπουδαίους.

131

Είν' αυτή που μισεί των βαρβάρων τα βόλια,
θανάτου θορύβους, 'Φαρισαίων' τα λόγια.

132

Είν' αυτή σαν το κλήμα, που οι τράγοι τους βλαστούς του
τρυγούν, μα κρασί θε να δώσει σαν οι 'τράγοι σφαγούν'.

133

Είν' αυτή που σκοτώνουν με φλυαρίες μωροί,
ξαναζει γιγαντώνεται, οι ρυθμοί της γοργοί.

134

Είν' αυτή που βιάζεται 'πο λαλίστατο στόμα,
πριν ο θάνατος έλθει και το κλείσει στο χώμα.

135

Είν' αυτή, που κερνά, στόμα – στόμα τα πλήθη,
για στιγμές μαυροφόρες, μέρα – μέρα την λήθη.

136

Είν' αυτή ανοήτους που αηδιάζει, γιατί με λόγια μονότονα,
πρόστυχα, αλλόκοτα, ο καθείς την βιάζει.

137

Είν' αυτή που βδελύσσεται φωνές φθονερές,
προσποίησης, κίβδηλες, όσες φορές.

138

Είν' αυτή π' αδερφώνεται, με στοχαστική ομορφιά,
και ζητά της απλότητας, την ειλικρινή συντροφιά.

139

Είν' σ' αυτήν όπου δίνεται, ο σοφός πάντα πλέρια,
κι αγκαλιάζει ολόψυχα, μ' απλωμένα τα χέρια.

140

Είν' αυτή, που πρόθυμα ανοίγει ερωτευμένων αγκαλιά,
και στέκει αθόρυβα σε σοφών την συνάντηση,
πα' σε σκάλας σκαλιά.

141

Είν' αυτή π' αγαπάει μουσικότατους τόνους,
και θρονιάζει σαν βασίλισσα, σε λεμόνανθους κλώνους.

142

Είν' αυτή που φοράει θεϊκή μουσικότητα,
σαν χαρούμενης άνοιξης, χρωμανθέων αβρότητα.

143

Είν' μ' αυτήν όπου νοιώθεις, μουσικής την ολότητα,
και αυτή μας ενώνει, με την θεία απλότητα.

144

Είν' αυτή που κοιτάει ευφρόσυνα, αγαπημένη φωνή,
και με χάρη μπαίνει, σε αναμονή.

145

Είν' αυτή που γλυκαίνει, χωρισμούς με τις μνήμες,
που με φιλιά γυρισμού μας μεθάει,
και με χρώμα την ζωή μας κεντάει.

146

Είν' αυτή που συγχαίρει, φωνές ειλικρίνειας,
που διαλύουν τα σκότη,
σταθερά και ευπρόσδεκτες και με Θεία απλότη.

147

Είν' αυτή που σαλπίζει σταθερά το καθήκον,
σαν πιστή Πηνελόπη όπου μένει πολύτροπα,
σταθερά στο προσήκον.

148

Είν' αυτή σαν να κλώθει, νεοσσούς για να βγάλει,
τα φτερά της ανοίγει, και σαν μάνα φροντίζει,
σ' αγκαλιές να τα βάλει.

149

Είν' αυτή που σε χαρές και απροσδόκητες λύπες,
παραμερίζει,
και αυτές σαν τελειώσουν και ο χρόνος τις πάρει,
ξαναγυρίζει.

150

Είν' αυτή, που επιτρέπει με τρόπο στην χαρά να αναβλύζει,
στα ακροδάχτυλα πατώντας μακραίνει,
σαν το σπίτι με φωνές παιδιών πλημμυρίζει.

151

Είν' αυτή που σε πόνου στιγμές και σε λύπες,
σιγοκλαίει βουβά,
σιωπηλή και ατάραχη μένει, σε ψυχές σοβαρές,
που με τρόπο βοά.

151

Είν' αυτή που αθέλητα ο τύραννος βάζει,
και μιλά με τα μάτια, την ψυχή σαν βιάζει.

153

Είν' μ' αυτήν όπου βλέπεις την ζωή μ' άλλα μάτια,
και με τρόπο σου κάνει ,το είναι, κομμάτια.

154

Είν' αυτή που μέσα της κρύβει,
θησαυρούς της αμύθητους,
και με ελεύθερη σκέψη,
σπέρνει θερίζει, καρπούς ανεκτίμητους.

155

Είν' αυτή που ποικίλει, σε μορφές, αξίες, ποιότητα,
που παράγει λόγους σοφίας, μα και την αθλιότητα.

156

Είν' αυτή οπού αμφιβάλεις,
πρώτη να' ν' απ' τον λόγο, και ποια η ορθότητα,
μα έσχατη να 'ναι, σου φωνάζει με τρόπο,
η επιπολαιότητα.

157

Είν' αυτή που οργή προμηνάει,
και με τρόπο, την οργή την πατάει.

158

Είν' αυτής που ο τρόπος οργίζει,
και ομοίως τον νου συγυρίζει.

159

Είν' αυτή σπονδές που σου χέει,
και η ίδια με τρόπο σε καίει.

160

Είν' αυτή που με τρόπο μιλάει,
μα με τρόπο η ίδια μπορεί και γελάει.

161

Είν' αυτή που το μέτρο της, ο σοφός το κατέχει,
να σιωπά όταν πρέπει ή τον λόγο να έχει.

162

Είν' αυτή που κρατάει,
μέσ' απ' τα χείλη του σοφούς στοχασμούς,
και σε βάθη φωτεινά τους γυρίζει,
πριν της φύγουν και νιώσει καημούς.

163

Είν' αυτή αδερφή που την έχουν, κατά νου διαλεχτοί,
μα την έχουν κι αυτοί που πλασάρουν,
ανόητους λόγους, τάχα σαν εκλεχτοί.

164

Είν' μ' αυτήν, που οι σοφοί ομιλούνε σιωπώντας,
μα είναι και αυτοί, που την βιάζουν φλυαρώντας.

165

Είν' αυτή όπου φέρνει στην ψυχή μας την άνοιξη,
μα και η ίδια απλώνεται, σε Θεία κατάνυξη.

166

Είν' αυτή την οποίαν ανάξιοι πατούν,
και την βιάζουν πολλάκις μη έχοντας,
κάτι το άξιο λόγου να πουν.

167

Είν' αυτή, αδελφή, τον σοφό που συντρέχει,
και πηγή δροσερή, για πολλούς, που ακούνε να τρέχει.

168

Είν' αυτή που τρανά σου φωνάζει, παλεύει, γυρεύει,
κι από έδρας σοφά και του μέτρου ορθά, σου υπαγορεύει.

169

Είν' αυτή σαν την Φύση, που με τρόπο μιλάει,
σαν αμπέλι σοφού, που με τρόπο τρυγάει.

170

Είν' αυτή καλώς ήλθες, με τρόπο που λέει,
μα και καυτή σαν την λάβα πολλάκις, που καίει.

171

Είν' αυτή για φυγή της στιγμής εξιτήριο,
μα και βόμβα που σκάει, σε νου εργαστήριο.

172

Είν' αυτής ο καημός, σαν το χιόνι που λιώνει,
και σαν βόλι καυτό, π' ό,τι βρει το σκοτώνει.

173

Είν' αυτή, όπου ήρεμα, νομίζεις κοιμάται,
μα σίγουρος να 'σαι, ότι πιότερα από όλους θυμάται.

174

Είν' αυτή σαν την ώνο, που φέρει το βαρύ της φορτίο,
και αβίαστα πορεύεται κουβαλώντας,
θησαυρόν της τον Θείο.

175

Είν' αυτή που προδίδει έργων ανυπαρξία,
μα και επί έργων, το μέτρο της, δίνει αξία.

176

Είν' μ' αυτήν που διαβαίνει αντάμα ο χρόνος,
μα αντάμα μ' αυτήν, είναι πάντα κι ο πόνος.

177

Είν' αυτή όπου σέβεται ο σοφός,
και μιλά αν προέχει,
ή την αφήνει με τρόπο να μιλά,
γι' αυτά που κατέχει.

178

Είν' αυτή του πολύλογου, η σοβαρή καταδίκη,
τρανός βιασμός στις δε συμβαίνει ατιμώρητα, σε δίκη.

179

Είν' αυτή, που το κάθε άγαλμα αγκαλιάζει,
κι αν αυτό, για περασμένα σου φωνάζει.

180

Είν' αυτή που σκεπάζει το όνομα του ποιητή με χρώμα,
για τραγούδια και στίχους, στα βιβλία κλεισμένους,
που ακούγονται ακόμα.

181

Είν' αυτή π' αγκαλιάζει αρχαία ερείπια,
μηχανές κι εργαλεία,
που μιλούν ατέρμονα σιωπηλά,
για παλιά μεγαλεία.

182

Είν' αυτή θρονιασμένη σε κορφές,
που φορούσαν σημαίες,
που μιλάνε για ώρες και μέρες γενναίες.

183

Είν' αυτή που θυμίζει περασμό καταιγίδας,
και σκεπάζει με τρόπους, δια βόλου παγίδας.

184

Είν' αυτή που σκεπάζει τις καλυμμένες
με χόρτα καπετάνιων σπηλιές,
που σε εποχές μαύρες,
αυτοί μας έλυσαν, τις γόρδιες θηλιές.

185

Είν' αυτή αδελφέ, αδελφή που την έχεις,
και τα αυτής αδελφά, αδελφέ να προσέχεις. –

-

Επιστολή 16^η ι

Προς το Διοικητικό Συμβούλιο
Της Αεροπορικής Ακαδημίας Ελλάδος.
 Αθήναι

Αγαπητέ κε Πρόεδρε,
 Με το έργο μου αυτό, προς την Αεροπορική Ακαδημία, και
 δια μέσου υμών, προς την Πολεμική Αεροπορία, προσπαθώ,
 αν μου επιτρέπεται, να αποτίσω, φόρον τιμής, στους
 υπερασπιστές των αιθέρων, και φρουρούς πάντων των
 ημετέρων, Τετιμημένων και Καθαγιασμένων.
 Όλους σας, ευγνωμόνως ευχαριστώ.

Μετά μεγίστης τιμής

Δημήτριος Προκοπίου Σαμαρτζής
 Έλκων, εκ Κήπων Κύμης Ευβοίας
 3/7/2009

ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΥΣ ΠΙΛΟΤΟΥΣ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΜΙΚΗΣ ΜΑΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

1

Ποιος είδε αετούς στα πέλαγα, γεράκια στα νησιά μας,
 Να κράζουν απ' τους ουρανούς: έξω απ' τα σύνορά μας,
 Σε κάθε εχθρού πετούμενο σε κάθ' εχθρού κοράκι,
 Πάνω του θε να βρει αητό, ξοπίσω του γεράκι.

2

Εγώ λοιπόν, σε σας όλους που έχετε, πόλεμο εν ειρήνη,
 Τι λόγια πρέπει για να βρω, και ποια ευγνωμοσύνη;

3

Να φχαριστήσω τους γονιούς, και όλους τους δικούς σας,
 Π' αντέχουνε τρόπωνε ζωής, και όλους τους καημούς σας;

4

Μα πώς να περιγράψω την, την μάνα κάθε βράδυ,
 Μπροστά στα εικονίσματα, και πώς το χτυποκάρδι;

5

Και τι να πω για τα παιδιά, γυναίκα ερωτευμένη,
 Για την λαχτάρας αγκαλιά, την πάντα νιοφερμένη;

6

Και πώς να περιγράψω την, αυτήν την μοναξιά σας,
 Σε κρίσιμες, ψηλά στιγμές, το πώς χτυπά η καρδιά σας;

7

Και τι να πώ στους άθεους, κνώδαλα και βελάζοντα ,
Που κάμουνε τους κήρυκες, ως κύμβαλα αλαλάζοντα;

8

Εσείς ψηλά και άφοβα, με κίνδυνους πετάτε,
Ενώ πίσω αφήνετε, αυτούς που αγαπάτε.

9

Για μια Πατρίδα ελεύθερη, για μια Πατρίδα ακέρια,
Με τα φτερά σας κόβετε, του κάθε εχθρού τα χέρια.

10

Σε σας λοιπόν που τρέχετε, σε κάθε του τόπου μας γωνιά,
Για, ζέστη κάνει, ή, παγωνιά, δίνοντας την ζωή σας,

11

Αναθαρρώ, ‘σάς βλέποντας, να σχίζετε τους ουρανούς,
Και από καρδιάς μονολογώ: «η Παναγιά μαζί σας». –

Δημήτριος Προκοπίου Σαμαρτζής
Έλκων, εκ Κήπων Κύμης Ευβοίας
3/7/2009

Επιστολή 17^η ι

ΠΝΕΥΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

«Του δίκιου έφερες το φως, αγάπης την ελπίδα,
και πίστης την ορθότητα, ξέφυγες την παγίδα.
Πρώτο εσύ εκύρηξες, του δίκιου μας την έλευση,
Και είδαμε μετά Χριστόν, την Άγια του προέλευση.»

1

Εσύ, πριν το Βυζάντιο, δίδαξες τους Λατίνους,
Κι εμόρφωσες μετά από αυτό, όλους τους «Αρλεκίνους».

2

Μα αυτοί αφού μεγάλωσαν, σου γίνανε αφέντες,
Σε κάμαν υποχείριο, χωρίς πολλές κουβέντες.

3

Σε κολοβό βασίλειο, ίδα το πώς σε κλείσανε,
για σένα πράγμα κωμικό,
του κόσμου οι συνωμότες, Διαιώνιο πνεύμα Ελληνικό.

4

Κι αφού καλά σφραγίσανε, τους τοίχους και τις πόρτες,
σαρκικά, νόμισαν και το πνεύμα,
έτσι εύκολα, σε φυλακή πως μπαίνει,
πως δένονται τα όνειρα,
κι η σκέψη πως χρειάζεται, πόρτες να μπαينوβγαίνει.

5

Νομίσανε το σφράγισμα, και οι φρουροί στις πόρτες,
Θ’ απαγορέψουν του μυαλού, με βία, να κάμει κόρτες.

6

Δραπέτευσαν τα όνειρα, κι η σκέψη δολοπλόκα,
Αντάμα τα περάσανε, του τύρανου τα μπλόκα.

7

Και φύγαν σαν αετόπουλα, και λεύτερα πετάξαν,
και μετά το Βυζάντιο, τον κόσμο όλο αλλάξαν.

8

Και σκόρπισαν τα φώτα τους, το των αρχαίων πνεύμα,
Με τις πληγές τους ανοιχτές, δεν δόθηκαν στο ψέμα.

9

Πάλι με χρόνια με καιρούς, το πνεύμα θα τρανέψει,
Και γύρω του πολλούς λαούς, μια μέρα θα μαζέψει.

10

Γιατί του Ρίγα η κραυγή, του Υψηλάντη ο πόθος,
Του καλογέρου η φωνή, κι ο Ιερός ο Λόχος,
Θα ζωντανέψουνε ξανά, μ’ όλα τα αγιασμένα,
Που μαρτυρήσαν κάποτε, που ήταν σκλαβωμένα.

11

Το Δίκιο πάντα κουβαλούν, σαν πιο τρανό Φορτίο,
Γιατί είναι απ' τα Θεία σου, το πιο Θείο των Θείων.

12

Πόσες φορές θα ανάψει σε, το Θεϊκό το θάρρος,
Και ποιος θα ξεφορτώσει σου, το Θεϊκό το βάρος;

13

Το Δίκιο δεν Διδάχτηκε, να είναι φυλακισμένο,
Να διαφεντέψει τους λαούς, είναι προορισμένο.

14

Και αν το κλείνουν φυλακή, και αν το πελεκάνε,
Το Θεϊκό το Σχέδιο, έτσι υπηρετάνε.

15

Θ' αναγκαστούνε πάνω του, έστω κι αργά να σκύψουν,
Γιατί τρόπο δεν θα έχουνε, τα άδικα να κρύψουν.

16

Και θα ακουστεί φωνή Θεού, π' όλα τα αδικημένα,
Τα δίκια τους να πάρουνε, κι ας είναι σκορπισμένα.

17

Θε να βρεθούνε μονομιάς, κι αν σκόρπια, όλα ομάδι,
Να οδηγήσεις, άδικους ,στο Φως απ' το Σκοτάδι,
Και θα είναι του Θεού για Σε, Ανταμοιβής σημάδι.—

Επιστολή 18^η ι

Αναμνήσεις

1

Σε κόσμο όταν γεννήθηκα, ήρθα να μάθω,
Σε μέρες βασάνων, και εποχές δύσκολες,
Απ' τον κόσμο μετά αναγεννήθηκα,
Και είπα να μάθω με ό,τι κι αν πάθω.

2

Ο κόσμος τότε έτρεχε, με αξίνες, δρεπάνια,
Με χέρια καθαρά, και ψυχές θαρρετές,
Και με περηφάνια.

3

Πρωί ξεκίναγε, με βροχές και με στέγνες,
Με βοριάδες η ήλιο, με λιοπύρια ή κρύο.

4

Φαμίλια πάσχιζε και συνανθρώπους,
Τ' αγρίδια ημέρευε, και δρόμους άνοιγε,
Για στρατοκόπους.

5

Ποτέ δεν νοιαζότανε για κάλλη περίσσια,
Θεό και πρόοδο κρατώντας στα ίσια.

6

Μαθαίνων εθαύμαζα, ζωής το μέτρον,
εις δόξαν π' εγένετο, Θείων πραγμάτων,
υπ' ανθρώπων αγραμμάτων.

7

Τώρα πώς χάθηκε τέτοια αρμονία,
Κι απλώθει στου ανθρώπου την καρδιά αγωνία;

8

Τώρα πώς άλλαξαν τα πάντα έτσι;
Ανέμοι ποιοι φύσηξαν και ομορφιές σάρωσαν,
Και γίναμε έτσι;

9

Τώρα οι εγγράμματοι τρέχουν με χίλια,
Με χωρίς φώτα, σβηστά καντήλια.

10

Ακούραστα τρέχουν για στομάχου τροφή,
Με σπίτια μακρότοιχα, και μέτρα μάταια,
Λεν θ' αποφύγουν την καταστροφή. —

Επιστολή 19^η ι

ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΛΟΥΚΑ

1

Στού Όσιου Λουκά το Μοναστήρι,
 ξυπνούνε μνήμες και σου μιλούν οι βράχοι,
 πα στον σταυρό ειν' σταυρωτά σπαθί και γιαταγάνι,
 το καριοφίλι του Τσολιά του Κλέφτη η πιστόλα,
 λεύτεροι είπαν να γενούν, ή , να τα χάσουν όλα.

2

Μια σκέψη εκεί τους σύναζε, τους κλέφτες έναν – ένα,
 Κι ήταν ημέρες άνοιξης, αρχές του είκοσι ένα·
 Και τους θωρώ όλους σκυφτούς, μπροστά στον Ησαΐα,
 Όρκο να δίνουν για ζωή ή θάνατο, για την Ελευθερία.

3

Κι αντιλαλεί ο όρκος τους, περνά ράχη σε ράχη,
 Φωτίζει σπήλαια Κλεφτών, κι Αρματολών λημέρια,
 Καλύβια, σπίτια κι εκκλησιές, κάθε γραιοκού κρυψώνα,
 Και ροβολά σαν άγιο φως, πάν' απ' τον Ελικώνα.
 Διαβαίνει τις βουνοπλαγιές, σαν φως μιας Άγιας Δάδας,
 Κι αδερφικά αγκαλιάζεται, μ' αυτό της Άγιας Λάυρας.

4

Ήταν στιγμές Ξεσηκωμού, ώρα ευλογημένη,
 κι όλοι συναποφάσισαν,
 να στείλουν μήνυμα σκληρό, σ' όλη την οικουμένη,
 Πως: «άλλο δεν αντέχουμε, βαρβάρων το διαφέντεμα,
 και όρκο βαρύ edώσαμε, για Θάνατο ή Λευτεριά,
 εμείς οι σκλαβωμένοι».

5

Και συνταράχτει η Τουρκιά, Μέτερνιχ την συντρέχει,
 Της εποχής ο Κίζιγκερ, σαν μάνα την προσέχει.
 «Πώς τόλμησαν τούτοι οι Γραιοκοί, ποια τους ευρίκε ζάλη,
 Κρεμάστε, πνίζτε, κόφτε το, κάθε Γραιοκού κεφάλι.»

6

Σε τέτοιονε Ξεσηκωμό, και Λευτεριάς την Αύρα,
 Φόβο δεν σκέφτηκε κανείς, χόρτασαν το σκοτάδι,
 Κι όλοι βαφτίστηκαν με μιας, στο φως της άγιας δάδας,
 Κι αναστηθήκαν 'πο 'νεκροί', και βγήκαν απ' τον 'Αδη'.

7

Κι αντάριασε η Ρούμελη, με τον Μοριά μπροστάρη,
 Που έστειλέ του, ο Θεός, έν' άξιο Καβαλάρη·
 Και κάμαν τον Ξεσηκωμό, με Θεία υστερία,
 Άλλη σκλαβιά δεν την μπορούν, είπαν στην Εσπερία.

8

Και μπήκαν όλοι στο Χορό, λες κι ήταν σε γιορτάσι,
Και τραγουδούσαν κι έψελαν, επί τη Αναστάσει.

9

Και στου Χορού την Κεφαλή, είχαν τον Ησαΐα,
Που ανδρειωμένα έσερνε, για Σπίτι, για Θρησκεία.

10

Μα αυτού του Άγιου πέταγαν, στα ράσα του, τα νιάτα,
Και έπεσε ηρωικά, εκεί στην Χαλκωμάτα.

11

Κι είναι του Όσιου Λουκά, το ποιο λαμπρό στεφάνι,
Που Λειτουργός του έσυρε, πρώτος το γιαταγάνι.

12

Χαίρε της Ρούμελης Λουκά, Λάτρη και Υπηρέτη,
Χαίρε προστάτη Λευτεριάς, και Άγιε Ευεργέτη.
Χαίρε άστρο της Ρούμελης, με αγκαλιά το Στείρι,
Χαίρε αγνό Θυμίαμα, Θεού το Θυμιατήρι.
Χαίρε αγωγής διδάσκαλε, και γιατρικών ποτήρι,
Χαίρε πιστών καταφυγή, το άγιο σου Μοναστήρι.
Χαίρε προστάτη των πτωχών, Χαίρε βροτών υπόδειγμα,
Γονατιστός σε προσκυνώ, μπρος στ' άγιο σου Εικόνισμα. —

Δημήτριος Προκοπίου Σαμαρτζής
Έλκων, εκ Κήπων Κύμης Ευβοίας
12/3/2009

Επιστολή 20^η ι

Οι σημερινοί Έλληνες

1

Βαρέθηκα τους Έλληνες, που πρώτοι σε μνημόσινα
Και νεκροσίμους λόγους,
Άβουλοι και φυγόπονοι, στέκουν και βλέπουν τα κακά,
και τα ρουφούν σαν σπόγγους,
δεν αντιστέκονται ποτέ, στείροι όλοι σε προσφορές,
και λίγοι για θυσίες,
χωριά γίναν χωρίς σχολιά και δίχως εκκλησίες,
και γίναν όλοι θύματα εκείνου του συγχτίρι,
κι έτσι άθελά τους κάμανε, Κίζιγκερ το χατήρι.

2

Αμνήμονες, γαστρός μεγίστοι λάτρεις,
άβουλοι και κακόμοιροι, κλείνουν τα μάτια,
αλύτρωτα τρέχουν σε λεωφόρους,
όλοι αποφεύγουν τα σκληρά, δύσκολα μονοπάτια.

3

Κι όλο και πεύτουν στην κατρακύλα,
κότσια δεν έχουν, τρέχουν με χίλια,
στον σκοτωμό,
για νανταμώσουν ντροπής χαμό.

4

Θεέ μου, πού πήγαν τα παλλικάρια
Και πού οι αρετές μας;
Ναι πώς χανόμαστε σε μονοπάτια;
και πώς γενίκαμε σαν σαλιγκάρια;
Πως χώνουμε στη γη τα μάτια,
γιατί γινόμαστε πολλά κομάτια; –

Επιστολή 21^η ι

Γράφω μ' οργή

1

Βάζω φωνή , βγάζω κραυγή, γράφω οργή εκείνων,
Που πόνεσαν – υπέφεραν, και των πεσμένων κρίνων.

2

Βγάζω τον πόθο ποιητών, θρήνο τραγουδιστάδων,
Αδικημένων το γιατί, και δάκρια μανάδων.

3

Φωνή υψώνω στον Θεό, για ιερά και άγια,
Όπου λησμονηθήκανε, κι ήρθανε τα μαγάρια.

4

Τώρα κουμάντο κάμουνε όλοι οι μαγαρισμένοι,
Κι όποιος καλά αγωνίζεται, μπροστά τούς συντυχαίνει.

5

Ακόμα κι αν προκύψουνε, άξιοι για θυσίες,
Κάποιοι* 'πο δι άλλου στήσιμο, πετούν ακαθαρσίες.
(*=ΜΜΕ και όχι μόνο)

6

«Τώρα ταγγειά γενήκαν θυμιατά, και τα σκατά λιβάνι,
των κουκουλοφόρων, βομβιστών, πυρπολητών,
και μολοτοφόρων τα παιδιά, γενήκαν καπετάνιοι».

7

Τώρα κουμάντο κάμουνε φυγόπονοι και άθεοι,
που περιβάλουν τους παντού, χώρου ραδικοβλάσταρα,
και κήπου τους τα βλίτα,
βλίτα τε και τ' απόβλητα, χωρίς καμία ρήτρα.

9

Όλα ραδικοβλάσταρα, θείας δημο/γραφίας,
καμαρωτά , καμαρωτά, μα με μυαλό κουκούτσι,
πλανώμενά τε αποπλανούν, γελούμενά τε χασκογελούν,
κρατώντας το μαρκούτσι.

10

Θύματα καταδίωξης, τυγχάνουσιν σαν γίδια,
και θεωρούνε όλους μας, κοπάδι απ' τα ίδια. –

Επιστολή 22^α ι

Αποφόρτιση

1

Σχωράτε που στα έργα μου, είμαι σαν φορτωμένος,
Μ' άγρια συναισθήματα, και σαν κατατρεγμένος.

2

Μέσα μου μνήμες κουβαλώ, ανθρώπων πονεμένων,
Σκλάβωνε και ελευθερωτών, χαμένων λαβωμένων.

3

Στάλα τη στάλα από μικρός, μού 'σταζε κάθε αφορμή,
Το φόρτωμα μες στη ψυχή, κι έγινε σαν δεξαμενή.

4

Δεχόμουν αναντίρρητα, όλες πόνου τις στάλες,
Και γέμισα, ξεχείλισα, πια δεν χωράνε άλλες.

5

Αυτά, με τα σημερινά, και με τα περασμένα,
Σαν πλήμμυρας ξεχείλιση, και σαν αποθημένα,
Βγαίνουνε από μένα· (Ανέμου είμαι πέρασμα, θάλασσας
τρικυμία, χειμάρρου είμαι ξέσπασμα οργής θεομηνία) . –

Επιστολή 23^η ι

Προς,
το Υπουργείο Παιδείας
υπ' όψη κας Υπουργού και
Εκπαιδευτικού Συμβουλίου
Αθήνα

Κοινοπ.: Μακαριώτατον, Αρχιεπίσκοπον
Αθηνών και πάσης Ελλάδος
κ.κ. Ιερώνυμον

29/1/2010

Θέμα: περί Παιδείας

Σεβαστό μου Συμβούλιο,
Αγαπητοί κύριοι.

Παρακαλώ, προκειμένου να είναι δυνατή η μελέτη των
αρχαίων μας κειμένων από τις επερχόμενες γενιές, καλό θα
είναι να διδάσκονται τα αρχαία Ελληνικά, όπως με το
πρόγραμμα του 1960.

Δεύτερον στη σημερινή γραφή, ας καταργηθεί
Μόνον, δασεία – ψιλή, και μόνο, γιατί η περισπωμένη, η
υπογεγραμμένη, ο τονισμός κάθε λέξης, η άνω τελεία,
το(ς), το (ν), αποτελούν τα στοιχεία τα κατεξοχήν
σμιλεύοντα τον Ελληνικό νου, μικρών και μεγάλων.
Μην αφήνετε να τεμπελιάζει το μυαλό του Έλληνα, μη
γίνεστε βιαστές του Ελληνικού πνεύματος,
γιατί εγώ ο μέσος Έλληνας, της υπομονής, της ανοχής, και
της συμπάθειας, έχω αρχίσει να νοιώθω αυτό τον βιασμό,
για χάρη ξένων ή ανοήτων,
γιατί σήμερα βιάζεται η γλώσσα μας, και στο γραπτό λόγο
και στον προφορικό, και αυτό προκαλεί σύγχυση, και η
οποία, με άλλα συσσωρευμένα και απωθημένα, (κλοπές,
βιασμοί, ληστείες, ξυλοδαρμοί, εγκλήματα διάφορα, ο
ψυχοφασισμός της τηλεόρασης, η διαφθορά, η μη εγκράτεια
από κάθε μη ορθό), θα φέρουν σας, την έκρηξη, και τότε
εσείς μεριάστε κι οι ξένοι ας κρυφτούνε, μα οι ένοχοι θα
είστε εσείς, οι ηθικοί αυτουργοί για ό,τι θέλει συμβεί, από
έλλειψη αγωγής των γενεών και δικού σας θάρρους.

Και όλα αυτά γιατί φοβάστε τα συνδικάτα των εκπαιδευτικών, και τους πληρωμένους κοντυλοφόρους εκ των δημοσιογράφων, τους πρωτοκαλλιεργητές των στοιχείων της παρακμής. Γιατί φοβάστε να βάνετε με θάρρος το σωστό πρόγραμμα παιδείας, μη σας πούν οπισθοδρομικούς, οι δήθεν προοδευτικοί, οι κλούβιοι και ανεύθυνοι, που στη ζωή τους, όλοι με έναν κοντυλοφόρο πορεύονται κριτικάροντας τα πάντα χωρίς να έχουν κοπιάσει για μεροκάματο η νυχτοκάματο, χωρίς να έχουν στεριώσει στον τόπο ίσως και τίποτα, γιατί πάντα άρνηση ήταν και αμπελοφιλοσοφία;

Συγχωράτε με για την οργή μου, αλλά εξ αιτίας τους, νοιώθω καταπιεσμένος μέσα στην πατρίδα μου, για την οποία έχουν θυσιαστεί μέλη της οικογενείας μου.

Και αυτό θα προσθέσω ακόμη: Οι αρχαίοι μας κλασσικοί κάπου αναφέρουν, πως «τα πουλάρια αν τα άφηναν απαίδευτα, θα ήταν ζημιά και κίνδυνος, και για τους ανθρώπους, αλλά και για τον εαυτό τους, Εάν όμως τα εκπαίδευαν, θα ήταν ωφέλημα και για τον εαυτό τους και για τους ανθρώπους».

Δεν ξέρω αν σας είναι άκομψο το παράδειγμα για τα παιδιά μας, αλλά όσο άκομψο κι αν φωνάζει πως είναι, άλλο τόσο εφαρμόστε με κραυγάζει. Προκειμένου να θρηνούν αυτά για αυτά, και εμείς γύρω από αυτά, καλύτερα είναι να υπάρξει παιδεία πρωτοπορίας, και μη τα εξισώνετε με άλλες νεολαίες, γιατί έχουν το διαφορετικό τους, κι ας μην το γελάτε, αυτά δεν μεγάλωσαν από γονείς που σκλάβωσαν λαούς και τους λήστεψαν, αυτά δεν διδάχτηκαν από σοφούς που στα σπίτια τους είχανε μαύρους υπηρέτες και δούλους αγοραστούς, άλλο βγαίνει απ' τον στοχαστή, το σμιλευτή της πέτρας, (που κι αν τον τριγυρίζανε δούλοι, παραδουλεύτρες, γύρο του, κλωθογύριζαν, μαζί του τρώγαν πίνουν, και εντελώς ελεύθεροι εύκολά τους γινόνταν), κι άλλο απ' τους εμπόρους των Εθνών και των πολέμων όλων. Κάμετε λοιπόν την υπέρβαση, γνωρίζετε καλύτερα πάρα πολύ από μένα, πως είν' καλή η πάστα τους κι άξια παιδεία τους χρειάζεται, τολμήστε το, γιατί όπως πάνε ούτε τη μετάφραση της μετάφρασης δεν θα είναι ικανά να μελετήσουν.

Μην αρνείσθε, να τα ιδείτε στα μάτια, κατά πως λέγεται τούτο σήμερα.

Μην αρνείσθε να ιδείτε, τη νιότη στα μάτια, που τα δύσκολα της εξαφανίσате της ζωής μονοπάτια,

και τις εύκολες δώσατε, γι' αυτήν λεωφόρους,
για πiónια να έχετε, να ακουμπάνε τους φόρους.
Μην αρνείστε από μέσα σας, να δεχτείτε τον τρόπο,
που παιδιά συμμαζεύει, μες σε άσκησης τόπο (Εκκλησία).
Δεν παιδεύει ανώφελα, δίνει ίσκιο και Χάρη,
που μπορεί το καθένα τους, με αγάπη να πάρει.
Η άγια Παράδοση, (η Κλασσική Παιδεία και η Ορθοδοξία).
Του δίνει γεύση, χρώμα. ελπίδα, όραμα να ζεί και λόγους να
υπάρχει, το παιδί το σκεπάζει, του λέγει πώς να άρχει*.
(*να εξουσιάζει τον εαυτό του).

Πως να μη παραβιάζουν εύκολα το αυτεξόσιό τους,
και να βάζουνε όρια, στον κόσμο τον δικό τους.
Αντάμα της, θα προσπερνούν, κάθε δι'άλου εμπόδια,
γιατ' είναι ανεξάντλητα τα άγια της εφόδια.
Αλήθεια λέτε, την Αγνή, γι' Αγάπη, Πίστη, Έγνοια,
για όσια και ιερά, τα παραγκωνισμένα.
«Αλήθεια κι αγάπη συνάντησαν δικαιοσύνην και ειρήνη
κατεφίλησαν». Λέγει ο Απ. Παύλος
Που αυτή η παραγκώνιση, κενό αφήνει, χάος,
κόβει αλυσίδες, γέφυρες, σβιούνται, καντήλια, φάροι,
κι αλίμονο αν χρειαστούν, για πόλεμου φαντάροι.
Με ζόρι θα μαζεύονται, σπρόγγοντας θα πηγαίνουν,
πολύ θε να χτυποκαρδούν, σ' ό,τι θα συντυχαίνουν.
Τότε, όλοι θα τρέχουν να κρυφτούν, θα σκοτεινιάσει η μέρα,
γιατί η κατασχύνη σας, θα σας περάσει βέρα.

Σημείωση:

Ποία η θρησκευτική συνοχή των παιδών;
Ποία η ηθική συνοχή της νεολαίας;
Πού είναι η κλασσική παιδεία, που είναι ψυχοσώστρα για
τους έφηβους.
Ιδείτε, απ' την εφηβεία τους, καταφεύγουν στα χάπια για τις
ψυχικές τους ισορροπίες, καθ' ό,τι τα αφήσατε στο χάος!
Πώς να μη γίνουν άφιλα, αναρχικά και ναρκομανή και των
ηρεμιστικών καταναλωτές;
Τα σύγχρονα παιδιά, εφ' όσον δεν έχουν εξασφαλίσει την
ψυχική τους τακτοποίηση, θρησκεία και ιδανικά,
πώς να μη ρέπουν σε σύσταση συμμοριών,
προκειμένου να εξασφαλίσουν ειδώλου σκιά;
Μη θεσπίζετε ό,τι δεν κουράζει, και δεν στοιχίζει,
Ή ό,τι δεν ενοχλεί, το βόλεμα διδασκόντων και
διδασκομένων.
Μη χτίζετε σχολεία εκκλησίες και παλάτια, αν δεν κάνετε
εσείς την επανάσταση που πρέπει, και μόνο η δική σας

επανάσταση μετράει, οποιαδήποτε άλλη επανάσταση είναι καταδικασμένη σε τελική και προσωρινή ωφελιμότητα αποτυχία, στρατιωτική, επιστημονική, διαστημική, οικουμενική, και όπως θέλετε ας την βαφτίσετε. και ό,τι χτίζετε, σεβαστό δεν θα είναι, ούτε εάν τα γηρατειά απ' τους επερχόμενους νεολαίους, και αυτοί όπως κι αν θα υπάρξουν.

Περιορίστε τα φαύλα, γιατί τίποτα δεν σώζει την Κοινωνία, τελεία και παύλα.

Κάνετε την, χωρίς τυμπανοκρουσίες, τολμήστε .

Προφθάστε πράγματα στο παρά πέντε, αν δεν είναι ήδη αργά.

Υστερόγραφο:

1

«Σε έγνοια να βάλετε τη νέα γενιά, που θορώ την παντού σκορπισμένη, ακόρεστα τα ξένα παντού αναμασά, και άρμα κακόβουλο στο άγνωστο την σέρνει».

2

Γνωστόν ότι:

«Η σοφία του πτωχού περιφρονείται, και οι λόγοι αυτού δεν εισακούονται».(Εκκλησιαστής,θ'.16)

αλλά στην πίεση τη σημερινή κάντε την εξαίρεση εσείς και λίγο ακούστε τη φωνή ενός ελάχιστου εκ των μεσαίων Ελλήνων.

3

Καταλάβετε ότι:

«Σιγά – σιγά νεκρωνόμαστε, αρνούμενοι τις αξίες μας, και αρνούμενοι να αντισταθούμε στα εισερχόμενα, γινόμαστε τους κατεχόμενα, γιαυτό έρχεται ώρα δύσκολη, που θα χαθεί η σαπίλα, θα σπάσουν τ' αποστήματα και θα συντριβούν τα δεσμά για την παγκοσμιοποίηση, που μας θέλει πιόνια και προσβλέπει σε μια παγκόσμια πολτοποίηση.

Νοιώστε την ώρα του σεισμού, για ν' ακουστεί ως πέρα, το: Σώστε! ό,τι απόμεινε, και διώξτε τη χολέρα».

4

Πώς άλλως να σας πείσω; Φοβάμαι μήπως και παρεξηγηθώ, για αυτή μου τη κατάσταση.

Παρεξηγήστε με, αλλά φωνάξτε : «ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΑΛΑΜΙΝΑ', ΕΙΝ' ΑΓΙΟΣ Ο ΣΚΟΠΟΣ...» !

5

Πέστε όχι, στους γλυκανάλατους θεωρητικούς και δειλούς του περί παιδείας λόγου. Θάρρος! Θάρρος χρειάζεται να

πάρετε αποφάσεις, και να ακουστούν τα πραγματικά δεδομένα πάνω στα οποία στηρίζονται οι αποφάσεις σας, δηλαδή, στην Αλήθεια, που την έχετε βάνει να κοιτά απ' τη γωνία, την με ψηλοτάκουνα κυκλοφορούσα Αδιαφορία, ή Αναποφασιστικότητα, και όχι να πείτε, στο κατηγορητήριο των υπευθύνων της Παρακμής,... και εάν βέβαια εσείς δεν έχετε ξεκαθαρίσει τα αίτια της παρακμής και δεν εμπιστεύεστε στα δεδομένα ερείσματα για την στήριξη των αποφάσεών σας, να με συμπαθάτε αλλά δεν πρέπει να μείνετε εκεί περισσότερο, ούτε χρόνος υπολείπεται για χάσιμο, νιάτα χάνονται και μέλλουν να χαθούν. Καιρός για πράξεις απόδρασης απ' τις θεωρίες και τους θεωρητικούς.
29/1/2010

Επιστολή 9^η ι

Εγέρθητι καθαρθέντα Λαέ

1

«Εγέρθητι Έλληνες και Φιλέλληνες,
εγέρθητι κολασμένες ψυχές, υπνοτισμένες,
ανάστα λαέ, παραστρατημένε, και παραλελυμένα κορμιά
Θεία Κοινωνία λάβε,
με καθάριο νερό αποβάλλεται και η κάθε βρωμιά».

2

«Εγέρθητι, και γνώναι βροτέ,
προσπάθεια άγια: άκαρπη; ποτέ!»,
«ο γαρ πιστός αιτών,
ουδέν αμοιρήσει των εφικτών».

3

Είπεν Κύριος: «Πέτρε, τω κραταιώ γαρ μείζων πείρα».
Άρα, δις εγέρθητι, έλληνες και φιλέλληνες,
ότι η Ελληνοορθοδοξία κραταιά παρά τω Κυρίω,
προκαλεί κραταιώς παν πονηρόν,
διό και πολεμείται από κάθε φθονερόν,
εγέρθητι ουν και δράζατε την πανοπλίαν Αυτού,
και γρηγορείτε, για κάθε κακόν, κρυπτόν ή φανερόν». —

Επιστολή 25^η ι

Ανάσταση

1

«Λευκοφορώντας προβάλλει η κτίσις,
το σκοτεινό της πέπλο ξεντύνεται·
ευφραίνεται των όντων όλη η φύσις,
συκόνονται στα πόδια τους οι πεσμένοι,
και την πανοπλίαν ζώνεται.

2

Ο Ίδιος που τα άνω εξουσιάζει,
επήρε σώμα και κατέβει στην γη,
και έτσι φως γίνεται η γηίνη ουσία,
και η τεφρή καπνία, φλόγα ζωής φέρει της, μαζί».

3

Ο φραγμός βγήκε απ' την μέση,
πάνω στην γη, οι δύο φύσεις βρέθηκαν μαζί,
και έλαβε Πνεύμα ο πηλός, ως τέλος αρραβώνα,
και είπαν οι άνθρωποι στη γη, ότι ο καθένας αξίζει να ζει.

4

Και ξεδιαλύνεται ο ζόφος των φοβερών μολυσμών,
και στ' αλήθεια φωτίζεται το σκοτάδι,
και γειτωνεύουν τα άνω με τα κάτω,
ναι, ο φραγμός βγήκε απ' την μέση,
και οι δυο φύσεις βρεθήκαν μαζί,
γιατί μόνον έτσι ο καθένας αξίζει να ζει.

5

Με την ανάσταση, όλους τους δικούς Του συνανέστησε,
κι έγινε ζωή, και ανατολή αναστάσεως ημέρα,
για αυτούς που εκάθονταν εν σκότει και σκιά θανάτου,
ενώ τον αναζητούσαν, ενώ Αυτός, τους καλούσε από πέρα.

6

Ας εφημίσουμε σήμερα το μεγαλείο του Θεού,
ας εφημίσουμε και τούτην την ταφή Του,
ας θρηνήσουμε τα πάθη σαν γιορτή Του,
και ας χαρούμε μαζί, τον του θανάτου νικητή,
και ας δοξάσουμε Λαοί, την Άγια Ανάστασή Του.

7

Εμείς ξένοι της επιγνώσεώς Του,
γνωρίσαμε και ίδαμεν Αυτόν,
στο τέλος γνωριστήκαμε με την ανάστασή Του,
γιατ' έγινε πρόξενος χαράς,
τι κι αν υπέστη θάνατον Καφτόν. —

Επιστολή 26^η ι

ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑΤΑ

1

«Το μεγαλουργήμα των αιώνων είναι φημί, η Επανάστασις του 1821, τούτο δε πλήρες εστί, οσμής ευωδίας ήθους, ηθικού και ηθικής, έμπλεον πάσης πατριωτικής, θρησκευτικής και οικογενειακής περιβολής».

Τι να πρωτοθαυμάσουμε; τον Ιερό λόχο του Ιασίου, τον χορό του Ζαλόγγου τον του Σουλίου, την Αγίαν έξοδον την του Μεσολογγίου; τους μετά τον Σαμουήλ του Κουγκίου, τους μετά τον Γαβριήλ του Αρκαδίου, την καταστροφή της Χίου που άρχει, ή των Ψαρών την ολόμαυρη ράχη;

Μήπως η σφαγή της Σαμοθράκης, το ολοκαύτωμα της Νάουσας, της Κάσου η καταστροφή, την τυραννιά της Κρήτης, που μαρτυρεί της την σφαγή ο γιος της Ψηλορείτης; Το κάψιμο των Εκκλησιών ή τις σφαγές της Πόλης με κορυφή την Αγία Σοφία, τον φάρο μα και οδηγό της οικουμένης όλης;

2

Ω Ελλάδα! των βαρβάρων Ολοκαύτωμα, που του Θρήνου οι γιοι γευτήκανε της μοναξιάς τις κόρες κι ανεμοστροβιλίζονταν, απ' του Ολύμπου τις κορφές, πότε σ' Αιγαίου τα νερά, πότε σε Ιονίου μπόρες, πότε μέσα στου Σιλωάμ, πότε κρανίου τόπο, πότε σταυρός κι ανάσταση, πότε δασκάλου τρόπος, πότε με σπάθη και σταυρό, πότε σταυρό με πέννα, στάχτες πατούσες πάντοτε, με πόδια γυμνωμένα, τότε 'πο βαρβαρολοκαυτώματα, τώρα δασοκαμένα, πότε σεισμοί πότε λοιμοί, πότε βαρβαροκρίσεις, πότε απειλές πότε αρβιλίες, οι προσβολές της Δύσης. Και γέμισε το διάβα σου ολούθε όλο πτώματα, που έσπειραν οι βάρβαροι με τα ολοκαυτώματα.

3

Ολίγα από αυτά είναι:

Μονής Σέκου, της Μολδαβίας, 9^{ος}/ 1821

Το του Ιερού λόχου του Ιασίου, το του χορού του Ζαλόγγου του Σουλίου, το της Αγίας εξόδου της του Μεσολογγίου. των μετά τον Σαμουήλ του Κουγκίου, των μετά τον Γαβριήλ του Αρκαδίου, το της καταστροφή της Χίου που άρχει, ή το των Ψαρών με την ολόμαυρη ράχη;

Μήπως η σφαγή της Σαμοθράκης, το ολοκαύτωμα της Νάουσας, της Κάσου η καταστροφή, την τυραννιά της Κρήτης, που μαρτυρεί της την σφαγή, γιος της Ψηλορείτης;

*Το κάψιμο των Εκκλησιών ή τις σφαγές της Πόλης,
 Του Βάλτου μέσα τις χωσιές, τους φόνους στα καλάμια;
 «Παντού μας, στοίβες τα κορμιά, τα αίματα ποτάμια».
 Παντού κεφάλια οι σωροί, τα κλάματα αντάρες,
 Και γίναν μαύρη συννεφιά, του πόνου οι κατάρες.
 Μα και η πόλη της Σμύρνης δεν έφυγε του βαρβάρου της
 μήνης.*

*Δοξάτο Δράμας, Ιούλιος 1913, Καλαβρύτων, Δεκέμβριος
 1943, Δίστομο Βοιωτίας, Ιούνιος 1944, Κοντομαρί Χανίων,
 Ιούνιος 1941, Υπάτη, Ιούνιος 1944, Ερμακιά Εορδαίας,
 Απρίλιος 1944, Κακολιρίου Ευβοίας Απρίλιος 1944...*

Επιστολή 27^η ι

Αυταπάτης θύματα εσμέν:

«τιγαρούν αγαπητοί, χαμηλή βλάβιση παντού επικράτησε, ναι υπάρχει αρκετή, και αυτήν ορώντες εφησυχάζομε ότι όλα έχουν καλώς, μη βλέποντες ότι τα μεγάλα δένδρα, τα δημιουργούνται το εύκρατον ημών κλίμα, ολίγον κατ' ολίγον εκλείπουν, ότι ξηρασία εν τω τόπω έχει προκύψει και συνεχίζει να επέρχεται μεγάλη, και δεν θα υπάρχει ίσκιος διά να υπό θέσομε το κεφάλι.

Αλλά το ίδιο συμβαίνει και με και με την Κοινωνία μας, χάνονται σιγά – σιγά οι άξιες κεφαλές που οδηγούσαν τους ανθρώπους επί το ευπροκοπτότερον, και μας έχουν έλθει οι φωνασκούντες και οι εν τη αρπαγή, τας θύρας(αισθήσεις), ασκούντες, εντός και εκτός, και έχομε καταντήσει, λαός τοις ελληνοφάγοις ορεκτός.

Και συνεχίζομε να εφησυχάζομεν εν μακαριότητι άγνοιας και αορασίας, εν διαρκή αυταπάτη ζώντες μακαρίως, και ας χανόμαστε αχρείως.

Το ίδιο συμβαίνει και με την επιφανειακή πίστη ημών, ως προχείρως προσερχόμενοι και ατάκτως εκκλησιαζόμενοι, ζούμε με την ψευδαίσθηση ότι είμαστε εντάξει προς τον Θεόν, και ας τρώγομε ο ένας τον άλλον ως ψωμοτύρι κατά κατά εποχήν ευκλεόν.

Έχει χαθεί πλέον απ' τον καθένα η ορθότητα και η ελληνο-ορθόδοξη πνευματικότητα, επειγόντως βρέστε την, μελετώντες τας Γραφάς, εν νηστεία και προσευχή έστω και μικρή. «Άνευ της χάριτος του Θεού, ού δύναται είναι άνθρωπος έσω της θύρας», κατά τον Άγ. Ευεργετινόν.

Καιρός να ενσκήψομε ο καθένας εις το εαυτού έσωπτρον, να ιδώμεν, να επανορθώσομε και να εδραιώσομε εν ημίν το «στώμεν καλώς, στώμεν μετά φόβου» και να αναλάβει ο καθένας την προσωπική του πλέον ευθύνη, για ό, τι συμβαίνει και για ό,τι μέλλει να συμβεί, για πατρίδα, θρησκεία, οικογένεια, πέρασε ο καιρός του δεβαριστημού, τώρα καιρός ευθύνης, καιρός επιθέσεως και αμύνης, και να γυρίσομε να βρούμε τον Θεό μας εκεί που τον παρατήσαμε, αφότου παραστρατήσαμε. Αμήν».

